

பஞ்சாசனம்

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா
அறிஞர்களின் எழுபதாண்டு

நிறைவு விவரம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பஞ்சாக்கிரம்

சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இருமொழி
களிலும் புலமை வாய்ந்தவரும், நவீன தமிழ்
ழிலக்கிய மறுமலர்ச்சியிலும், சமய சமூகப்
பணிகளிலும் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட
வருமான பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர
சர்மா அவர்களின் எழுபதாண்டு நிறைவு
வெளியீடு.

வெளியீடு:
யாழ் இலக்கிய வட்டம்
1987

வெளியீட்டுரை

Panchaksharam

An anthology of Life sketch, Works and Panegyrics of Mr. S. Panchadchara Sarma.

Author:- P. SIVANANDA SARMA
(Kopay - Sivam)
Address:- Kopay North, KOPAY.
Publishers:- Yarl Ilakkiya Vaddam, Jaffna
Printers:- Thirukkanitha Printing Works,
Madduvil - Chavakachcheri.
Copyright:- To the Author.
First Edition: September 1987.
Price: Rs. 25-00.

பஞ்சாக்கரம்

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் வாழ்க்கையும், பணியும், ஆக்கங்களும், அறிஞர் புகழ்மால்களும்.

தொகுப்பாசிரியர்:- கோப்பாய் - சிவம்.
முகவரி:- கோப்பாய் வடக்கு, கோப்பாய்;
வெளியீடு:- யாழ் இலக்கிய வட்டம்
விலை:- ரூபா 25-00

ஈழத்தின் முதுபெரும் அறிஞர், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் வாழ்வும் வளமும், அவரின் பல்துறை சார்ந்த ஆக்கங்களும் ஒன்றிணைந்த 'பஞ்சாக்கரம்' என்ற இந் நூலினை வெளியிடுவதில் யாழ் இலக்கியவட்டம் உண்மையில் பெருமை கொள்கிறது. நவீன தமிழிலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு அவரும் அவர் சார்ந்த மறுமலர்ச்சி வட்டத்தினரும் ஆற்றிய அளப்பரும் இலக்கிய சேவையைக் கௌரவிக்கும் விதமாக, நவீன புத்திலக்கியத்திற்குப் புத்துயிர் தரும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினர் இந்நூலினை வெளியிடுவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப்பெறும் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றனர். தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பாண்டித்தியமுடையவரும், சமய சமூகப் பணிகளில் தக்கமைப் பூரணமாக இணைத்துக்கொண்டவருமான பண்டிதரின் அளப்பரிய சேவையுடைய அவரின் எழுபதாண்டு நிறைவில் கொண்டாடுவது, தமிழிற்குப் பெருமைதரும் காரியமாகும்.

நவீன இலக்கியத்திற்குப் பண்டிதர் பஞ்சாட்சரசர்மா ஆற்றிய பணி உண்மையில் இலக்கிய உலகை அவருக்குக் கடமைப் பட வைத்திருக்கிறது. பண்டிதராக இருந்தும், வேத சாஸ்திர ஈடுபாடுள்ள வைதிகராக இருந்தும், பழைமையில் தீவிரப்பற்றுமிக்கவராயிருந்தும் அவர் நவீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு எவ்விதத்திலும் தடையாக இருக்காது. அதனை ஓர் இயக்கமாக வளர்ப்பதில் அயராது முயன்றிருக்கிறார். நாற்பதுகளின் நடுப் பகுதியில் மறுமலர்ச்சி இலக்கியவாதிகளை ஒருங்கிணைத்து புத்திலக்கியம் ஈழத்தில் மலர அவர் காலாயிருந்தார். பழைமையைச் சரிவரப் புரிந்துகொண்டமையால் புதுமை இலக்கியத்தைச் சரியான தடத்தில் படைப்பதில் அவருக்குச் சிரமமிருக்கவில்லை. பல்துறைப் பட்ட இலக்கியப் படைப்புக்களை அவர் ஆக்கினார். எண்ணிக்கையில் அவை பன்றிக்குட்டிகளல்ல; யானைக் கன்றுகள். அவருடைய ஆக்கவிலக்கிய முயற்சிகள் கட்டுரை, புனைதை, மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், கிறுவர் இலக்கியம் எனப் பலதுறை சார்ந்திருக்கிறது. அவை அந்த அந்தத்துறைக்குரிய மாதிரி இலக்கிய வடிவங்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இப்பெரியார் இன்னும் பல தசாப்தங்கள் வாழ்ந்து தமிழுக்கும் சிறப்பாக நவீன தமிழிலக்கியத்திற்கும் சமயத்திற்கும் பெருந்தொண்டாற்றவேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கின்றோம்.

செங்கை ஆழியான்
செயலாளர், யாழ் இலக்கிய வட்டம்.
10-7-87

என்னுரை

கடந்த ஐம்பதாண்டு காலமாகப் பல்வேறுபட்ட சமய, சமூக, இலக்கியப் பணிகளில் எம் தந்தையார் ஈடுபட்டுவருவதைப் பலரும் அறிவர்.....

எம் தந்தையாருக்கு எழுபது வயது நிறைவுபெற்றிருக்கும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவரது எழுத்தாக்கங்களையும், பணிகளின் பற்றிய விபரங்களையும் தொகுத்து வெளியிட்டுக் காலத்தாலழியாது பாதுகாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவது "மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி"யாக அமையலாம் என்பது என்னுடைய நினைவு. அவ்வகையில் இந்நூலை உங்களின் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

இந்நூலின் உருவ உள்ளடக்க அமைப்புமுறைகள் எவ்வாறு இருக்கவேண்டுமென்று எடுத்துரைத்து எனக்கு வழிகாட்டியாக நின்றவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள்.

என் இலக்கிய உணர்வுகள் சோரவிடாமல் அவ்வப்போது "ஊக்கமாத்திரை" வழங்கி வழிப்படுத்துபவர் "செங்கை ஆழியாக" அவர்கள். அவர் இந்நூல் முயற்சிக்கும் உற்சாகமுட்டி ஆலோசனைகள் வழங்கினார். யாழ், இலக்கியவட்ட வெளியீடாக இது வெளிவரக் காரணரும் அவரே.

இருவருக்கும் எனது அன்பும் பணிவும் கலந்த நன்றி உரியது.

நூல்வெளியீட்டிற்கு அநுமதியும் ஆசியும் வழங்கிய தந்தையார் பாதுகாப்புக்கு என் வந்தனங்கள்.

ஆசிரியரை வழங்கிய வியாகரண சிரோமணி பிரம்மஸ்ரீ தி. கி. சீதாராம் சாஸ்திரியார் அவர்களுக்கும், அணிந்தரை வழங்கிய பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் நன்றிகூர்ந்த வணக்கங்கள்.

விளம்பரங்கள் நல்கிய அன்பர்களுக்கும் அட்டையை அழகுற அமைத்துத்தந்த ஓவியர் தவம், விஜயா அழுத்தக அதிபர் குலமணி ஆகியோருக்கும், குறுகிய காலத்தில் சிறப்புற நூலை உருவாக்கித்தந்த மட்டுவில் திருக்கணித அச்சகத்தினருக்கும் நூலை வெளியிட்டுவைக்கும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினருக்கும் அன்பு நன்றிகள்.

கோப்பாய் வடக்கு,
கோப்பாய்.

ப. சிவானந்த சர்மா
(கோப்பாய் சிவம்)

முன்னுரை

என் எழுத்துக்கள் நூலுருப் பெற்றிருக்கும் இவ்வேளையில் 1940ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னும் பின்னுமான ஐந்தாறு ஆண்டுகளை நினைவுகூருதல் அவசியமாகிறது. லோகோபகாரி, ஆனந்த போதினி, லக்ஷ்மி, நவசக்தி, தமிழ்நாடு, ஆனந்தவிகடன் என்னும் பத்திரிகைகள் முதலிலும், கலைமகள், மணிக்கொடி, கலாநிதியம், ஈழகேசரி என்னும் பத்திரிகைகள் பின்புமாக யாழ்ப்பாணத்துச் சாதாரண வாசகர்களை நல்ல இலக்கிய வாசகர்களாய்த் தரமுயர்ந்த முயன்றுகொண்டிருந்த காலம் அது.

இளவயதிலேயே சுன்னாகம் பிராசீன பாடசாலையில் நான் சேர்க்கப்பட்டபோது, வளர்ந்த மாணவர்களோடு சேர்த்துவைத்துக் கற்பித்த மகாவித்துவான் கணேசையரவர்களுடைய பெருங்கருணையினால், சங்ககால இடைக்கால இலக்கிய இலக்கணங்களிற் பயிற்சிபெற்று, செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பெரியோன் என்னும் உயர்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும், மேலேகுறித்த சாதாரண பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த புதுமுறைக்கதை, கவிதைகளையும், வேறுபட்ட இருபாஷைகளிலுள்ள விஷயங்களை வாசிப்பதுபோல வாசித்துச் சுவைக்கின்ற அசாதாரணமான ஒரு வாசகனாகவே பல ஆண்டுகள் நிலைத்திருந்தேன். இந்தவாசக நிலையிலிருந்து என்னை விடுவித்து எழுதவுந்தாண்டியது தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் தோட்டிபேயாகும். அமரர்களான பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ண பிள்ளையும் அ. ந. கந்தசாமியும் என்னை எழுதமாறு தூண்டித்தன்னம்பிக்கையூட்டி எழுதவைத்தவர்கள். நண்பர்கள் தி. ச. வரதராசனும் ஆ. செ. முருகானந்தனும் அடுத்த இசழுக்கு விஷயம் தேவையென்று காலக்கேடு விதித்து எழுதுவித்தவர்கள்.

எழுத்துமுயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்பே வாசிப்பவற்றைத் தரமறியக்கூடிய விமர்சகநோக்கு எப்படியோ எனக்குச் 'சித்தித்து' விட்டதனால், அப்போது நான் எழுதிய கவிதைகளும் கதைகளும் என்னையே கவரமுடியாதனவாயிருந்தன. எனவே, தரங்குறைந்தவை என்று எனக்குத்தோன்றிய அவற்றை வாசகரிடமுன் வைக்க நான் முயலவில்லை; அவ்விருதுறையிலும் பயிற்சியைத் தொடரவுமில்லை. பலவகையான கட்டுரைகளும் மொழிபெயர்ப்புக்களுமே அப்போது நான் எழுதியவைகள்.

‘ஈழத்துப் பேரூ மன்னர்கள்’ என்ற கட்டுரைத் தொடரில் கனகசெந்திரநாதன் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல ஏதாவது எழுத வேண்டும் என்று எழுதாமல் தேவையும் நெருக்கடிகளும் ஏற்பட்ட வேளைகளில் மாத்திரமே நான் எழுதியதால் அவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கவில்லை. அவற்றிலும் இங்கு இத்தொகுப்பிற்குத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவற்றின் எண்ணிக்கை இன்னுங்குறைவாகும்.

‘மறுமலர்ச்சி’ப் பத்திரிகைப் பிரதிகள் இன்று எட்டாப் பொருளாய் விட்டமையாலும், யாழ். தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் வரலாறு வெளிவராததாலும், இவ்விரண்டும் இயக்கிய காலஎல்லை பற்றியும், இவற்றோடு தொடர்பு பூண்டிருந்த எழுத்தாளர் எவ்வெவர் என்பது பற்றியும், முக்கியமாக அவர்களது இலக்கியக் கோட்பாடு பற்றியும் தவறான சில தகவல்கள் வெளிவந்தன: எத்தகைய முரண்பாடான கருத்துக்கள் எழுதப்பட்டனவென்பது, திரு. க. சொக்கலிங்கம் (‘சொக்கன்’) அவர்கள் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் (1980) எழுதிய ‘மறுமலர்ச்சி - காலமும் கருத்தும்’ என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரையில் நன்கு எடுத்துக்காட்டப் பட்டது. அதனால் அக்காலத்தவரின் எழுத்தாக்கங்கள் நூலுருப் பெறுவதின் அவசியமும் ஒருவகையில் உணர்த்தப்பட்டது.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு எழுத்துலகில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தவர்களைக் கூட - அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் - இன்றைய வாசகர்கள் அறியாதிருக்கும்போது, நாற்பதாண்டுகளின் முன்பு எழுதியவர்களை இக்காலத்தவர் அறியாதிருப்பதும், தவறாய் அறிந்திருப்பதும் வியப்பல்ல. பழைய எழுத்தாக்கங்கள் நூலுருப் பெறுவதில் இந்நிலை மாறாது. என் எழுத்துக்களில் சிலவற்றையேனும் தொகுத்து நூலாக்கவேண்டுமென்று என் மகன் கோப்பாய் சிவம் சென்ற ஆண்டில் முன்வந்தபோது, மேற்காட்டிய காரணங்களைக் கருத்திற்கொண்டே அநுமதி வழங்கினேன்.

மறுமலர்ச்சிக் கோஷ்டியினரில் கனகசெந்திரநாதனின் கதைகளும், கட்டுரைகளும், நாவற்குழியூர் நடராஜன் மஹாகவி என்னும் இருவரின் கவிதைகளும், வரதர், அ. செ. மு. என்னும் இருவரின் கதைகளும் அ. ந. க. வின் மொழிபெயர்ப்பும் புத்தகமாக இருக்கின்றன. இனி, க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா), கு. பெரிய தம்பி முதலிய நண்பர்களின் கவிதைகளும் கதைகளும் நூலாகிய பின்புதான் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் இலக்கியத் தரம்பற்றிய ஆய்வுமுயற்சி எளிதாகும். மறுமலர்ச்சியாளருக்கு முந்திய பிர

சித்திபெற்ற! எழுத்தாளர்! சிலரின் ஆக்கங்களை இன்னும் வெளிவராதிருக்கின்றன. அவையும் வெளிவரும்போது பல உண்மைகள் புலப்படும்: இலக்கியத்தில் புதுமை, புரட்சி என்பன எப்போது ஆரம்பமாயின; எப்போது மலர்ச்சிபெற்றன என்பவை எளிதில் நிரூபிக்கப்படும்.

இளம்வயதில் சமய சமூக நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வதும் அங்குதரப்படும் பணிகளைக் குறைவின்றிச் செய்துமுடிப்பதும் என்னியல்பு. இவற்றில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் கண்டுகொண்ட நிறுவன நிர்வாகிகள், நான் சமூகமனியாமல் சம்மதம் தெரிவியாமல் இருந்தாலும் என்மீது பொறுப்புக்களைச் சுமத்திவிடுவதும், சேவை மனப்பான்மையால் பசிதாகம் பாராமல் கடமைதவறாத ஊழியனாக நான் ஆகுவதும் அண்மைக்காலம்வரை நடந்துவந்த நிகழ்ச்சிகள். பணிசெய்த போதிலும், பதவிப்போட்டிக்கும் புகழ் வேட்டைக்கும் போகாமல் பின்தங்கி விடுவதனால், பாராட்டப் படக்கூடிய என்பனிகள் வெளிப்படாதிருப்பதும் சிலவேளை பிறர் பெயரோடு சேர்க்கப்படுவதும் என்னை விளம்பரப்படுத்தாமல் அடங்கியிருந்து விடுவதால், நான் பணிசெய்த நிறுவனங்கள் வெண்ணெய் இருக்க நெய்க்கு அனைந்த சம்பவங்களுமுண்டு. பரபரப்பு மிகுந்த இந்த விளம்பர யுகத்தில் ‘அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்’ என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு வேறுபொருள் கொள்ள வேண்டும் போலும். ‘அடக்கமுடையார் அறிவினர் என்றெண்ணிக் கடக்கக்’ கருதுவது ஒளவையார் காலத்திற் மாத்திரமல்லவே!

மேற்காட்டிய காரணத்தினாலேதான், உண்மைகள் வெளிவருவதற்காக இந்நூலின் மூன்றாம் ஐந்தாம் இதழ்கள் இடம் பெறுவதற்கு உடன்பட்டேன். வெளிவந்திருக்கும் இந்நூலிலும் பாரிக்கத் தயாரிப்பிலிருக்கும் சிறு நூல்கள் அதிக பயனுடையனவாகும் என்பது எனது எண்ணம்.

தங்கள் மதிப்புமிக்க ஆசியுரையினாலும் அணிந்துரையினாலும் இந்நூலுக்குச் சிறப்பளித்த பேராசிரியர்களுக்கும், நான் வெளியிடும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினருக்கும் என் மனமாரிந்த நன்றிகள் உரியன.

கோப்பாய்
31-7-87

ச. பஞ்சாட்சர சர்ம

உள்ளே உள்ளவை:-

பக்கம்

இதழ் ஒன்று - முன்னீடு	—	1
இதழ் இரண்டு - வாழ்வும் வளமும்	—	9
இதழ் மூன்று - சுவைஞர் நோக்கில்	—	21
இதழ் நான்கு - ஆக்கங்களும் தமிழாக்கங்களுக்கும்	—	25
வசனகவிதை	—	29
வடமொழியும் வள்ளத்தோளும்	—	34
தமிழில் என்ன இருக்கிறது?	—	40
தமிழ் மொழியும் ரோமன் லிபியும்	—	46
சிறுவர் கதைகள்	—	57
மாறும் இலக்கணம்	—	62
புத்தரின் தந்தம்	—	69
இலக்கியத்தின் சாகம்	—	76
மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்	—	81
'செல்வி'யில் ஒரு செல்வி	—	87
ஈழநாட்டில் தமிழ்க்கவிதை வளர்ச்சி	—	92
இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்	—	98
வடமொழி இலக்கிய வரலாறு - நூல்விமரிசனம்	—	101
சொற்சிலப்பம்	—	105
புராணம் காட்டும் வாழ்க்கைநெறி	—	107
வேதநெறியும் சைவத்துறையும்	—	112
கொம்புகால் இல்லாக்கவி	—	116
மணிப்பிரவாள சதகம்	—	120
கற்பனையா மெய்ப்பொருளா?	—	125
நவீனக்கு வந்த முருகன்	—	133
தமிழாகமம்	—	138
நாவலர் வழி	—	145
படித்துறை சொன்ன பழங்கதை	—	151
வாக்குறுதி	—	154
கண்ணீர்த்துளிகள்	—	162
வனதேவதை	—	165
அனுபந்தம்	—	
இதழ் ஐந்து - இயக்கமாக...	—	

இதழ் ஒன்று

முன்னீடு

இந்த முதல் இதழ் ஆசிரியரை
அணிந்துரை ஆகிய அறிஞர் உரைகளு
டன் முன்னீட்டாக விரிகிறது.

“அரியவற்றுகளெல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக்க கொளல்”

— திருக்குறள் 45-8

உ
வியாகரண கிரோமணி
பிரம்மஸ்ரீ தி. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள் வழங்கிய

ஆசீயுரை

திருநெல்வேலிக் காவிய பாடசாலை (வாராந்த வகுப்புகள்) ஆரம்பித்தபோது தொடக்கவுரை நிகழ்த்திய பண்டிதமணியவர் கூறி "இங்கு வந்திருக்கும் பெருந்தொகையான மாணவருள் குறைந்தது இரண்டுபேராவது நிலைத்து நின்று சாஸ்திரியாரிடம் படித்துப் பயனடைந்தால் அதுவே மிக விசேஷமாகும்" என்று தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். சில காலத்தின் பின்பு, அவர் வாக்கு அப்படியே பலித்தபோது, பெரிய ஆச்சரியமாயும் கவலையாயும் இருந்தது? அவர் வாக்கு அப்படிப் பலிக்கிற வாக் கென்றால் அவர் தமதுரையில் இருவர் என்று சொன்னதற்குப் பதிலாகப் பத்துப்பேர் என்றே ஐந்து பேர் என்றே சொல்லியிருந்தால் எவ்வளவு நல்லதாயிருக்கும்! என்று நான் நினைத்ததுண்டு.

அந்தக் காவிய பாடசாலை வகுப்புகளில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர் பலர் இருந்தாலும், பல வருஷங்களை தொடர்ந்து படித்துத் தாங்களும் பயனடைந்து பிறரும் பயனடைய வாழு பலர்கள் கலாநிதி கா. கைமாசநாதக் குருக்களும், பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சரிமாவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியவர்கள். பஞ்சாட்சர சரிமா, ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பரீட்சைகள் மூன்றிலும் சிறப்பான சித்திகள் பெற்றார்.

அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலைக்கு இவரை அனுப்பி கிரோமணிப் பரீட்சைக்குப் படிப்பிக்கலாமென்று பண்டிதமணி விரும்பினார். அங்கு போய்த் தங்கியிருந்து படிக்க வசதியில்லாவிட்டால் அப்போது புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் நடத்தப்பட்ட பரீட்சைகளில் ஒன்றுக்கு அனுப்பலாமென்று நான் விரும்பினேன். இருவர் விருப்பமும் துரதிரிஷ்டவசமாய் நிறைவேறவில்லை. இவர் ஆகிரியர் வேலையில் சேர்ந்து பாடசாலையிலும், தனிப்படவும், சங்கங்கள் மூலமாயும் சம்ஸ்கிருதப் படிப்பைப் பரப்புவதில் அதிசயம் பாடுபட்டார்.

வித்தியாவிறயசம்பன்னரான சரிமா, எழுபது வயசு நிறை வெய்தியிருக்கும் இச்சமயத்தில் பந்து மித்திரர்களோடு சர்வசம் பத்தும் எய்தி அரோக திடகாத்திரராய் நீண்டகாலம் வாழக் கலியுக வரதனாகிய முருகப் பெருமானைப் பிரார்த்தித்து, அவருடைய கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் பலருக்கும் பயன்பட வேண்டுமென்று ஆகி கூறுகிறேன்.

தி. கி. சீதாராமசாஸ்திரி

அணிந்துரை

யாழ். பல்கலைக்கழகத்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், பேராசிரியர்

ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் வழங்கியது

திரு. ச. பஞ்சாட்சர சர்மா எழுபது ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்டார். பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழ்ந்துவரும் பஞ்சாட்சர சர்மா உடல் ரீதியாகவும் உளரீதியாகவும் இன்றும் உற்சாகமாகவே இருக்கிறார். அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தம்முடைய பன்முகப்பட்ட பணிகளைத் தொடர வேண்டும்.

பஞ்சாட்சர சர்மா எழுத்தாளராகவும் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி வருகிறார். அவர் எழுதத் தொடங்கி அரை நூற்றாண்டு ஆகிறது. எழுதத் தொடங்குவதற்குமுன் அவர் தமிழ் மொழியை முறையாகக் கற்றுப் பால பண்டிதராகிவிட்டார். பதினேழு வயதிலே பால பண்டிதரானமை அவருடைய திறமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அவர் தனித் தமிழ்ப் பண்டிதர் மட்டுமல்லர். இருபத்தைந்து வயதிலே வடமொழியிலும் பண்டிதரானார். அந்தணரான அவர் சமயக் கல்வியிலுள்ள ஆர்வத்தை இளஞ் சைவப்புலவரென்ற பட்டத்தைப் பெறுவதன் மூலம் புலப் படுத்தினார். சிவானந்த குருகுலத்திலே நீண்டகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியமையும் அவருடைய சமய ஆர்வத்தை விளக்குகிறது. இந்தப் பின்னணியைப் பார்க்கும்போது பஞ்சாட்சர சர்மா பழமை விரும்பியாக உருவாகியிருப்பாரென்று எதிர்பார்க்கத் தோன்றும்.

பண்டிதர்கள் பொதுவாக நவீன எழுத்தாளர்களாக மலர்வதில்லை. ஆனால் பஞ்சாட்சர சர்மா 'மறுமலர்ச்சி' எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர்; 'மறுமலர்ச்சி' இயக்க முக்கியஸ்தர்களிலே ஒருவர்; வரதர், அ. ந. க., அ. செ. மு. முதலிய முன்னணி எழுத்தாளர்களின் தொடர்பு இவருக்கு நவீனத்துவத்திலும் எழுத்துத் துறையிலும் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியது. மறுமலர்ச்சி இதழின் இணையாசிரியரானதன் மூலம் பஞ்சாட்சர சர்மா நவீன சஞ்சிகையாசிரியராகவும் கணிக்கப்பட வேண்டியவராகிறார். பழமை பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவுடன் புதுமை விரும்பியாக இவர் மாறினார்.

பஞ்சாட்சர சர்மா மிகவும் அடக்கமாக வாழ்ந்து வருகிறார். அவருடைய பலதுறைப் பணிகள் வியப்பை ஏற்படுத்துகின்றன.

பதிப்பாசிரியர், மலர்த் தொகுப்பாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், உரையாசிரியர் முதலிய பல முகங்களையுடையவரான இவர் நூல் வெளியிட்டாளர் பலருக்குப் பேருதவி புரிந்துள்ளார். அச்சுப் பிழை திருத்திக் கொடுத்ததில் மட்டுமன்றி, நூல்களை மேற்பார்ப்பதிலும் ஆலோசனை வழங்கியும் அணிந்துரையறிமுகவுரை வழங்கியும் இவர் நூலாசிரியர்களுக்கு உதவியுள்ளார். பரிட்சைகள் பலவற்றுக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்து கல்வி வளர்ச்சியிலே தராதரத்தைப் பேணுவதில் அக்கறைகூட்டி வந்துள்ளார். சபைகளை சங்கங்களுக்கான இவரின் பங்களிப்புகள் சமூக பண்பாட்டு முன்னேற்றத்திலே இவருடைய அக்கறையைக் காட்டுகின்றன. இவர் சமகாலத் தமிழறிஞர் வடமொழி அறிஞர்களோடு கடிதத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தார்.

தமிழ்மொழி, வடமொழி, சமயம் என்னும் மூன்று துறைகளிலும் புலமை பெற்றுள்ள இவரின் சமயத்தைப் பற்றிய ஆக்கங்கள் ஆழமான அறிவைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவருடைய 'தமிழாகமம்' (1986) என்ற கட்டுரை மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. 'வடமொழி இலக்கிய வரலாறு (நூல் விமர்சனம்)' (1963), 'புராணம் காட்டும் வாழ்க்கைநெறி' (1969), 'வேத நெறியும் சைவத்துறையும்' (1974) முதலிய ஆக்கங்களிலும் இவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துகளும் காட்டியுள்ள சான்றுகளும் தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள மிகவும் அவசியமானவை.

இவருடைய கட்டுரைகளுள்ளே 'மாறும் இலக்கணம்' (1947) என்பது தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. நவீன எழுத்தாளர்கள் பழந்தமிழிலக்கண விதிகள் முழுவதையும் பின்பற்ற வேண்டுமா என்ற வினா, ஏறத்தாழ பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின்பு, அறுபதுகளிலே, இலக்கையிலே பெரும்பிரச்சனையாயது. அக்காலத்திலே பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகத்திலே விரிவுரையாளர்களாக இருந்தவர்கள் எதிரெதிர் ஆணிகளுக்குத் தலைமை தாங்கினர். பண்டிதராக இருந்த கலாநிதி சதாசிவம் மரபு மாற்றத்தை எதிர்த்தார். நவீன எழுத்தாளராக இருந்த திரு. கைகாசபதி மரபு மாற்றத்தை ஆதரித்தார். பண்டிதராகவும் நவீன எழுத்தாளராகவும் விளங்கும் பஞ்சாட்சர சர்மா பல ஆண்டுகள் முன்பே பிரச்சினையை அணுகி, ஏற்ற தீர்வையும் முன்வைத்துள்ளார்.

வளரும் தமிழ்ப்பற்றிச் சிந்தித்து, இவர் தம்முடைய கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார். பழைய பண்டிதர்கள் பலரிடம் இத்தகைய சிந்தனைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. 'தமிழ்மொழியும்

ரோமன் விபியும்' (1946) என்னும் கட்டுரையில் முடிபு பண்டிதர்களுக்கு உடன்பாடாக இருக்குமாயினும், விடயத்தை அறிவியல் ரீதியிலே அணுகியுள்ளமை பஞ்சாட்சர சரிமாவின் சிறப்பு. இந்தியாவிலே தமிழ்வளர்ச்சிக்கு இலக்கியக் கழகம் ஆற்றும் பணியை விரிவாக எடுத்துக்காட்டி, இலங்கையிலும் அத்தகைய பணி தேவையென வலியுறுத்த வந்த 'இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்' (1958) என்ற கட்டுரை தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் கவனிப்புக்குரியது. 'நாவலர்வழி' (1986) 'வசனநடைகளைவந்த வல்லாளர்' வகுத்த வழியிலே, எதிர்காலத் தமிழ் உரைநடையை வழிப்படுத்தப் பஞ்சாட்சர சரிமா முயலுமா ற் றை க் காட்டுகிறது.

இலங்கை வரலாற்றிலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்திலும் இவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. யாழ்ப்பாணத் தமிழையும் நாவலர் பெருமையையும் பழிக்கும் தமிழ் நாட்டார் இடையினைத் தோன்றுவதுண்டு. நாவலரே 'நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல்' என்ற துண்டுப் பிரசுரத்தை வெளியிடவேண்டி இருந்தது. சர்மா அவர்களும் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' என்ற சஞ்சிகையிலே வெளியான பழிப்புக்குப் பதிலுரையாக வெளியாக்கியதே 'செல்வியில் ஒரு செல்வி' (1953). 'நல்லுக்கு வந்த முருகன்' (1969—1986) நாவலர் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரை. நாவலர் சபை தமது மலரிலே வெளியிட விரும்பாததால், காலந்தாழ்த்தி வெளிவந்திருக்கிறது.

பஞ்சாட்சர சரிமா பன்மொழி அறிஞர். ஆங்கிலத்தோடு மலையாளத்திலும் விசேட அறிவு பெற்றிருந்தார். இந்தி, வங்காளி முதலிய மொழிகளிலும் பயிற்சி பெற்றிருந்தார். எழுத்தாளரான இவரை மொழிபெயர்ப்புத்துறை மிகவும் கவரிந்தது. 'மூலங்களும் மொழி பெயர்ப்புக்களும்' (1952) என்ற கட்டுரையிலே, சில அடிப்படை உண்மைகளைத் தம்முடைய அனுபவத்தாற் பெற்ற உதாரணங்களோடு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இவர் எழுதிய கதைகள் பெரும்பாலும் மொழிபெயர்ப்புக்களாக அல்லது தழுவல் களாக அமைந்துள்ளன. 'படித்துறை சொன்ன பழங்கதை' (1939), 'வாக்குறுதி' (1944), 'வனதேவதை' (1947) என்பன இத்தகையனவே. இலங்கை வரலாறு சம்பந்தமான இவருடைய 'புத்தரின் தந்தை' (1948) என்ற கட்டுரை மலையாள மொழிப் பத்திரிகைக் கட்டுரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.

இவர் எழுதிய மூன்று 'சிறுவர் கதைகள்' (1946) சிறப்பான கவனிப்புக்குரியவை. தமிழிலே பிரக்ஞை பூர்வமாகச் சிறுவர் இலக்கியம் வளர்க்கப்படாத காலகட்டத்திலே, இவரின் ஆக்கங்கள் தோன்றியமை இலக்கிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இருமொழிகளிலே பண்டிதர்ப் பட்டங்களை மிகவும் இளம் வயதிலேயே ஈட்டிக்கொண்ட பஞ்சாட்சர சரிமா பொதுவாகப் பண்டிதர்கள் ஈடுபாடுகாட்டும் விடயங்களிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். 'இலக்கியத்தில் காகம்' (1951), 'கொம்புகால் இல்லாக் கவி' (1979) என்பன அத்தகைய விடயங்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள். 'சொற்சிலம்பம்' (1968), 'கற்பனையா மெய்ப் பொருளா?' (1984) என்பனவும் அத்தகைய விடயங்களையே கையாண்டுள்ளபோதிலும், காலத்துக்கேற்ற புதுமை நோக்கையும் பிரதிபலிக்கின்றன. இவரைப் போன்ற இருமொழி வல்லாரோருவரே 'மணிப்பிரவாள சதகம்' (1980) என்ற கட்டுரையை எழுதியிருக்க முடியும்.

என்னுடைய ஆசிரியர்களில் ஒருவரான திரு. ச. பஞ்சாட்சர சரிமா பற்றிய இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கக் கிடைத்தமை எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்ச் சாசனங்களின் மொழிநடைபற்றிய கணிதிப்பிட்ட ஆய்வை நான் மேற்கொண்டபோது, என்னுடைய வடமொழி அறிவைப் பஞ்சாட்சர சரிமாவிடம் பாடங்கேட்டு வளர்த்துக்கொள்ளும்படி, பேராசிரியர் கண்பதிப்பினையாலே பணிக்கப்பட்டேன்; திரு. சரிமாவின் பரந்த வடமொழியறிவில் ஒருசிறு பகுதியை நானும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
21-6-87

ஆ. வேலுப்பிள்ளை

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	12	துய்ய	துய்யராய்
14	15	அவக்கள்	அவர்கள்
16	20	ஏ. எம்?	எம். ஏ.
18	14	சோமாஸ்கந்த	சோமாஸ்கந்தி
19	அடியில்	என்பொருவாகச்	என்பொருளவாகச்
21	14	கருவிளாகியை	கருவிளக்காயை
22	4 (கிழிருந்து)	மாணிக்கசெய்	மாணிக்கச்செய்
23	2	பொருள்	பொருட்
23	4	மனதைப்	மனத்தைப்
28	6 (கிழிருந்து)	எல்லாம்	எல்லாரும்
31	8	பட்ட	பட்டன.
47	19	மாருததாயும்	மாருததாயினும்
48	8 (கிழிருந்து)	ஏது?	ஏது?
48	9	ஏது?	ஏது?
78	8 (கிழிருந்து)	கட்டுரையாளர்	கட்டுரையாளர்க்கு
86	5 (கிழிருந்து)	உடைமை	உடைமை
94	12	ஊரி	ஊசி
97	5	தமிழ்துறையில்	தமிழ்நடையில்
102	6	வாரகம்	வராகம்
110	4 (கிழிருந்து)	நிதப	நிகட
110	7	விஷ்ணுகையிலுள்ள	விஷ்ணு பிரமாக்க [வினிகையிலுள்ள]
121	5	சில	சிலா
122	2	கோயில்	கோயிலில்
124	4	மூர்த்தியே	மூர்த்தியே இகரு
125	7	மக்கள்	மதங்கள்
125	6 (கிழிருந்து)	பாஷை	பாஷைப்
136	6	வடவெழுத்தார்	வடவெழுத்தொர்
142	8	பனி காலம்	பனிக்காலம்
161	6 (கிழிருந்து)	போகிருள்	போகிருள்

இதழ் இரண்டு

வாழ்வும் ≡

≡ வளமும்

பஞ்சாட்சரசர்மா என்ற இத் தனிமனிதர், தமிழர் பண்பாட்டு வளத்தின் வளர்ச்சிப்போக்கிலே தம்மை இணைத்துக்கொண்டு இயங்கும் வகையிலே அவரது பாரம்பரியம், கல்வி, தொழில், குடும்பம், சூழல், சேவைப் பண்பு என்பன எவ்விதம் அநுகூலமாக இருந்தன என்பதை அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத்தரும் இந்த இரண்டாம் இதழ் நோக்குகிறது.

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு”

— திருக்குறள் 22-5

வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

திருவுத்தரகோசம்ங்கை என்னும் திருத்தலத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து காரைநகர் ஐயனாராலய அரிச்சகராய் நியமனம்பெற்றிருந்த மங்கலேசுவரக் குருக்களின் பரம்பரையினர் இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் குடியேறித் தேவகைங்கரியங்களில் ஈடுபடலாயினர். இப்பரம்பரையிலே வந்தவரும் கோப்பாயில் வசித்தவருமான கோபால ஐயரின் புத்திரரும் பிரபல சித்த வைத்தியரும் மாந்திரீக நிபுணரும் புராணபடன வித்தகருமான பிரம்மஸ்ரீ சபாபதிஐயரவர்கள், கந்தரோடையைச் சேர்ந்தவரும் ஆரியதிராவிட விற்பன்னரும் புலவருமான சிவசுப்பிரமணியக் குருக்களின் சகபுத்திரியான மீனாட்சி அம்மாவைப் பாணிக்கிரகணம் செய்ததன் பயனாக இவ்விரு மரபும் துய்ய வந்து தோன்றிய நியேஷ்ட புத்திரரே பஞ்சாட்சர சர்மா ஆவார்.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து சுமார் எட்டு கிலோ மீற்றர் (ஐந்துமைல்) தூரத்தில் அமைந்ததும் சபாபதி நாவலர், வித்தகம் கந்தையாபிள்ளை முதலிய பேரறிஞர்களைத் தோற்றுவித்ததுமான கோப்பாய்க் கிராமத்திலே நள வருஷம் ஐப்பசி மாதம் மிருகசரிட நட்சத்திரத்திலே இவர் (1916-11-13) ஜனனமானார்.

அக்ஷராப்பியாசம் முதலிய ஆரம்பக் கல்வியைச் சொந்த ஊரில் ஐம்புகஸ்வரக் குருக்கள் என்பவரின் கோவிற்பாடசாலையில் பெற்றதின் ஏழு வயதில் (1-11-23) கண்ணகம் பிராசீன பாடசாலையில் சேர்ந்து வேதவிசாரதர் கிதம்பர சாஸ்திரிகளிடம் சமஸ்கிருதமும் நாவலர் மரபில் வந்த நல்மணியாம் வித்துவான சி. கணேசையரிடம் தமிழும் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். இடையில் சிலகாலம் தடைப்பட்டிருந்த இக்கல்வி மறுபடியும் பதினைந்து வயதில் (2-11-31) தொடர்ந்தது. 1933-ம் ஆண்டில் பிரவேச பண்டித பரீட்சையிலும் 1934ல் (17 வயதில்) பாலபண்டித பரீட்சையிலும் சித்திபெற்றார்.

ஆரம்ப பாடசாலையில் நான்காம் வகுப்பிற்குமேல் கல்வி கற்காத இவர், பாலபண்டித பரீட்சையில் சித்திபெற்றவர்கள் வேறுதகுதியின்றியே சிரட்டபாடசாலைத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றலாம் என்ற விதியை ஒரு நண்பர்மூலமாக

அறிந்து கோப்பாய் சரவணபவானந்த வித்தியாசாலையில் சேர்ந்து ஏழாவது மரதத்தில் மேற்படி பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தி பெய்தினார்.

இதன்பின் இவரின் சகபாடிகள் திருநெல்வேலி முத்துத் தம்பி வித்தியாசாலையில் நடத்தப்பட்ட ஆசிரிய தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்கான வகுப்பில் சேர்ந்து படிக்க, இவர் வீட்டிலிருந்தே ஆயத்தம் செய்து அப்பரீட்சையிலும், சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் இலங்கையில் முதன்முதலாக நடத்திய இளஞ்சைவப்புவர பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தார்.

மீண்டும் வடமொழியில் உயர்கல்வி மேற்கொள்ளவிரும்பி கோப்பாய் வாசியாயிருந்த மதுரை ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகளிடம் கற்கத்தொடங்கி வேதாத்யயனம் முதலியன கற்றபின் பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் வழிப்படுத்தப்பட்டு, அவரால் திருநெல்வேலியில் நடத்தப்பட்ட காவியபாடசாலையில் (சனிஞாயிறு வகுப்புகள்) வியாகரணசிரோமணி தி. கி. சீதாராமசாஸ்திரிகளிடம் காவிய, நாடக, வியாகரணங்களைக் கற்றுச் சம்ஸ்கிருத பிரவேச பண்டித, பாலபண்டித, பண்டித பரீட்சைகளிலும் சித்திகள் பெற்றார். (இப்பரீட்சைகள் யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினால் வருடந்தோறும் நடத்தப்படுவன. முன்னரோ பின்னரோ இல்லாதவகையில் 1942-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற சம்ஸ்கிருத பண்டித பரீட்சையின் பரீட்சைர்களாக வித்தியாதிகாரி தி. சதாசிவையர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியராயிருந்த பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், வியாகரண சாஹித்ய தர்க்கவேதாந்த சிரோமணி திருச்சி கே. மகாதேவசாஸ்திரிகள், வியாகரண மகோபாத்தியாயர் வை. இராமஸ்வாமிசர்மா ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகவல் ஆ. தி. பா. சங்கத்தின் மாத வெளியீடான 'கலாநிதி' 1942 ஜூலை இதழினால் அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.) பரீட்சைகளில் சித்திபெற்றபின்னரும் ஆசிரியராகிய சாஸ்திரிகளிடம் தொடர்ந்து சில ஆண்டுகள் கற்றார்.

இயல்பாகவே பல மொழிகளில் ஈடுபாடுகொண்ட இவர் தாமராகவே பயின்று பிராகிருதம் (பாளி), மலையாளம், ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளிலும் எழுதலாக்கவும் விளங்கிக்கொள்ளவும் ஏற்ற மொழியறிவைப் பெற்றுக்கொண்டார். சிங்களம், தெலுங்கு, கன்னடம், குஜராத்தி, வங்காளி ஆகிய மொழிகளின் லிபிகளிலும் பரிச்சயமுடையவரானார். புராதனமான சிலாசாசனங்களை வாசித்தறியும் புலமையும் இவருக்கு உண்டு.

1943-ம் ஆண்டு பஞ்சாட்சர சர்மாவின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய ஆண்டாகும். முப்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே கலை, இலக்கிய நாட்டமும் நிறைய வாசிக்கும் ஆர்வமும் ஓரளவு எழுத்தாற்றலும் கொண்டிருந்த இவரை நல்ல இலக்கியவாதியாக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் தொடர்பு இவருக்கு ஏற்பட்டது இந்த ஆண்டில் தான். (மறுமலர்ச்சிக் கழகம் உருவாகியதும் இந்த ஆண்டில் தான்) இச்சங்கத்தின் தொடர்பும் திருவாளர்கள் தி. ச. வரதராசன் (வரதர்), அ. ந. கந்தசாமி, அ. செ. முருகானந்தன் முதலிய எழுத்தாளர்களின் தொடர்பும் இவரது இலக்கிய உணர்வுக்கும், எழுத்தார்வத்திற்கும் நீருற்றி வளர்த்தன. இதற்கு முன்பே 'சாரதா' (சரவணமுத்து), நாவற் குழியூர் நடராஜன், பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை, பண்டிதர் சபா ஆனந்தர் ஆகியோரின் தொடர்புகள் இவருள்ளத்தில் அவற்றுக்கான வித்தினு ஊன்றியிருந்தன என்பதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

பஞ்சாஷ்டரம், ச. பி. ச. அஷ்டரம், ஐயாறன், நச்சினூர் கீனியன், வாத்தியார், பரம், சர்மா, இரட்டையர்கள், (இரட்டையரில் மற்றவர் க. இ. சரவணமுத்து) நற்கீரன், பாரத்வாஜன் முதலிய பல புனைபெயர்களில் மறைந்துநின்று பல்துறை சார்ந்த ஆக்கங்களைப் படைத்துள்ளார்.

மறுமலர்ச்சி இணையாகிரியர்களுள் ஒருவராகப் பணியாற்றியதோடு பின்பு பல நூல்களைப் பதிப்பித்தும், பல மலர்களுக்கு ஆசிரியராகவிருந்து தொகுத்தும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவரது இம்முயற்சிகளைப் பின்னே இதழ் நான்கு புலப்படுத்துவர்.

இவரது இயல்புகளுக்கும் மனப்போக்குக்கும் ஏற்றவகையில் ஆசிரியப்பணியே இவரது தொழிலாக வாய்த்தது. 1945-ம் ஆண்டில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று முதலிரு வருடங்களும் கொக்குவில் இராமகிருஷ்ண சைவ வித்தியாசாலையிலும், அதன்பின் ஐம்பத்தைந்து வயதில் ஓய்வுபெறும் வரையிலும் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியிலும் சேவையாற்றினார்.

ஆசிரியராயிருந்த பொழுதும் ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் அகில இலங்கைச் சிவப்பிராமணசங்கம், யாழ்ப்பாணம் நாவலர் பாடசாலை, யாழ்ப்பாணம் சிவானந்த குருகுலம், கரவேட்டி வாணி கலைக்கழகம் முதலிய பல நிறுவனங்களின் வகுப்புக்களில் கல்விப் பணியாற்றினார்.

இன்றுவரை இவைபோன்ற கல்விப்பணிகள் தொடர்வதுடன் யாழ் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பரீட்சைக் காரியதரிசியாகவும் இருந்துவருகிறார்.

பல நிறுவனங்களின் பரீட்சைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியதுடன் பாடத்திட்டங்கள், பரீட்சைவினாக்கள் முதலியவற்றைத் தயாரித்தும் உதவினார். சென்னை அமரபாரதி பரீக்ஷா சமிதி, பம்பாய் பாரதிய வித்தியா பவனம் ஆகிய நிறுவனங்களின் சம்ஸ்கிருதப் பரீட்சைகளை இங்கு பலகாலம் நடத்தி வந்தமையும், இப்பரீட்சைக்குத் தோற்றும் வகையில் மாணவர்களைத் தயாரிசெய்வதற்காக நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நண்பர்களின் மூலம் பல வகுப்புக்களை நடத்தச் செய்தமையும் இவற்றால் பலர் சம்ஸ்கிருத அறிவுபெற்றுத் திகழ்வதும் இவரது கல்விப்பணிகளுள் தலையாயது எனக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய கல்விப்பணிகளின் விபரங்களை இதழ் ஐந்து தருகின்றது.

மிக இளம் வயதிலிருந்து இன்றுவரை கோப்பாய்க் கிராம மட்டத்திலும் நாடளாவிய வகையிலும் பல்வேறு சம்ம, சமூக, இலக்கிய ஸ்தாபனங்களின் பதவிகள் இவரைத் தேடிவந்து அலங்கரித்தன; இவற்றின் விபரங்களையும் இதழ் ஐந்தில் காணலாம்:

1974ல் சாஹித்தியமண்டலத்தின் பரிசுநூல் தெரிவுக்குழுவில் இடம்பெற்றிருத்தார்.

சான்றோர் பலரின் நட்பும் கடிதத் தொடர்புகளும் இவருக்கு உறுதுணையளிப்பனவாயும், இவரது உறுதுணையை நாடுபவையாகவும் தொடர்கின்றன.

இவர் இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை ஈட்டுதற்கு இனிய ஒரு துணையைத் தேடிக்கொண்டது 1945-ம் ஆண்டில் ஆகும்; இவசங்கர பண்டிதரை ஈன்றெடுத்த நீர்வேலிப் பதியிலே தோன்றி அவருடைய புதல்வரான சிவப்பிரகாச பண்டிதரிடம் கல்விகற்றுச் சோதிட புராண வித்தகராக அண்மைக் காலம்வரை விளங்கிய சிவஸ்ரீ ச. தியாகராஜக் குருக்களின் கனிஷ்ட புத்திரி இராசாத்தியம்மாவை 1945-ம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் (30-8-45) கடிமணம் செய்துகொண்டார். "காதல் ஒருவனைக் கைபிடித்தே அவன் காரியம் யாவிலும் கைகொடுத்து" என்று பாவலன் பாரதி பாடிப்பவண்ணம் இவரது பணிகள் யாவற்றுக்கும் கைகொடுத்து நிற்பதுடன் இவருடைய இலக்கியப் படைப்புக்களின் முதல் ரசிகையாகவும், விமர்சகியாகவும் இருப்பவர் இவர் மனைவியே.

1976ல் நடந்த மணிவிழாவின்போது "சுரபாரதி சேவா தரத்தரர்" என்ற பட்டத்தை சிவாந்தந்தருகுல பரிபாலனசபையினர் இவருக்கு வழங்கினர்.

இவர்களது இல்லறப்பேரூக ஈன்றெடுத்த மகன்செல்வங்கள் ஆறில் ஒன்று தவறிவிட இவர்களின் பெயர் விளங்க ஐவர் நிலபெற்று வாழ்கின்றனர்.

பிள்ளைகள்:-

1. பொறியியலாளர் ப. நித்தியானந்த சர்மா (இப்போது சுவாமி அக்ஷராந்தா - இராமகிருஷ்ண மடம், பீஹார்.)
2. சௌதாமினி சாம்பசிவசர்மா (சௌமினி)
3. ப. சீவானந்த சர்மா (கோப்பாய்-சிவம்) (நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம், பனா.)
4. ப. சோமசேகர சர்மா (ஹப்பி ஒலிப்பதிவு ஸ்தாபனம், கோப்பாய்.)
5. ப. அநுராதா (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக பட்டதாரி மாணவி)

மருமக்கள்:-

1. பிரம்மஸ்ரீ ச. சாம்பசிவ சர்மா (வினாயகர் ஆலயம், திருவையாறு, கிளிநொச்சி.)
2. ஸ்ரீமதி தாக்ஷாயணி சிவானந்த சர்மா (மத்திய மஹா வித்தியாலயம், கிளிநொச்சி.)

பேரப்பிள்ளை:-

செல்வி பவதாரணி சாம்பசிவ சர்மா

"ச. பஞ்சாட்சர சர்மா 'மறுமலர்ச்சி'யிலே பல புனைபெயர்களுள் நுழைந்துநின்று அருமையான கட்டுரைகள், நாடகங்களைப் படைத்துத் தந்துள்ளார். காலத்தின் திரையுள் மறைக்கப்பட்ட பேர்வழியான இவர் தமிழ், மலையாளம், சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் புலவர் என்பதும் புதுமை வேட்கை மிகுந்தவர் என்பதும் உலகம் அறியா விஷயங்களை..." — சொக்கன்

"மறுமலர்ச்சிக் காலமும் கருத்தும்" தொடர்ச்சட்டுரையில் (தினகரன் 1980-10-05)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
 X
 X மூலத்தின் கருத்துமாத் திரமணி உவமை சிலேடை
 X முகலிய அணிவகைகளும் மொழிபெயர்ப்பில் அமைவது
 X சிறப்பென்று கூறி, ஆசிரியர் சர்மா அவர்கள் மிகவிழிப்
 X புடன் மூலத்தோடொட்டிப் பன்முறை பாரீசையிட்டு,
 X ஆங்காங்குச் செய்யவேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்வித்
 X தார்கள்.முதலில் ஓந்நூலை மொழிபெயர்த்தற்கு
 X வழியமைத்த அவர்களே, பின்பு இதனை அச்சேற்றி
 X வெளியிடவும் வழிவகுத்தார்கள். தாம் காரியதரிசியா
 X யிருக்கும் அமரபாரதி பரீக்ஷாஸமீதியின் பிரகாச
 X வெளியிடுவதற்கு ஆவனசெய்ததோடு, நான் இடமாற்
 X றம் பெற்று வெளியூறிற் கடனையாற்றியபோது நூலை
 X அச்சேற்றும் பணியைத் தாமே ஏற்றும், மூலத்திற்குப்
 X பொழிப்பும் தமிழாக்கத்திற்கு விளக்கக் குறிப்புமெழு
 X தியும் உதவினார்கள். இவ்வாறெல்லாம் எனது தலைக்
 X குழந்தையான இத் தமிழாக்க நூலுக்கு உருவளித்த
 X தந்தையாயும், பின் பேணிவளர்த்த செவிலித் தாயாயு
 X மிருந்தும், ஆசிரியர் சர்மா அவர்கள் செய்த பேருத
 X விக்கு நான் என்றும் நன்றிக்கடன் உடையேன்.
 X
 X பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்
 X “சிவானந்தலகரி”
 X மொழிபெயர்ப்பாளர் முன்னுரையில்
 X 18-8-1968
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

இதழ் மூன்று

சுவைஞர் நோக்கில்.....

~~~~~
 ச. ப. ச. வின் சமகாலத்தவர்களின் நோக்
 கிலே அவரது செயற்பாடுகளும் அவற்றின்
 பயன்பாடுகளும் எவ்வாறு கணிக்கப்பட்டன
 என்பதை இந்த இதழ் தருகிறது.
 இவ்விதழி விடம்பெறுபவை கேட்டுப்பெறப்
 பட்டவையல்ல; ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட
 வற்றிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டவையே என்
 பது குறிப்பிடத்தக்கது.
 ~~~~~

“நவில்தொறும் நூல்நயம்போலும் பயில்தொறும்
 பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

— திருக்குறள் 79-3

மறுமலர்ச்சிக் காலத்து மறக்கமுடியாத நண்பர்

— வரதர் —

இப்பொழுது நான் இடையிடையே சந்தித்துக் கதைக்கிற ஒரு மறுமலர்ச்சிக் கால நண்பர் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள்.

சர்மா அவர்களைப் பார்த்ததும் எனக்கு அந்தக்காலம்—மறுமலர்ச்சிக் காலம் நினைவுக்கு வரும். அவரோடு கதைக்கின்ற போது 'அந்த'க் காலத்துக்குப் போய் உலவுகிற ஒரு மனநிறைவு ஏற்படும். 'மறுமலர்ச்சி'யின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து அதன் கடைசிக்காலம் வரை இடையறாது என்னோடு உழைத்தார் சர்மா.

அந்த நாட்களில் எனக்குச் சிறுபிள்ளைத்தனம் — இளம் வயதுக்குரிய ஒரு முரட்டுத் துணிச்சல் அதிகம். ஆனால் சர்மா அவர்கள் வாலிப காலத்திலும் 'பெரியவ'ராகப் பொறுப்புடன் வாழ்ந்தார்.

ஆழ்ந்த அறிவும் அடக்கமும் பொறுமையும் அவரது அணிகலன்கள். இதனால் மறுமலர்ச்சியில் சில ஆழமான நல்ல விஷயங்கள் ஒழுங்காக அமைந்திருந்தனவென்றால் அதற்குச் சர்மா அவர்களே பெரிதும் காரணமாக இருந்தாரென்று சொல்லலாம்.

அடக்கம் என்றால் அவருடையது அளவுக்கு மிஞ்சிய அடக்கம். அந்த இளம் வயதிலேயே அவர் பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருப்பாரென்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அவரோடு நெருங்கிப் பழகியிருந்தும் கூட அவர் பட்டம்பெற்ற ஒரு பண்டிதர் என்ற விஷயம் எனக்குப் பலகாலம் தெரியாமலே இருந்தது.

கலைஞர்கள், இலக்கியவாதிகள் எல்லோரும் வானளாவப் புகழ்பெற்று விடுவதில்லை. சிலர் இளவயதிலேயே பெரும் புகழ் பெற்று, பலராலும் அறியப்பட்டவர்களாக இலங்குகின்றனர். வேறுசிலர் குடத்து விளக்குகளாக அமைதியான இலக்கியப்பணி புரிந்து வருகின்றனர்.

இந்த இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா. நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் ஆரம்பித்த மறுமலர்ச்சி இலக்கியவாதிகள் குழுவில் இவர் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக இருந்தார். இவரது உற்சாகமான செயற்பாடுகளின் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவாகுவதற்கும் 'மறுமலர்ச்சி' பத்திரிகை வெளிவருவதற்கும் பின்னணியில் உந்துசக்தியாக இருந்திருக்கின்றன. இப்பணிகளில் எனக்குப் பக்கபலமாக நின்று தோள் கொடுத்தவர்களுள் ச. ப. சர்மா அவர்கள் மிக முக்கியமானவர்.

வாக்கிபப் பழகிய இளவயதிலேயே லோகோபகாரி, ஆனந்தவிடைன், ஈழகேசரி ஆகிய நல்ல இலக்கிய ஏடுகளை விரும்பி வாசித்து இலக்கிய உலகில் அடியெடுத்து வைத்தார்.

1938ல் அதாவது தமது இருபத்து மூன்றாவது வயதில் 'இலங்கை விடைன்' பத்திரிகை மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார். 'நல்ல வாசகனாக இருந்த என்னை எழுத்தாளனாகியது யாழ். தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் தொடர்பும், குறிப்பாக வரதர், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோரின் ஊக்குதலுமேயாகும்' என்று கூறுவார் ச. ப. ச.

மறுமலர்ச்சியிலும் அதைத் தொடர்ந்து ஈழகேசரி, ஆனந்தன், கலைச்செல்வி, நவசக்தி (சென்னை), வீரசக்தி(கோவை), கலாமோகினி (திருச்சி), பாரததேவி (சென்னை), காந்தியம், ஈழநாடு என்பவற்றிலும் பல புனைபெயர்களில் கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், விமர்சனங்கள் போன்றவற்றை எழுதியிருக்கிறார். முக்கியமாக மறுமலர்ச்சியில் மட்டும் ஏககாலத்தில் பல்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மறுமலர்ச்சியின் ஆரம்பகரித்தாக்கிகள் ஐவருள் ஒருவராக இருந்ததுடன், அ. செ. முருகானந்தன், க. செ. நடராசா, அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோர் வெளியூர்களுக்குப் போய்விட்டபின் பத்திரிகை வெளியீட்டு வேலைகளில் எனக்கு வலக்கரமாயிருந்து உழைத்தவர் ச. ப. சர்மா அவர்கள்.

கல்லூரி ஆசிரியர் பதவியிலிருந்தும், சிவானந்த குருகுலத்தின் சபாஸ்கிருத விரிவுரையாளர் பதவியிலிருந்தும் ஓய்வு பெற்ற பின்பும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ், சமஸ்கிருதம், இந்து நாகரிகம் என்பவற்றை இவர் போதித்து வருகிறார். சமய, சமூகப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பதுடன் பண்டித பரீட்சைகளை நடத்தும் பழைய நிறுவனமான ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பரீட்சைச் செயலாளராகவும் பணிபுரிகிறார்.

'தொன்மை மறவேல்' என்ற கடைப்பாட்டினை விரும்பி ஏற்றுள்ள இவர், அபூர்வமான பழைய சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் ஏடுகளையும் சேகரித்து அபூர்வமானதாக நூலகத்தை வைத்திருக்கிறார். அதே வேளையில் புதுமைகள் புரட்சிகளை ஆராய்ந்து விரும்பி ஏற்கும் மனப்பான்மையையும் கொண்டவர். பழைய பண்டித பரம்பரையினரால் ஒரு காலத்தில் தீண்டித் தகாதென வெறுத்தொதுக்கப்பட்ட மல்விகையை ஆரம்பம் முதல் விரும்பி வாசிக்கும் இவர் பண்பு இதற்கோர் உதாரணமாகும். தொடர்ந்து பல்வேறுபட்ட சிற்றிலக்கிய ஏடுகளையும் புதிய நூல்களையும் ஆர்வமுடன் வாங்கி வாசித்து வருகிறார். இப்போது சிறுஷ்டிகர்த்தாவாக இல்லாவிடினும் நிறைய வாசிப்பவராகவும், நண்பர்களுடனும், குடும்பத்தினர்களுடனும் இலக்கியச் சர்ச்சைகளை செய்பவராகவும் இருக்கிறார்.

இவரது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் அனைவரும் கலைத்துறையில் ஈடுபாடுடையவர்களே. இன்று வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளர்களான செளமினி, கோப்பாய் சிவம் இவரது பிள்ளைகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது ஏனைய பிள்ளைகளும் ஆன்மீகத் துறையிலும், இசைத்துறையிலும், கலைத்துறையிலும் பிரகாசிப்பவர்களே.

சிறுவயதில் நல்ல சிறுவரிலக்கிய நூல்களைத்தேடி வாங்கி வந்து வாசிக்கச் செய்தும், ஆங்கில மற்றும் பிறமொழிக்கதைகளை மொழிபெயர்த்துச் சொல்லித் தந்தும் தமது இளமைக் காலத்தை வளமுடன் ஆரம்பித்து வைத்த இத்தந்தையைப் பற்றி இவரது பிள்ளைகள் பெருமைப்படுகிறார்கள்.

வானொலிப் பேச்சுக்கள், சைவநற்சிந்தனைகள் முதலிய வற்றை வழங்கியிருப்பதுடன் இடையிடையே சமயப் பேச்சுக்களையும் நிகழ்த்தி வருகிறார்.

எழுபத்தாறாம் ஆண்டு தமது கிராமமாகிய கோப்பாயிலே மணிவிழாக் கண்ட வேளையில் சிவானந்த குருகுலத்தினரால் 'சுரபாரதி சேவா துரந்தரர்' என்ற பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

இவரது பதினாறுப்பட்ட இலக்கிய சிறுஷ்டிகள் எண்ணிக்கையில் சிலவாக இருப்பினும் அவற்றின் தரத்தை இன்றைய தலைமுறையினர் அறியும் வகையில் நூலுருப்பெற வேண்டும். சர்மா அவர்கள் இன்னும் பல காலம் சிறப்புடன் வாழவேண்டும் என்பதே இலக்கிய வாதிகளின் விருப்பமாகும்.

'மல்லிகை' — 1985 நவம்பர் (அட்டைப்படம்)

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

தமிழ்ப்புலவர் வரலாற்றிலே நொண்டியும் குருமுகிய இருவர் இரட்டைப் புலவர்களாக வாழ்ந்து பாடல்கள் பாடியதாகக் கதை உண்டு. பிறமொழிகளில் அப்படியாக வாழ்ந்தவர்களை இருந்தார்களா என்பதுபற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சமீபகாலத்தில் கு. ப. ராஜ்காபாலன் அவர்களையும், ந. பிச்சமூர்த்தியவர்களையும் எழுத்தலகில் இரட்டையர்கள் என்று பலர் வழங்கியதையும் நான் அறிவேன். அவர்கள் கூட ஒருமித்து ஒரு நூலையோ, அன்றிக் கட்டுரை கதைகளையோ எழுதவில்லை. ஆனால் சுழநாட்டில் 'இரட்டையர்கள்' என்ற புனைபெயரில் இரு சிறந்த எழுத்தாளர்கள் ஒருமித்துச் சிந்தித்துத் தெளிந்து கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். அதில் ஒருவர் சுழத்தின் பிரபல கவியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 'சாரதா' க. இ. சரவணமுத்து. மற்றவர் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள். இவர்கள் இருவரும் கிராமக்கவிதை சம்பந்தமாகச் செய்த சேவை போற்றப்படக் கூடியதாகும். யாழ்ப்பாணத்திலும், மலைநாட்டிலும், மன்னாரிப் பகுதிகளிலும் சேகரித்த கிராமக் கவிதைகளுக்கெல்லாம் நன்றாகவும், அளவரிகவும், விளக்கவுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள். தாலாட்டும் ஒப்பாரியும், பன்றிப்பள்ளு, காதலரங்கம் என்பன அவற்றிலே சிறந்து விளங்குகின்றன. கிராமக்கவிதை மாத்திரமன்றி, பகுத்தறிவாகுமா? (பாரதிதாசனது சஞ்சீவி பரிவதத்தின் சாரல் விமர்சனம்) இலக்கியமாவது யாது? கவியுங் கற்பனையும், கற்பனையும் பாரதியும், புதிய ஆத்திசூடி, முத்தொள்ளாயிரக்காதல், விட்ட பாடல்கள் (முத்தொள்ளாயிரம்) சிந்தனைப் பட்டறை (சாமிநாத சர்மாவின் தமிழ்த் தொண்டு) புரட்சிக் கவிதை, ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை (சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்) என்பனவும் அவர்களது அரிய கட்டுரைகளாகும். இக்கட்டுரைகளிலும், கிராமக் கவிதைகளிலும் பெரும்பங்கு 'சாரதா' அவர்களைச் சார்ந்தது என்பதை நுணுக்கமாக வாசிப்பவர்கள் உணர்வார்கள்.

இரட்டையர் என்ற புனைபெயரைத் தவிர்த்துவிட்டுச் சர்மா அவர்கள் தனியாக, ஐயாறன், வடகோவைவாணன், சர்மா,

பரம், ச. ப. ச. வாத்தியார் என்ற பல புனைபெயர்களிலும் ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறார். வடமொழியிற் பண்டிதப் பட்டம்பெற்ற சர்மா அவர்கள் தமிழிலும் இணையற்ற புலமையுள்ளவர்கள். ஆங்கிலத்தையும், மலையாளத்தையும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய சக்தி படைத்தவர்கள். இதோ அவர் மலையாளத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கதையைப் பாருங்கள்: கதையின்பெயர் 'கனவுகம்'.

"ஒரு மனிதன் பெரும் பாதகமிகையெல்லாம் தன்மன மொத்துத்தான் செய்கின்றான் என்று ஆராயவேண்டும். அவனுடைய மனப்பெயர்வென்களோ உடற் பெயர்வென்களோ ஒன்று சேர்ந்து சந்தர்ப்பங்கள் அனுகூலமாயிருக்கும் சமயம்பார்த்து அவைச் செயல்புரியத் துணுக்கின்றன. தவறிழைக்கப்பண்ணுகின்றன. ஆம் அச்சமயத்தில் அவன் செய்வதெல்லாம் மகாபாதகமென்று மதிக்கப்படுகின்றது" என்ற குறிக்கோளிக்கொண்ட கதை அது. "அதோ படர்ந்து பந்தவிட்டிருக்கும் அந்தப் பலாமரத்தின் கீழே கான் அவனுடைய கல்லறை இருந்தது. உனக்குத் தெரியுமில்லவா? அப்பொழுது நிலாக்காலமாயிருந்தும் பலா மரத்தின் நிழல் விழுந்து அங்கெல்லாம் இருண்டிருந்தது. அந்த மரத்தின் கீழேயொன்றுடன் முகம் சேர்த்துக் கண்ணைப்பொத்தி அழுது கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணுருவைக் கண்டேன். கொஞ்சநேரத்தின்முன் கனவிற் கண்ட என் மனைவியல்ல அந்த உருவம் என்று சித்தேறிய என் புத்தியில் எப்படிப்படும், அதே தோற்றம், அதே உடை, அதே நிறம், வாடித்தளர்ந்த - பரிதாபகரமான — அதே நிலை. வித்தியாசம் எதுவுமே தெரியவில்லை நான் ஆவேசத்தோடு ஓடிச்சென்று அந்த உருவத்தைக் கட்டிப் பிடித்தேன்." இம் மொழிபெயர்ப்புக்கதையை நாம் வாசிக்கும்போது அது மொழிபெயர்ப்பில் நிஜமான தமிழ்க்கதையென்றே நம்பச்செய்கிறது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் 1-4-44ல் வெளிவந்த வீரசக்தி என்ற தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகையில் 'வாக்குறுதி' என்ற மலையாளக்கதையின் தழுவலைப் பார்க்கிறோம். எழுதியவர் சர்மா அவர்களே. "தன் சுதந்திரத்துக்குப் பழுது நேராத வகையில் தன் வாக்குறுதியைக் காப்பதற்குத் தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொண்டான்" ஒரு சகோதரன் கதை மிக உருக்கமாகச் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

'படித்துறை சொல்லும் கதை' என்ற தாசுரின் அருமை யான சிறு கதையைப் பலர் மொழிபெயர்த்திருந்தாலும் 1939-ம் ஆண்டிலே முதன் முதலாக நவீனதமிழிற் பெயர்த்த பெருமை புவரகளைச் சார்ந்ததாகும். மறைந்துபோன 'இலங்கை விசடன்' என்ற பத்திரிகையில் இது வெளிவந்தது.

ஈழத்துப் பேரூமணிகளில் முதலாவதாக எழுதிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைப்பற்றி எழுதும் போது "அவர் இடம்நிரப்ப எழுதுவதில்லை. ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி எழுந்ததாகும். அக்காரணங்களை விபரித்தே பண கட்டுரைகள் எழுதலாம்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதை அப்படியே சரிமா அவர்களுக்கும் குறிப்பிடலாம். ஆம், சரியான காரணம் இல்லாமல் இந்த வடமொழிப் பண்டிதரும் பேரூவைக் கையில் எடுப்பதில்லை.

இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்க்கவந்த தமிழம்மை ஒருவருக்கு, நாலுர்பெருமான் தமிழ்ப்பற்று அற்றவராகவும், இலங்கை முழுவதும் கொடுத்தாழி வழங்குவதாகவும் தோன்றியது. செந்தமிழ்ச் செவ்வியல் வெளியான அந்தக் கட்டுரையில் பகாவித்துவான கண்ணையர் அவர்களைப்பற்றியும், ஈழகேசரிப் பத்திரிகையைப் பற்றியும் மனம்போனவாறு எழுதப்பட்டிருந்தது. அதற்காகக் குரல்கொடுத்த ஒரே ஒருவர் சர்மா அவர்களே. அந்தக்குரல், கண்டனக் குரலாக சற்றுச் சூடானதாகக் கூட இருந்தது.

இந்த இடத்தில் இன்னுமொரு விஷயத்தைச் குறிப்பிடுவது நல்லது. 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' இதழாசிரியர் கூட்டத்து உறுப்பினர்களுள் வித்துவான், பண்டிதர், கா. பொ. இரத்தினம் ஏ. எம். பி. ஓ. எல். அவர்களுமொருவராவார்.

"செவ்வியல் ஒரு செவ்வியல்" என்ற அந்தக் கட்டுரையிலே சர்மா அவர்களின் குத்தலுங் கொதீபும் குமிழிபீட்டுப் பொங்குவதைக் காணலாம். 'தேவியார் புசல்லாவை என்ற சிங்கள ஊருக்குப்போய்விட்டு முகரத்தின் சிறப்பு எங்கேபோயது? என்று வினவுகிறார். ஆபிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நிலைபெற்று வளரும் தமிழ்நாட்டிலே ரகர வேறுபாடு எங்குபோயது என்றுவினவ நாம் ஆசைப்படுகிறோம். பெரும்பாலான தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகை புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் அவற்றில் நிறையப் பொருப்புணர்ச்சி இருக்கும்; மாகம் மருவும் எங்கெங்கும் காணப்படும்; அறிவாளரும் கூரைச்சேலையும் அளவின்றியிருக்கும்; பெண்ணென்றால் பேயும் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும்" என்று சுடச் சுடப் பதிலளித்திருக்கிறார்.

"தமிழில் என்னதான் இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை" என்று ஒரு பல்லவியைச் லெர் ஓர்விதமான ஆராய்ச்சியுமின்றி அடிக்கடி பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் சர்மா அவர்களிடம் கேட்டுப்பார்த்தால் இதோ இருக்கிறது அட்டவணை என்று

திக்குழக்காட்சி செய்துவிடுவார்: 'தமிழில் என்ன இருக்கிறது?' என்ற தலைப்பிட்டு 1942-ம் ஆண்டிலே 'நவசக்தி'ப் பத்திரிகையிலே அவர் எழுதிய கட்டுரையில், சிறுகதைகள் தொடக்கம் விஞ்ஞான நூல் வரைக்கும் உள்ள அட்டவணையை மொத்தமாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்திலே 'மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்' என்ற இலங்கை வாணொலிப் பேச்சிலே அதன் விரிவை அளவிட்டிருக்கிறார்கள்.

'இலக்கண மாறுபாடு' என்ற அவருடைய கட்டுரையில் "தொடக்கப்பயிர் காலத்துக்கும் நன்னூலார் காலத்துக்கும் இடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விருதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், வினைமுடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சேறவேண்டியதில்லை." என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இக்கட்டுரை பற்றி இலங்கை வாணொலியில் விமர்சனம் செய்த பெரியார் "அப்புதிய விருதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள் வினை முடிபுகள்தாம் யாவை என்று கட்டுரையாளர் கூறவில்லை" என்று எடுத்துக்காட்டினார். இதை மனத்திலிருத்தி 'மாறும் இலக்கணம்' என்ற தொடர்கட்டுரைகளை அவர் எழுதினார். அவை மொழி சம்பந்தமான புதிய விளக்கங்களையும், "சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்குபெறாத பழைய இலக்கணச் சமையலை அவன் தலையிற் கட்டிச் சுமத்துவதை விட்டு விட்டு, கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்துவிட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அமைக்கவேண்டும்" என்பதையும் தெளிவாக விளக்குவனவாயிருந்தன.

தமிழிலே புதிய முயற்சியாக வசனகவிதை என்றொரு புதிய பாறை அமைக்கத் தொடங்கிய தமிழ்நாட்டெழுத்தாளர் சிலர், வசனகவிதை என்பது தமிழிலே முன்பு இராத பண்டம் என்று முழக்கியபோது (சுலாமோகினியில்) சர்மா அவர்கள் பழைய உரைகளிற் சிலவற்றை அலகிட்டுக் காட்டி அது மிகப் பழைய காலந்தொடங்கித் தமிழில் இருப்பதுதான் என்பதைத் தாபித்தார். அப்படியே தமிழை ரோமன் வியியில் எழுதினால் தமிழுக்குப் பல அநுகூலமுண்டாகும் என்று ஒரு புதிய யோசனையைச் 'சக்தி'ப் பத்திரிகை வெளியிட்டது. அப்படியான அநுகூலம் ஒரு சில இருந்தபோதிலும், அது பல குறைபாடுகளையும் உடையதென்பதையும், அது இன்றியே நிலைமையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ளலாமென்பதையும் அவர் எடுத்துக்காட்டினார். அவருடைய இந்த முடிவைப் பல மொழி ஆராய்ச்சியாளரான வண

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களும் ஆதரித்தனர். இவைகளே அல்லாமல் இலங்கையில் உள்ளவர் ஹிந்தி படிக்க வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி எழுதிய, எதற்காக? என்ற கட்டுரையும், தலதாமாளிகையில் உள்ள புத்தரின் தந்தம் உண்மையான புத்தரின் தந்தந்தானா? என்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும், வடமொழியும் வள்ளத்தோளும், முல்லைக்காட்சி, இலக்கியத்தில் காகம் என்பனவுப்; வனதேவதை என்ற நாடகமும் அவர் எழுதியவற்றில் குறிப்பிடக்கூடியன என்பதில் சந்தேகமில்லை. எஸ். எஸ். எம்., ஜி. சி. ஈ. ஆகிய வகுப்புகளுக்குரிய சைவசமய பாடத்திரட்டுக்கு சர்மா அவர்கள் எழுதிய குறிப்புகள் மாணவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமானவை. பண்டிதமணியின் இலக்கியவழிக்கு ஏற்ற முறையில் குறிப்பெழுதி "இப்புத்தகத்திற்கு நல்லதோழி சர்மா அவர்கள்" என்று அவர் வாயாறி புகழப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் புத்தூர் சோமாஸ்கந்தா கல்லூரியின் ஆசிரியர். புதுமையை வரவேற்கும் மனப்பான்மை படைத்தவர். ஆனால் பழமையிற் காலான்றி நிற்பவர். வரிசிப்பதிலும் நல்லனவற்றைச் சேகரிப்பதிலும் நிகரற்றவர். அவர் திறமை ஈழநாட்டிற்கு இன்னும் பயன்பட வேண்டுமென்பது என் அவர்.

கரவைக்கவி கந்தப்பனார் (கனக செந்திராதை)
'ஈழகேசரி' 1955-12-11

"இந்நூல் அச்சாருங்கால் அச்சுத் தாள்களை இடையிடையே பாரவையிட்ட பண்டிதமணியவர்கள், இந்நூலுக்கு அநுபந்தங்களாக ஓர் ஆரும்பத விளக்கமும், பாட்டு முதற் குறிப்படகராதியும் இருத்தல் வேண்டுமென்று விருப்பினார்கள்.

இவற்றையும், மூலநூலில் ஆங்காங்கே உள்ள பிழைகளாலும் பிறவற்றாலும் இந்நூலில் தவிர்க்க முடியாது ஏற்பட்ட பிழைகளைக் காட்டும் "பிழைதிருத்த அட்டவணை" முதலியவற்றையும் தயாரித்துத் தந்தவர் இருமொழிப் பண்டிதரும் புத்தூர் சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் ஆசிரியருமாகிய பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்களாவார். செந்திராதையர் பாறகொண்டுள்ள பக்தி அவரை இங்ஙனம் பெரும்பணிகளில் ஈடுபடச் செய்துள்ளது"

சி.சிலகுருநாதன். தலைவர்
யாழ் கூட்டுறவுத் த. நூ; ப. வி. கழகம்
(ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திராதையரின் "கந்த
புராணநவநீதம்" நூலில். 23-9-1969)

இதழ் நான்கு

ஆக்கங்களும்

தமிழாக்கங்களும்

ச. ப. ச. சின் வாழ்வில் பெரும்பகுதி இலக்கியமும் எழுத்துமாகவே அமைகிறது. இவற்றுக்கு அநுபந்தங்களாகவோ அன்றி இவற்றின் விளைவாகவோதான் அவரது ஏனைய பணிகள் மலர்கின்றன என்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

1939-ம் ஆண்டு 'இலங்கை விடனி'ல் அவரது முதல் ஆக்கம் வெளிவந்ததிலிருந்து இன்றுவரை - கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம் முதலிய பல்வகைகளில் தமது கருத்துக்களை எழுத்தாக்கங்கள் மூலமும், மேடைப் பேச்சுகள், வாடுலிப் பேச்சுகள் மூலமும் வெளிப்படுத்திவருகிறார்.

அவருடைய ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள் கட்டுரை, புனைகதை, மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம், வாடுலிப்பேச்சு என்றவகைகளை மட்டுமல்லாமல், நூல்களின் பதிப்புரை, அணிநூலரை, அறிமுகவுரை என்பனவாகவும் கவிதை வடிவில் வாழ்த்துப் பாக்கள், சரமகவிகள் முதலியனவாகவும் விரிகின்றன.

இந்த நான்காவது இதழிலே அவர் எழுதிய ஆக்கங்களிலிருந்தும் மொழிபெயர்ப்புக்களிலிருந்தும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சிலவற்றை மட்டும் காணலாம். ஏனைய ஆக்கங்கள் பற்றிய விபரங்களை பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூல்கள், மலர்கள் முதலியவற்றின் விபரங்களும் இவ்விதழின் அநுபந்தமாக இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

"எண்பொரு வாசுச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு"

— திருக்குறள் 43-4

வசன கவிதை

பிஞ்சுமாகாது பழமுமாகாது 'செங்காய்' என்று சொல்லுபவர்களே, அந்த நினைதான் 'வசனகவிதை' கிருமுரியது. யாப்பிலக்கண வரம்பை மீறியதாய்—ஆனால், கவித்துவம் பெற்றதாக உள்ள—சிறந்த வசனங்களையே 'வசன கவிதை' எனப் பெயரிட்டு அழைக்கிறோம்.

பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம், கண்ணன் பாட்டு முதலிய வற்றிலுள்ள பாடல்களையே பார்த்து, "இவையெல்லாம் பாவா? பாவின்மா? இவற்றுக்கென்ன பெயர்? எந்த யாப்பிலக்கணத்தின்படி பாடப்பட்டவை?"—என்று நொட்டை சொல்லும் பழைய மரபினர் எவ்வித இலக்கணமும் அமையாத இந்த 'வசனகவிதை' கிருமூலம் கொடுப்பார்களா? அவர்கள் இதை எதிர்க்கிறார்கள்.

"நல்லது! அந்தப் பண்டிதசிகாமணிகள் வெறும் 'புளி மாங்காயையும், கருவிளாங்காயையும் கருவிளநறுநிழ்'லில் இருந்து கைவத்துக் கொண்டிருக்கட்டும்"—என்று அவர்கள் எதிர்ப்பு அசட்டை செய்யப்பட்டு; 'வசனகவிதை'க் குரிய ஆக்க வேலைகளும் நடந்து கொண்டிருப்பதை இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

இப்புதிய முயற்சியின் பயனெழுந்த, கைவநிறைந்த சில 'வசனகவிதை'களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால், பண்டிதர்களைப் பழிப்பதையே இலக்காகக் கொண்ட சில தண்டடி மின்னர் செய்யும் சொற்பிரபஞ்ச அழுக்குகளை 'வசனகவிதை' என்று ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை.

நடை சிறிது இறுக்கமாக இருப்பினும், 'வசனகவிதை' வடிவமென்று சொல்லத்தகும் சில பகுதிகள், — 'வசனகவிதை' வடிவப்பற்றிய பேச்செழுவதற்கு—முன்னரும் இருந்தன எனக்காட்டுவது இங்கு பொருத்தமாகும்.

1. "ஆசையார்த் தலைக்கும் நெஞ்சத்து அரகிளங்குமரன்,
துஞ்சிலன், பள்ளி கொள்ளாது,
துள்ளியெழுந்து மெல்ல நடந்து,
கள்ளமறியா, உள்ள நெறியாள்

கவலை கதுவாத் தூய சேக்கையில்,
கண்வளரும் அறைவந் துற்றான்.

2. அச்சமும் விதுப்புந் தூண்டி,
அவலமுந் துணிவு முட்ட
அலமரும் வஞ்ச நெஞ்சன்
அறைக்கத வகற்றிப் புக்கான்.
3. நள்ளிருளில், கண்வளரும்
தன்னருகே தனிவந்துற்ற
அவன் தறுகண்மை துணக்கஞ்சி,
மெய் விதிர்ந்து மறுகலானான்.
4. புரையிப் பொய்-நண்பன்,
தன்னிருள் நெஞ்ச நிறைகாம அழலுழல்வான்
முறையற்ற துறை சொல்ல,
குறையர் நிறையுடையான் முனிவுற்றான்."

இத்தொடர், உரைநடையிற் செல்வதாயினும், கவிதைப் பண்பு நிறைந்ததாகவே காணப்படுகிறது. 'வசனகவிதை' என்ற பெயரில் இல்லாவிடிலும் அதன் உருவமிருந்தல் கண்டிப்புறத் தக்கது. உயிர் வாழும் தமிழறிஞர், சோமசுந்தர பாரதியாரின் கட்டுரை யொன்றில் இது மிளிரிகின்றது,

"சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீப்பலாவும் ஆசினியும்
[அசோகமும்
கோங்கமும் வேங்கையும் குரவும் விரிந்து நாகமும் திலகமும்
[நறவமும் மாந்தியும்
மரவமும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணங்கமழ்ந்து பாதிரியும்
[பராரைஞாழலும்
பைங்கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து பொரிப்புன்கும் புன்ஞை
[மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து
வண்டறைந்து தேனூர்ந்து வரிக்குயில்கள் வரிபாடத் தண்டென்
[றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும்
பொழிலநடுவண் மாணிக்க செய்குன்றின் மேல் விசும்புதுடைத்
[துப் பசும் பொன் பூதிது,
வண்டுதுவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறுநறுமலர்
[வேங்கை கண்டாவி."

களவியலுரை யாசிரியர், இதனை வெறுமனே சொல்ல டுக்குச் செய்திருக்கிறார் என்று கொள்வது ஆகாது. பொருள் பொலிவும் ஓசை நயமும் செறிந்த, தமது இனிய சொற் சாது ரியத்தினாலேயே படிப்பவர் மனதைப் பரவசப் படுத்தி, இயற்கை யாயமைந்த ஒரு சோகையின் உருவத்தை அங்கு தீட்டிவிடுகிறார் ஆசிரியர். விந்தையிதே!

கட்டுரைத் தன்மை செறிந்ததாயினும் கவிதை வனப் பும் நிறைந்ததாகவே இத்தொடர் பரிமளிக்கின்றது. ஆதலின் இதுவும் 'வசனகவிதை'க்குப் புறம்பானதன்று.

"குருவியோப்பியும் கிளிகடிந்தும் குன்றத்துச் சென்றுவைகி அருவியாடியும் சுனையுடைந்தும் அலர்வுற்று வருவேமுன் மலைவேங்கை நறுநிலின் வள்ளிப்போவீரீர் மனநடுங்க முலையிழந்து வந்தநின்றீர் யாவிரோவென முனியாதே மணமதுரையோ டரசுகேடுற வல்வினைவந் துருத்தகாலை கணவனையங் கிழந்து போந்த கடுவியேயென் யானென்றான்."

சிலப்பதிகாரக் குன்றக்குரவையில் வரும் உரைப்பாட்டு மடை இது. "உரைப்பாட்டு மடை" என்பதற்கு 'உரைப்பாட்டை' நடுவே மடுத்தல்' என அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் கூறுகிறார். அரும்பத வுரையாசிரியரும் அதனை, 'உரைச் செய்யுளை இடையிலே மடுத்தல்' என்பர். (வேட்டுவ உரி 74-ம் அடியின் பின் வரும் "உரைப்பாட்டைப் பார்க்க)

இன்னும், இவ்வாறே, ஆய்ச்சியர் குரவை. வாழ்த்துக் காதை முதலியவற்றிலும் இவ்வரைப்பாட்டு இடம்பெறுகின்றது. இவ்விதம் வரும் 'உரைப்பாட்டு' எல்லாம் 'வசனகவிதை' உணர்ச்சியையே உண்டாக்குவன. உரை கட்டுரை என்பன வசனத்தை யும், பாட்டு-செய்யுள் என்பன கவிதையையும் குறிப்பிடுவதால் உரைப்பாட்டு-கட்டுரைச் செய்யுளென்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படுவன வெல்லாம் 'வசனகவிதையே' என்று தெளிய இடமுண்டு.

சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில் "உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்" எனவரும் பகுதிக்கு 'உரையிடை இட்டனவும் பாட்டுடையனவுமாகிய செய்யுளை' என்று கருத்துரைக்கும் அடியார்க்கு நல்லார், பின்னரும் "உரைபெறு கட்டுரை"—இவை

முற்கூறிய "கட்டுரைச் செய்யுள்" எனக் குறித்திருப்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

1-10-43-ல் வெளியான கலாமோகினி இதழில் 'வசன் கவிதை' பற்றிக் 'கலைவாணன்' எழுதிய கட்டுரையின் எதிரொலி இது.

"வசன் கவிதை தமிழுக்குப் புதிது" எனும் கொள்கையை மறுத்து, அது முன்னரும்—வெவ்வேறு பெயர் வடிவில்—இலை மறை காய்போல-வழங்கியதெனக் காட்டுவதே எமது நோக்கம்.

"சுழுகேசரி"

"கலாமோகினி" 1943 டிசம்பர் 15
(மறுபிரசுரம்)

"குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக் கூட்டிலால்
அயர்ப்பீன்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லைப் போக்கில்லை ஏனென்ப தில்லை
மயக்கத்தாற் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே."

என்பது திருமந்திரம். வாசகவரரான சங்கராசாரிய சுவாமிகள் வடமொழியில் அருளிய, பொருள்வளமும் அருள்வளமும் வாய்ந்தசெளந்தரிய லகரி நூற்பொருளை வாலிதின் விளங்க எனக்கு வழங்கிய வரதருவாக வாழ்பவரீ வடகோவை சிவஸ்ரீ ச. பஞ்சாட் சரசரீமா அவர்களை. அவர் போதனை குயில் முட்டை. அதை அடைகாத்துக் குஞ்சாக்கி வளர்த்த காக்கை தமிழேன். வளர்த்த குஞ்சு குயிலாகவே கூவும்; வடமொழி மூலத்திலுள்ள பொருள், மாறுபாடு குறைபாடுகளின்றித் தமிழாக்கத்தில் அமைந்திருப்பின் அது சரிமா அவர்களின் போதனையாகிய குயில் முட்டையின் விசேடம்.

பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்
"செளந்தரியலகரி" நூலாசிரியரின் முகவுரையில்
1-8-86.

வடமொழியும் வள்ளத்தோளும்

மகாகவி வள்ளத்தோள் மலையாள மொழியில் இன்று புத்த பெற்ற கவிஞராக விளங்குபவர். சம்ஸ்கிருத பாஷையைப் பற்றி அவர் கூறிய அரிய கருத்துக்கள், மலையாளிகளால் மட்டுமல்ல, தமிழராலும் கவனிக்கப்படவேண்டியவை.

கீழ்நாட்டு மொழிகளெல்லாம் ஏற்றம் பெற்றிருக்கும் காலம் எதிரே வந்துகொண்டிருக்கிறது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பழம் பெரும் மொழிகளான தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், பாளி முதலியவற்றை மாணவர் விரிவாகக் கற்பதற்கு வேண்டிய சாதனங்களை ஏற்படுத்த முன்வந்திருக்கிறது. அதனைக் கண்டு இந்நாட்டிலுள்ள ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் சில, இலத்தீன் மொழியைக் கையிட்டு, அதற்குப் பதிலாக சம்ஸ்கிருதத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. மிஷனரிமாரே தங்குவி கல்லூரிகள் சிலவற்றில் சம்ஸ்கிருதம் கற்பிக்கத் தீர்மானித்திருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது. எழுத்தாளர் சிலர் "சம்ஸ்கிருதத்தின் இன்றியமையாமை பற்றி"ப் பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள். தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் பலர் சம்ஸ்கிருதம் பயிலத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

ஆயினும் 'தூய்மை தூய்மை' என்ற கதறல் இன்னும் முயற்சிவிடவில்லை. அது அடியோடு ஒய்ந்துபோதலும் கூடாது! மொழித் தூய்மைக்காக வாதாடும் கூட்டத்தார் அலட்சியம்பண்ணப்படக் கூடிய அளவு சிறு தொகையினர் அல்ல. அவர்களுடைய கொள்கைகளும் முற்றாக ஒதுக்கப்படவேண்டியதில்லை. சென்ற காலத்தில் அவர்களை நடத்திய போராட்டம் நிஜந்திராவிட்டால் இன்று தமிழ்மொழி எந்நிலையிலிருக்குமோ! இன்றைய மலையாள மொழியின் நிலைதான் என்ன? மலையாளச் சொற்களை எடுத்து ஆராய்ந்தால் சில உருபுகளும் விருதிகளும் தவிர மலையாளம் என்று ஒன்று இல்லையோ என்று ஐயப்பட நேரும். சரிபாதிக்கு மேற்பட்ட வடமொழிச் சொற்களையும், பல தமிழ் ஆங்கிலச் சொற்களையும் நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால், அம்மொழிக் கேயுரியதென்று கருதக்கூடிய சொற்கள் மிகச் சிலவே, அவற்றிலும் பல, சிதைவுற்ற தமிழ்ச் சொற்களும் வடசொற்களுமே.

இவ்வித நிலைமைதான் தமிழகத் தேர்தலுக்கும், அத் தாயதமிழ்ப் போராட்டம் இருந்திராவிட்டால்! ஆனால், இதற் காகப் பிறமொழிகளைப் பகைத்தலும் பழித்தலும் வேண்டுவ தில்லை. அதற்குப் பதிலாக அம்மொழிகளைக் கற்றுத் தாய் மொழிக்கு ஆக்கம் செய்வதே வேண்டப்படுவது.

இதுபற்றி மலையாளப் புலவரான மகாகவி வள்ளத்தோள் கூறியிருக்கும் உயரிய கருத்துக்கள் சில கீழே மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. சில மாதங்களின் முன்பு கூடிய 'சாகித்ய சமாஜ'த்தின் ஆண்டு விழாவில் தலைமை தாங்கி அக்கவிஞர் பேசிய முடிவுரைப் பேச்சின் சில பகுதிகளே இவை.

"சம்ஸ்கிருதம் உயிர் மூச்சற்ற — இறந்தொழிந்த — ஒரு மொழி என்று இக்காலத்து ஒருசிலர் பேசுகிறார்கள். மரணத்தின் குறியறியாத மருத்துவர்களுடைய அபிப்பிராயமே அது. சம்ஸ்கிருத மொழியென்னும் அன்னை உயிரும் ஒளியும் ஒருங்கியைந்து வாழுகின்றன. தாய்மொழியை அழகுபடுத்த விரும்பும் உங்க ளுக்கு அவ் அன்னையின் அடியினை பரவுதல் தவிரக் கதிவேறில்லை.

"அமெரிக்காவிலுள்ள கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத் துப் பேராசிரியரும் பேரறிஞருமாகிய டாக்டர் விட்டியூ டான் டி என்பவர் அங்குள்ள அறிஞர் சபையொன்றில் பேசும்போது பின் வருமாறு கூறியுள்ளார்.

"ஐரோப்பிய மொழிகளெல்லாவற்றுக்கும் தாய்மொழி யான சம்ஸ்கிருதத்தின் இல்லிடமாகும் இந்தியா" இவ்வாறு பிற நாட்டுப் பேரறிஞர் பலர் சம்ஸ்கிருதத்தைக் குறித்துக் கூறிய கருத்துக்களை இங்கு எடுத்துரைப்பதாயின் அதற்கு எல்லை இல்லை யாகும். ஆகையால் என்னிலும் இளைவர்க்கு நான் உருக்கமாகக் கூறுவது என்னவெனில் எல்லோரும் இயன்றவரை சம்ஸ்கிருதம் பயிலுங்கள் என்பதுதான். உலகத்தில் எவ்விடத்தும் யார்க்கும் அது அன்னிய மொழியல்ல;

"ஆழ்ந்தகன்ற ககிகைப் பேராறும், அழகிய சம்ஸ்கிருத மொழியும் இவையெனில் இந்தியா இந்தியாவல்ல.

"திருவிதாங்கூரில் தொண்ணூற்றின் மேற்பட்ட சம்ஸ்கிருத பாடசாலைகளுக்கின்றன. அவற்றில் பன்னிராயிரம் மாண வர் கல்வி கற்கிறார்கள். 'சாஸ்திரி', 'மகோபாத்தியாயர்' என்

னும் பரீட்சைகளிற் தேர்ச்சிபெற்று, அங்கிருந்து ஆண்டுதோறும் ஐந்தாறுபேர் விதம் வெளிவருகிறார்கள்.

இவ்வளவாகப் பரீட்சையில் வெற்றிபெறுவதனால் அம் மாணவர்கள் தமது வாழ்க்கையில் பெறப்போகும் பயன்தான் என்ன என்ற வினாவுக்கு இங்கு நான் விடையளிக்கப் போவ தில்லை. பண்டைநாளிலே இந்நாட்டிற் கல்விப்பயிற்சி வயிறு வளர்ப்பதற்காக வேண்டியிருந்ததில்லை. அறிவு வளர்ச்சி ஒன்றே கருதிக் கல்வி கற்கப்பட்டது.

"இன்று வடமொழியில் விலையுயர்ந்த நாலிலட்சம் (400,000) நூல்கள் உண்டென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் காவிய-நாடக-அலங்கார நூல்களின் எண்ணிக்கைதான் இவ் வளவு!!

"எவ்வளவுதான் கவைத்தாலும் தெவிட்டாத தேன மிழ்து ஒன்று இந்த வடமொழி இலக்கியங்களில் அடங்கிக் கிடக்கிறது.

"ஆங்கிலக் கல்விக் கழகங்களுக்குக் கிடைக்கும் நன் கொடைப் பணத்திற் (Grant) நான்கிலொரு பாகந்தானும் சம்ஸ்கிருத பாடசாலைகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அதற்காகிய காரணம் அரசியலதிகாரிகள் எவ்விடத்தும் எப்போதும் அன்னிய மொழி மூலமே தம் தொழில்வகை புரிதனேயாகும்.

"சாஸ்திரி' என்றும் 'மகோபாத்தியாயர்' என்றும் பட்டம் பெற்று வெளிவரும் இளைஞர்மீது நீக்குதற்கரிய பொறுப் பொறுண்டு. 'சைலாசம் சேரவன்றோ பிரதோஷம் நோற்கிறது?' உங்களை தாய்மொழியை வளம்படுத்தவேண்டியே நீங்கள் சம்ஸ்கிருதம் படித்தல் வேண்டும். முன்னமே பல சம்ஸ்கிருத நூல்கள் நம்மொழியில் வந்துள்ளன. இவ்வளவில் நாம் அமைந்துவிடுதல் கூடாது. தலைசிறந்த பல நூல்கள் இன்னும் அம்மொழியிற் றிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஏற்றவாறு மொழிபெயர்த்து நாமொழியை வளம்படுத்தவேண்டும்.

"ஆங்கிலேயன் ஒருவன் சிறந்த ஒரு நூலைக் காண்பானா யின் உடனே அதனைத் தன்மொழியில் தானே முயன்று மொழி பெயர்த்துவிடுவான். அவனுக்கு உதவியளிக்க அங்கு அறிஞர் சபையும் பலவுண்டு.

அவை ஏன் இன்னும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை? என வினவுகிறார்!

இவ்வித தவறான எண்ணங்கள் ஏற்படாது தடுப்பதற்கேற்ற சாதனம் ஒன்று தமிழில் ஆக்கப்படுதல் வேண்டும். அது எது என்று சொல்வதன் முன்பு, இந்தத் தமிழன்பர்கள் கூறும் 'தமிழில் ஒன்றுமேயில்லை' என்னும் கூற்று எவ்வளவுக்கு உண்மையென்று ஒரு சிறிது ஆராய்வோம்.

இன்று எம்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களைப் பார்க்கும்போது இவ்வளவு பழம்பெரும் நூல்கள் நம்மொழி ஒன்றில் மட்டுமே உண்டு என்று சொல்லத் தக்க அளவுக்கு அவை நிறைந்துள்ளன. இடைக்காலத்திலெழுந்த வகை வகையான நூல்கள்—முக்கியமாகப் பிரபந்த வகைகளும்—புராணங்களும் தேவைக்கதிகமாக மலிந்து கிடக்கின்றன. வைத்திய நூல்களும் சோதிட நூல்களும் முன்னரே பல இருந்தும் இப்போதும் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; வேதாந்த சிந்தாந்த நூல்களும், சைவ வைஷ்ணவ நூல்களும் மூலமும் மொழிபெயர்ப்புமாகத் தமிழில் வேண்டிய அளவு இருக்கின்றன; இவ்வினங்களிலெல்லாம் சிறப்புடைய ஒவ்வொரு நூலுக்கும் பல பல உரைகளும் விதவிதமான பதிப்புகளும் உண்டு.

பழைய நூல்கள் இவ்வாறு நூல்களைப் பார்ப்போம். சிறுகதை இலக்கியம் வாசகர்களுக்குத் தெவிட்டக் கூடிய அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. இன்று சிறுகதை தமிழில் தேக்கநிலையடைந்துவிட்டது என்று எழுத்தாளர்களே முறையிடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள்! இதுவரை தமிழ்ச் சிறுகதைகளுக்கு மட்டும் 45 தொகுதிகள் வெளிவந்துவிட்டன. இப்பொழுதும் பல அச்சாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல 'இதோ வெளி வரப் போகிறோம்' என முன்னறிவிப்புக் கொடுத்திருக்கின்றன. பிற மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதைகளும் சுமார் 20 தொகுதிகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

சிறுகதைகளுக்கு அடுத்த படியாகத் தமிழில் அதிகம் வளர்ச்சியடைந்திருப்பவை கட்டுரைகளே. ஆங்கில மொழிக் கட்டுரைகளில் எத்தனையெத்தனையென வகைகளுண்டோ ஏறக்குறைய அத் தனை வகைகளையும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கையாண்டிருக்கிறார்கள். சமயம், இலக்கியம், சமூக சீர்திருத்தம், அரசியல், பொருளாதாரம், சரித்திரம், விமர்சனம், ஹாஸ்யம், பொழுதுபோக்கு

நாடகச் சித்திரம் முதலிய பல துறைகளிலும் பல வகையான நடைகளில் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. நூல் வடிவம் பெற்றவை சில பெயராயினும் பத்திரிகைகளில் வெளியானவை அளவற்றவை.

சுயமான தமிழ் நாவல்கள் வேண்டுமென வாசகர்களின் அறிமுகத் தொடங்கியதும் முன்பு சிறுகதை எழுதிக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்கள் அழகான நாவல்கள் பல வற்றை எழுதினார்கள். அவற்றிற் சில நல்ல கதைகளென்று வாசகர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சுமார் 20 நாவல்கள் ஏற்கெனவே நூல்வடிவில் வெளிவந்துவிட்டன.

மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களோ...!

பங்கிம் சந்திரரின் நாவல்களில் ஏறக்குறைய எல்லாமே தமிழில் வந்துவிட்டன. சரத் சந்திரரின் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு வேளையும் முடிவுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது. கவிதாசுரீசர் கதைகளிலும் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டுவிட்டன. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இப்போது மராத்தி, குஜராத்தி மொழிகளிலிருந்து சிறந்த கதைகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவருவதில் முனைபுருக்கிறார்கள். உலகத்து வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்ட புகழ்வாய்ந்த கதைகள் பல தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இப்போது தமிழில் வந்திருக்கும் பிற மொழி நாவல்களின் எண்ணிக்கை 60-க்கு மேற்பட்டுவிட்டது!

கவிதைகளின்றி வெளிவருந் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இக் காலத்தில் மிகமிகக் குறைவு. அவ்வளவு அதிகமாகப் புதுக்கவிஞர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். பெருங்காப்பியங்களை இயற்றக் கூடிய திறமை இன்றைய கவிஞர் சிலருக்கு இருந்தும், சுருக்கத் தையே எதிர்பார்க்கும் வாசக உலகம் அவற்றை விரும்பாமைமால் இவர்கள் தனிப்பாடல்களையும் சிறு காவியங்களையும் ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பழைய முறையில் பெயர்த்தும் தழுவியும் அமைத்த நாடகங்கள் தமிழில் பல உள. புதியமுறையில் சொந்தமாக எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் அதிகமாக வெளிவராமலுக்குக் காரணம் வாசகர்கள் கதையை விரும்பும் அளவுக்கு நாடகங்களை விரும்பாமைமே, ஆயினும் வாசகர்களின் ஆதரவு ஓரங்க நாடகங்களுக்கு ஸ்ரளவு கிடைத்தமையால் அவை மட்டும்திகமாக எழுதப்பட்டன.

பிரபல ஆசிரியர்களான பெ.நா. அப்பசுவாமி, ஆர்.கே. விசுவநாதன் என்போர் தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழின்மூலமே விஞ்

ஞான அறிவைப் புகட்டிவிடுவதென்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சில விஞ்ஞான நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றும் பல தயாராகிக்கொண்டிருக்கின்றன.

அறிஞர் வெ. சமிநாத சர்மா முதலிய சிலரது சேவையால் புகழ்பெற்ற அரசியல் நூல்கள் சிலவும், சில நாடுகளின் ஆட்சிமுறை விளக்கும் நூல்களும், அரசியல் வாதிகள் பலரது வாழ்க்கை வரலாறுகளும் தமிழில் வந்திருக்கின்றன.

பொருளாதாரத்துறையிலும் நூலைந்து நல்ல நூல்கள் வெளியாயின.

பழைய இலக்கியங்களையும் புதிய முறையில் ஆராய்ந்தெழுதிய விமர்சன நூல்கள் பல வெளிவந்தபோதிலும், தமிழில் இலக்கியம் வளர்ந்திருக்கும் அளவுக்கு இலக்கிய விமர்சனம் வளரவில்லையென்று கூறப்படும் குறை ஏற்கக்கூடியதே. இது போலவே வேறுசில துறைகளிலும் தமிழ் நூல்கள் பெருக்கமடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம் அவ்வத் துறைகளில் நூலெழுதும் ஆற்றலுள்ள ஆசிரியர்களில்லாமையல்ல. அந்த நூல்களை விரும்பி வாசிப்போர் ஏராளமாக இல்லாமையே காரணமாகும்.

இவ்வளவு நூல்களெல்லாம் இருந்தும் என்ன? தமிழில் என்ன இருக்கிறது? என்று கேட்போரின் வாயடைக்கச் செய்யும் வகையாது? 'வாரும் நண்பரே, இதோ பாரும் தமிழ் நூல்களின் தொகையை; அவற்றின் வகையை; அவற்றின் விரிவை; என்று ஆவரிக்குக் காட்ட இன்று என்ன சாதனம் இருக்கிறது? தமிழ் நூல்கள் முழுவதையும் தண்ணகத்தே கொண்ட பூரணமான நூல்நிலையம் ஒன்று எங்காவது உண்டா? அப்படியொன்று இருந்தாலும் அங்குசென்று பார்ப்பது எல்லோர்க்கும் சாத்தியமாகுமா?

இவ்விதமான சந்தர்ப்பத்திலே தான் தமிழ் நூல்களின் பெயரகராதியொன்று இன்றியமையாததென்று விளங்குகின்றது: சீர்திருந்திய உலக மொழிகளிலெல்லாம் நூற்பெயரகராதிகள் வெளிவந்து வெகுகாலமாகிவிட்டது. 1857-வது ஆண்டில் வெளிவரத் தொடங்கிய பிரஞ்சுமொழிக் கிரந்த கோசம் 29 பாகங்களைக் கொண்டதாக வளர்ந்துவிட்டது. ஜர்மனிய மொழியில் 1750 முதல் 1910-ம் ஆண்டுவரை எழுதப்பட்ட நூல்களின் விவரணம் மாதிரி 36 தொகுதிகளில் வெளியாகியிருக்கிறது. இத்தாலிய

மொழியிலுள்ள நூல்களின் விவரப்பட்டியலில் நான்கு இலட்சம் நூல்களின் செய்தி காணப்படுகிறது. பெல்ஜியன், டேனிஷ் முதலிய சிறிய மொழிகளிலேயும், லத்தீன், கிரீக், சம்ஸ்கிருதம் முதலிய பேச்சுவழக்கற்ற மொழிகளிலேயுங்கூட நூற்பெயரகராதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனால் எங்கள் தமிழில்...?

விரிவான நூற்பெயரகராதி ஒன்றை ஆக்குவது எளிதில் முடியக்கூடிய ஓர் செயலல்ல. அறிஞர்கள் பலர் பலகாலம் முயன்று முடிக்கவேண்டிய அரிய வேலை இது.

இப்போது இந்தப் பெரிய தமிழ் நூல்விளக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மறுமலர்ச்சி நூற்பெயரகராதியாவது வெளிவருதல் அவசியமாகும்; இது அவ்வளவு அரிய காரியமல்ல. பத்திரிகை யாளர்களும் மறுமலர்ச்சிச் சங்கங்களும் பிரசுராலயங்களின் ஒத்துழைப்போடு இவ்வேலையைச் செய்யலாம்; செய்தல் வேண்டும்; செய்வார்களாக.

— நவசக்தி-1945 பெப்ரவரி

"இந்நூலாசிரியர் (ச. பஞ்சாட்சர சர்மா) சமய நூற்பயிற்சியும், சமயபாட போதனையிலும், பாடநூல்கள் எழுதி வெளியிடுவதிலும் நீண்டகால அனுபவமும் உடையவர். உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 1950-ல் முதன்முதல் எழுதிய சைவ சமய பாடதி திரட்டு என்னும் நூல் 1967-ஆம் ஆண்டுக்கிடையில் 12 பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளமையும், அந்நூலிற் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பொருளட்டவண்கள், விளக்கப்படங்களை, பயிற்சியினுக்கள், மாதிரிவிடைகள் என்பனவற்றைப் பின்வந்த பல நூல்கள் பின்பற்றி வெளியிட்டமையும் அந்நூலின் சிறப்பையும் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின் ஆற்றலையும் காட்டுவனவாகும்.

— சைவபரிபாலன சபை
யாழ்ப்பாணம் 30-4-1973
(‘சைவசமய நெறி’ பாடநூலில்)

தமிழ்மொழியும் ரோமன்லிபியும்

ஐரோப்பாவிலே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறுபாஷைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றுட் பல, மிகுந்த சீர்திருத்தம் பெற்றுத் தனிப் பெயரும், தமக்கேயுரிய இலக்கியச் செல்வமும், தனிப்பட்ட மொழி வரலாறும் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஆயினும் அவையெல்லாம் ரோமன் லிபி என்று கூறப்படுகின்ற (ஆங்கிலம் எழுத உபயோகமாகும்) ஒரே லிபியிலே தான் எழுதப்படுகின்றன. இப்படிப் பல பாஷைகளுக்குப் பொதுவாக ஒரு லிபி இருப்பதனால், ஒரு பாஷையாளன் மற்றைப் பாஷைகளைக் கிறதும்போது அந்தப் பாஷைகளுக்குரிய எழுத்துக்களை எழுத வாசிக்கப் பயில்வதில் அவன் படும கிரமம் முழுவதும் மீதமாகிறது. எழுதிதப் பயில்வதில் செலவாகிற காலம், மொழியில் வதில் உபயோகமாகிறது.

ஐரோப்பாவில் உள்ளதிலும் பார்க்க அதிக தொகையான பாஷைகளும் அவற்றிற்குத் தனித்தனியான லிபிகளும் இந்தியாவில் உண்டு. அகில இந்தியாவின் ஒற்றுமையாக ஒருபொது மொழி (ஹிந்தி அல்லது ஹிந்துஸ்தானி) தேவையாயிருப்பது போலவே, அகில இந்திய பாஷைகளுக்கும் பொதுவான ஒரு லிபியும் அவசியமானதென்று தேசாபிமானிகள் பலர் கருதினர். அவ்வாறு பொது லிபியாய் இருக்குந் தகுதி வாய்ந்தது தேவநாகரியே என்பது காந்திஜியின் தீர்ப்பு.

“சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய அல்லது அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் ஒரு லிபிதான் இருத்தல் வேண்டும். அதுவுந் தேவநாகரி லிபியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பது நிச்சயம்.

மாகாண மொழிகளின் லிபிகளின் பெரும்பாலானவை தேவநாகரி லிபியிலிருந்து தோன்றியவை. மேலும் நமக்குத் தெரிந்த லிபிகளுள்ளே தேவநாகரி லிபி பூரணத்துவம் வாய்ந்ததாகும்” என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து.

பல்வேறு வகையான உச்சரிப்புகளையுடைய ஐரோப்பிய மொழிகளையெல்லாம் ரோமன் லிபியிலுள்ள எழுத்துக்களைக்

கொண்ட ஏதோ ஒரு விதமாக எழுதி வழங்குகின்றனர் மேனாட்டார். தமது பாஷைகளை மாத்திரமல்லாமல் அவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒவிகளையுடைய கீழ்நாட்டுப் பாஷைகளையும் தமது ரோமன்லிபியில் எழுதிப் பயில்வது அவர்கள் வழக்கம். இதைக் கண்ட நம் நாட்டவரிற் சிலர், இதே ரோமன்லிபியை நாமும் நமது பாஷைகளுக்கு உபயோகிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். இவ்விரும்பத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டவர்களில் சுபாஷ் சந்திர போஸும் ஜவஹர்லால் நேருவும் முக்கியமானவர்கள். சுபாஷ் போஸ் திரிபுரக் காங்கிரஸில் தலைமை வகித்துப் பேசியபோது “நமது நாட்டுப் பாஷைகளுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட்டு அவை இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சீர்திருத்தமடைய வேண்டுமானால், அவற்றை ரோமன் எழுத்தில் எழுதியாகவேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஜவஹர்லால் நேருவோ 1933-ம் ஆண்டிலேயே தமது சகோதரியின் திருமண அழைப்பிதழை ரோமன்லிபியிலே அச்சிட்டுப் பெரும் புரட்சியை எழுப்பிவிட்டார். ஆயினும் ரோமன்லிபி இந்தியாவில் நிலைநிற்க முடியாதென்று அவர் அப்பொழுதே உணர்ந்து கொண்டதாகத் தமது சுயசரித்திரத்திற் கூறுகிறார்.

பின்பு, இந்த யுத்தகாலத்தில் இந்தியாவிற்குள்ளேயும் வெளியேயும் இந்திய மொழிகளை ரோமன்லிபியில் எழுதும்முறை கையாண்டு பார்க்கப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ்மொழியை ரோமன்லிபியில் எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் இப்போது வலுப்பெற்று வருகிறது. சென்ற சித்திரை மாதத்து சக்தி இதழில் வெளியான ‘மூவர் முயற்சி’ தமிழுக்கு ரோமன்லிபியை உபயோகிப்பதில் ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகிறது. முன்பு, ரோமன்லிபியில் இல்லாத ஒசைகளைக் காட்டுவதற்குச் சில எழுத்துக்களின் மேலும் கீழும் புள்ளிகளும் கோடுகளும் இடுவது வழக்கம். இப்படிச் சிரமப்படாமல், தமிழிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்களைக் காட்டுவதற்கு ஆங்கிலத்திலுள்ள A, E, I, O, U என்னும் பெரிய (Capital) எழுத்துக்களையும், ஊ, ழ, ள, ற என்னும் எழுத்துக்களைக் காட்ட N, Z, L, R, என்னும் பெரிய எழுத்துக்களையும் மற்றையவற்றிற்குச் சிறிய (Small) எழுத்துக்களையும் உபயோகிக்கலாமென்று கூறுகிறார்கள் மூவர்.

உதாரணம்:- mUyar muyaRchi-மூவர் முயற்சி vaLara vENdum-
வளரவேண்டும்.

இம்முயற்சிக்கு ஓரளவு ஆதரவும் காணப்பட்டது.

தமிழுக்கும் ரோமன்லிபியே வேண்டுமென்பவர்கள் கூறு
கிற காரணங்கள் பின்வருமாறு -

1. தமிழ் எழுத்திலும் பார்க்க ரோமன் எழுத்து: அச்
சுக் கோப்பதற்கும் டைப் அடிப்பதற்கும் மிகவசதியானது.

2. தமிழ் லிபியிலுள்ள ஒரு விஷயத்தை அச்சிடுவதற்குத்
தேவையான இடத்திலும் மிகக் குறைவான இடம், ரோமன்லிபி
யில் அச்சிடுவதற்குப் போதுமானது. (அதாவது ஆறு பக்கத்தில்
அடங்கும் விஷயத்தை சுமார் நான்குபக்கத்தில் அடக்கிவிடலாம்;

3. எழுத்துப்பிழை சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதலாம்.

4. இப்போது தமிழெழுத்துக்களைக் கொண்டு பிறபாஷை
களை உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுதமுடியாமலிருக்கிறது. ரோமன்
லிபியைக் கைக்கொண்டால் உலகத்துப் பாஷைகள் எல்லாவற்
றையும் எழுதலாம்.

5. தமிழ்மொழி உலகப்புழம்பெற்ற மொழியாதல் வேண்
டும். இதற்காகத் தமிழ் நூல்கள் ரோமன்லிபியில் அச்சிடப்பட்
டால் பிறமொழியாளர் அவற்றைக் கற்பது இலகுவாகும்.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதும், தமிழ்ச் சிறுவரும்
பிறமொழியாளரும் தமிழை இலகுவாகக் கற்க வழி செய்வதும்,
தமிழ் நூல்களைப் புதியமுறையில் அழகாக அச்சிட்டுப் பரப்புவ
தும், தமிழை உலகமொழியாக்கப்பாடுபடுவதும் தமிழராகிய நமது
கிடந்தான். இவ்விதமான உயர்ந்த லக்ஷியங்களைச் சாதிப்பதற்
காக நாம் எவ்வளவு பெரிய தியாகங்களையும் செய்யலாம்.
ரோமன் லிபியைக் கையாளுவதால் மேலேகாட்டிய நோக்கங்கள்
நிறைவேறுமானால் அதற்காக நாம் நமது புராதனமான தமிழ்
லிபியை - அது எவ்வளவு சிறந்ததானாலும் - கைவிட்டு அந்நிய
லிபியை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அது கஷ்டமல்ல; குற்றமும்மில்லை.

ஆனால், அப்படிச் செய்யமுன், இந்தப் புரட்சிகரமான
மாற்றமில்லாமலே நமது லக்ஷியங்களைச் சாதித்தல் கூடுமா என்
றும், இந்தப் புரட்சியினால் நமது நோக்கங்களை நிச்சயமாகவே

நிறைவேறுமா என்றும், இன்னும் இதனால் வரக்கூடிய லாபநஷ்
டங்களைப் பற்றியும் நாம் நன்றாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

1. இப்போதுள்ள தமிழ் லிபி, டைப் அடிப்பதற்கும்
அச்சுக் கோப்பதற்கும் ரோமன் லிபியிலும் பார்க்கச் சிரமமானது
தான். "விடுதலை"ப் பத்திரிகை செய்தது போன்ற சில திருத்
தங்களைச் செய்வதன் மூலம் இச்சிரமத்தை நீக்கிவிடலாம்;

2. தமிழெழுத்துக்கள் அதிக இடத்தை அடைப்பது உண்
மையே. மேலே கூறியபடி தமிழெழுத்துக்களைத் தகுந்த முறையில்
திருத்தியமைப்பதாலேயே இக் கஷ்டத்தையும் ஓரளவு குறைக்க
லாம். ஆறுபக்கம் பிடிக்கும் விஷயத்தை நாலுபக்கத்தில் அடக்க
முடியாவிட்டாலும் ஐந்து பக்கத்திலாவது அடக்கிவிடலாம்.

3. ரோமன் லிபியில் எழுதுவதனால் எழுத்துப்பிழை, சந்
திப்பிழைகளைக் குறைத்துவிடலாம் என்பது தவறான எண்ணம்.
ர, ற, ள, ழ என்னும் எழுத்துக்களின் வேறுபாடு தெரியாமல்
தடுமாறுவோர் ரோமன் லிபியில் மட்டும் அவற்றைச் சரியாக
எழுதுவது எப்படி? இதுபோலவே சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுது
வதும் இயலாது. வேண்டுமானால் சந்தியே இல்லாமல் எழுதிப்
பார்க்கலாம். (இதற்கு ரோமன் லிபிதான் வேண்டுமென்பதில்லை)
அப்படி எழுதினால் அது தமிழோசையாகத் தோற்றாது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதற்குச் சுலபமான ஒரே
வழி தமிழை நன்றாகப் படிப்பதுதான்.

4. ஒரு பாஷைக்குரிய சொல் வேறு பாஷைகளுக்குப்
போகும்போது அவ்வப் பாஷைகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றமடைவது
பொதுவான மொழி இயல்பு. மஹாந் என்னும் வடமொழிச்
சொல் தமிழில் மகான் என்று எழுதப்படுகிறது. அதனை வட
மொழி "தரிந்தோர் அதற்குரியவாறு உச்சரிப்பர். அதனால் நட்ட
மெதுவுமில்லை. ரோமன் லிபியினால் மேலூட்டு மொழிகளையே உச்
சரிப்புத் தவறாமல் எழுதமுடியாதிருக்கும்போது, தமிழைச் சரி
யாக எழுதுவது இயலாத காரியம் பிறமொழிச் சொற்களைச்
சரியாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக ரோமன் லிபியைக்
கைக்கொள்ளத் தொடங்க, தமிழின் சொந்த உச்சரிப்பே சீர்
குடைய நேரும்;

5. தமிழ், ரோமன் லிபியில் எழுதப்பட்டால் அது உல
கப் பிரசித்திபெற்ற பாஷையாகுமென்பது நிச்சயமானால், அதற்

காகவாவது அந்த விபேய உபயோகிக்கலாம். ஆனால், இப்படி மாற்றம் செய்வதால் தமிழ் விரைவாகப் பரவுமென்பதற்காவது, தமிழ்க்கற்க விரும்பும் பிறமொழியாளருக்குத் தமிழ்விபி தடையா யிருக்கிறது என்பதற்காவது சரியான ஆதாரமில்லை. ஆகையால் இக்காரணத்துக்காகவும் மாற்ற வேண்டுவதில்லை. தமிழைப்பரப்பப் வேறுபல வழிகளுண்டு.

இவற்றைவிட, ரோமன் விபியினால் வேறுபல சிக்கல்களும் உண்டாகும். ஈ, ஞ என்னும் எழுத்துக்களின் சரியான உச்சரிப்பை ரோமன் விபியில் குறிப்பிடமுடியாது. இங்ஙனம், அஞ்ஞானம் என்னும் சொற்களை எவ்வாறு எழுதுவது? inggennam, enjAnam என்று எழுதினால் இவை முறையே இங்ஙனம், அஞ்ஞானம் என்றும் உச்சரிக்கப்படக்கூடும்.

சிறுவருக்கு ரோமன் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும்போது அவற்றை எந்தமுறையில் கற்பிப்பது? A, B, C, D என்ற ஒழுங்கில் இதே உச்சரிப்புடனா? அல்லது, a, A, i, I, ...k, ng, ch, nj என்ற முறையிலா? முதலாவது முறைப்படியானால் முதலில் அந்த எழுத்துக்களைக் கற்பித்தபின்பு அந்த ஒழுங்கு முறையையும் அவற்றின் உச்சரிப்பையும் விட்டுவிட்டு Aயின் உச்சரிப்பு ஆ, Bயின் உச்சரிப்பு ய், c என்பது h என்பதோடு சேர்ந்துச் சூகும் என்றெல்லாம் கற்பிக்க வேண்டும். முதலில் எழுத்துக்களைப் பயிற்றாமல் சொற்களாகவே பயிற்றத் தொடங்குவதென்றாலும் அதனால் வெகு காலம்வரை, சிறுவர்க்குத் தாம் அறிந்திராத புதிய சொற்களைப் பார்த்து வாசிக்கவும் பாராமல் எழுதவும் இயலாதிருக்கும்.

b, g, h, j, dh, s, sh என்னும் எழுத்துக்களும் சொற்களில் வழங்கப்படுகின்றன; இவற்றையும் நெடுங்கணக்கில் சேர்த்துப் படிப்பதாயிருந்தால் தமிழ்க் கெய்தெழுத்து, பதினெட்டு என்பதிலிருந்து இருபத்தாறாகும். F முதலிய இரண்டொரு எழுத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டால் உய்ரெழுத்துப் பன்னிரண்டோடு மொத்தம் முதலெழுத்துக்கள் மாதிரி ஏறக்குறைய நார்பது ஆகும்.

வேகமாக எழுதமுடியாத விபியால் அதிகம் பயனில்லை. கையாலெழுதுவதற்கு ரோமன் கையெழுத்தை உபயோகிக்கலாமென்றால், அதற்காக வித்தியாசமான அமைப்புள்ள கையெழுத்துக்களைக் கூடக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். L, l, R, r, R, r. இப்படிப் பெரிய எழுத்து, சிறிய எழுத்து, அவற்றுக்கு

உரிய கையெழுத்துக்கள் என்று குறைந்த அளவு எழுபது எழுத்துக்களையாவது படித்தறிந்த பின்புதான் தமிழ்ச்சொற்களை எழுத வாசிக்கத் தொடங்கலாம்!

ஆகவே ரோமன் விபியில் ஒருசில நன்மைகளிருந்தபோதிலும், அது பல குறைபாடுகளையுமுடையதென்பதும், அதில்லாமலே நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்பதும் தெளிவாகிறது.

— மறுமலர்ச்சி - செப்டெம்பர் 1946

யாழ்ப்பாணம், பண்டிதத் தமிழ்மீதும் சைவத்தின் மீதும் கொண்ட ஈடுபாட்டிற்குப் பேர்போனது. எனினும் மணிக்கொடிக்காலத்திலிருந்தே யாழ்ப்பாணத்துப் பண்டிதர்கள் சிலர், மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் போதிய அளவு அக்கறை காட்டி வந்தார்கள். பொதுவாகப் பண்டிதர்கள் சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம் கட்டுரை முதலிய இலக்கியப் பிரிவுகளில் தம் பார்வையைச் செலுத்துவது குறைவு. எனவே இப்பண்டிதர்கள் 'முற்போக்குப் பண்டிதர்கள்' என வைதிகப் பண்டிதர்களால் கருதப்படவும் நேர்ந்ததுண்டு. பஞ்சாட்சர சரிமா, தியாகராசா, சரவணமுத்து ஆகியோர் மறுமலர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டும் பண்டிதர்களாவர். பண்டித உலகில் இருந்து கொண்டு பழமையையும் புதுமையையும் அறிந்து விளையாடுபவரீ, பண்டிதமணி கி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

கலாநிதி க. கைராசபதி அவர்கள்

(சிதம்பர ரகுநாதனின் 'சாந்தி' (1955) ஆண்டுமலரில் எழுதிய 'ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்' என்னும் கட்டுரையில்.)

சிறுவர் கதைகள்

[“வாத்தியார்” என்ற புனைபெயரில் இவை எழுதப்பட்டன. “சிறுவர் இலக்கியம்” பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான எழுத்துக்களோ, வாதப் பிரதிவாதங்களோ தொடங்கப்படாத ஆரம்பகாலத்திலேயே (1946) வெளியிடப்பட்ட இவை ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கிய வரலாற்றின் முதல் முயற்சிகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படலாம் என்பதோடு இவற்றின் மொழிநடையும் பொருளடக்கமும் சிறுவர்க்கேற்ற வகையில் அமைந்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.]

1. எலிக்குஞ்சு செட்டியார்

நான் இப்போது பெரிய பணக்காரன். இந்தப்பட்டணத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் என்னைத் தெரியும். ஆனால், சிவநேசம் செட்டியார் என்ற என்னுடைய பெயர் மாத்திரம் ஒருவருக்கும் தெரியாது. என்னை எல்லோரும் “எலிக்குஞ்சு செட்டியார்” என்றுதான் சொல்வாராகில். ஏனென்றால், நான் இவ்வளவு பணக்காரன் ஆனதற்கு ஓர் எலிதான் காரணம். ஓர் எலியை, அதுவும் ஓர் செத்த எலியை மூலதனமாக வைத்து வியாபாரம் செய்து நான் பணம் தேடினேன் என்று சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள்தான். ஆனால் நான் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. என் சரித்திரத்தைக் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு சொல்லுகள். நான் சொல்வது பொய்யா மெய்யா என்று.....

நான் என் தாயின் வயிற்றிலிருக்கும்போதே எந்தகப்பனோடு இறந்துவிட்டார். என் தாய் மிகுந்த பாடுபட்டு என்னை வளர்த்துப் பின்பு ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூட உபாத்தியாரிடம் சம்பளமில்லாமல் நான் கல்விகற்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

ஒரு நாள் என் அன்னை என்னை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொன்னாள். “மகனே, நாடிகள் ஏழைகள். மிகுந்த கஷ்டமனுபவிக்கிறோம். எப்போதும் இப்படியே இருக்க முடியாது. நீ இப்போது பெரியவனுவிட்டாய்; இனி எங்கே குலத் தொழிலான வியாபாரத்தைச் செய்து பொருள் தேடவேண்டும். மூலதனம் இல்லாமல் எப்படி வியாபாரம் செய்வதென்று நீ ஆலோசிக்க வேண்டாம்: அடுத்த தெருவிலுள்ள பெரிய வியாபாரியான கதிரேசன் செட்டியார், வறியவர்களான தன் குலத்தவர்கள் வியாபாரம் செய்ய விரும்பினால், அவர்களுக்கு வேண்டிய மூலதனம் கொடுத்து உதவி செய்கிறார். நீயும் அவரிடம் போய் வேண்டிய உதவியைப் பெற்று வியாபாரம் செய்” என்று என் தாய் சொன்னாள். நானும் அப்படியே அங்கே போனேன்.

நான் போனபோது யாரோ ஒரு வாலிபன் செட்டியாரின் முன்னிலையில் தனக்குனிந்து மெனமமாக நின்று. செட்டியார் அவனைக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார். “நான் இருமுறை உனக்குப் பணம் உதவி செய்தும் நீ அதைக்கொண்டு பொருளிட்டித் தெரியாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டு இங்கே வந்து நிற்கிறாயே அதோபார், அந்த முனையில் ஓர் எலி செத்துக் கிடக்கிறதே, அந்த எலியை மூலதனமாகக் கொண்டே பெரும்பொருள் தேடி விடுவான், திறமையுள்ள ஒரு வணிகன். நீயோ என்றால் நான் தந்த பெருந்தொகை மூலதனத்தையும் அழித்து விட்டாயே!”

அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன் அந்த எலியை எனக்கே மூலதனமாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் முதலில் ஆச்சரியமடைந்தாராயினும், எலியை எடுத்துக் கொள்வதற்கு உத்தரவளித்தார். உடனே நான் அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் கிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு வரும் வழியில் தானியக் கிடையொன்றில் வளர்க்கப்படும் பூனியின் உணவுக்காக அந்த எலியைக் கொடுத்து விட்டு அதற்கு விலையாகக் கொஞ்சம் கட்டி வாங்கினேன். அதை அவித்தெடுத்துக்கொண்டு நகரத்தின் வெளியே ஒரு மரநிழலிற் போயிருந்தேன். அப்போது விறகு வெட்டிகளிருவர் வெகு தூரத்திலிருந்து விறகுச் சுமையுடன் அங்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்தக் கடையைக் கொடுத்துத் தாகத்திற்குத் தண்ணீரும் கொடுத்தேன். அந்த உணவுக்குப் பதிலாக அவர்கள் இவ்விரண்டு

விறகுத் துண்டுகள் போட்டு விட்டுப் போனார்கள்; அவற்றைக் கொண்டுபோய் விறகுக் கடையிற் கொடுத்துச் சில காசுகள் பெற்றேன். அந்தக் காசுக்கு மறுபடியும் கடலை வாங்கி அவித்து விறகு வெட்டிகளுக்கு விற்பேன்; இவ்வாறு செய்த சில நாட்களிலேயே அந்த விறகு வெட்டிகளிடமிருந்த விறகு முழுவதையும் நானே வாங்கிவிட்டேன்.

திடீரென வானம் இருண்டது. இடி முழக்கத்துடன் இரண்டு நாட்கள் சோனாமாரியாக அகால மழை பெய்தது. இதனால் எதிர்பாராமல் பட்டணத்தில் விறகுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடவே நான் நியாயமான விலைக்கு என்னிடமிருந்த விறகை விற்பு ஏராளமான பொருளைத் தேடினேன். உடனே செட்டித்தெருவில் பெரிய கலையொன்று வாங்கி வியர்பாரம் தொடங்கினேன்.

அப்போது நான் இந்த நிலைமையை அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்த கதிரேசன் செட்டியாரையும், செத்த எலியையும் மறந்து விடாமல், தங்கத்தால் ஓர் எலிசெய்து செட்டியாரிடம் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்து என் வரலாற்றையும் சொன்னேன். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அவர், தனது மகளை எனக்கு மணம்செய்து தந்தார்; அதோ தெரிகிறதே, அதுதான் நாங்கி வரவும் மாடமாளிகை.

இப்போது சொல்வீர்களா, நான் சொன்னது பொய்யென்று?

'மறுமலர்ச்சி' 1946 மார்ச்

2. என்ன வேண்டும்?

சிலகாலத்துக்கு முன்னே நான் மன அமைதியை விரும்பி ஒரு மலைச்சாரலுக்குப் போனேன். நான் போனபோது அங்குள்ள ஒரு குகையின் வாசலில் இரண்டு மனிதர்கள் பயங்கர மரக மலயுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருவரும் நல்ல வாலிபர்களாகவும், மிகுந்த பலசாலிகளாகவும் கணப்பட்டார்கள். முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அவர்களிருவரும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் போலத் தெரிந்

தது. அவர்கள் எதற்காக இப்படிச் சண்டை போடுகிறார்கள் என்பதை அறிய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று;

"நீங்கள் யார்? எதற்காகச் சண்டையிடுகிறீர்கள்?" என்று அவர்களைக் கேட்டேன்.

அவர்கள் சொன்னார்கள்; "நாங்கள் இங்கு வசித்துவந்த ஒரு மந்திரவாதியின் மக்கள். எங்கள் தகப்பனார் இறந்துவிட்டார்; அவருடைய சொத்துக்களான இந்தப் பாத்திரத்தையும், தடியையும், மதியடிகளையும் எடுத்துக்கொள்வதற்காகவே நாங்கள் சண்டையிடுகிறோம். எங்கள் மகியுத்தத்தில் வெற்றிபெறுபவன் இப்பொருள்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்து மலயுத்தம் செய்கிறோம்.

இதைக் கேட்டதும் நான் பரிசாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு. "இவ்வதானு சொதினாக்கள்? இவற்றுக்காகத்தானு இவ்வளவு யுத்தம் செய்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர்கள், "இப்பொருட்களின் அருமை தெரியாமல் பேசுகிறீர்கள். இந்த மூன்று பொருள்களும் மிக விசித்திரமானவை. இந்தப் பாத்திரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாம் எந்த எந்த உணவுகள் வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவையெல்லாம் உடனே இதில் நிறைந்துவிடும். எங்களுக்கு இன்னபொருள் வேண்டுமென்று இந்தத் தடியினால் நிலத்தினே எழுதினால் உடனே அந்தப் பொருள் கிடைத்துவிடும். இந்த மதியடிகளை அணிந்துகொண்டு நாம் போகவேண்டிய இடத்தை நினைத்தால் உடனே ஆகாய மார்க்கமாக அந்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்." என்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது எனக்கு ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்று. 'இவ்வளவு அருமையான பொருள்கள் இவர்களிடம் இருப்பதால் உலகத்தவர்க்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. இவற்றை எப்படியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே' என்று நான் எண்ணினேன். உடனே அவர்களை நோக்கி, "எவ்வளவு சிறந்த பொருளாயிருந்தாலும் சகோதரர்களாகிய நீங்கள் இப்படி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிச் சண்டையிட வேண்டியதில்லை. நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். ஒட்டப் பந்தயத்தில் வெல்கிறவர் இப்பொருள்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதோ தெரிகிறதே ஒரு பெரிய பாறை அதுவரைக்கும் ஒடிப்போய் முதலில் இங்குவந்து சேருகிறவனுக்குத்தான் இப்பொருள்கள் உரியவை. இதுதான் பந்தயம்" என்றேன்.

அந்த மூடர்கள் அதற்குச் சம்மதித்து வெகு வேகமாக ஓடினார்கள். நான் பாதீரத்தையும் தண்டத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மிதியடியில் ஏறினேன். ஆகாயத்திலே கிளம்பிச்சென்று வெகு தூரத்திலுள்ள ஓர் ஊரிலே இறங்கினேன். இந்தப் பாதீரத்தையும் தடியையும் வைத்துக்கொண்டு அங்கேயுள்ள ஏழைகளுக்கு உணவும், உடையும், வேறு பொருட்களும் வேண்டிய அளவு கொடுத்தேன். பின்பு மிதியடியில் ஏறி அடுத்த ஊருக்குச் சென்று அங்கும் அப்படியே செய்தேன். இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறேன், நீங்கள் ஏழைகளா? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?

— மறுமலர்ச்சி - 1946 ஜூன்

3. தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு இரத்தின வியாபாரி நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்யும்போது வழியில் ஒரு விடுதி வீட்டில் தங்கினான். நடு இரவில் அவன் நித்திரையாய் இருக்கும்போது அவன் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த இரண்டொரு இரத்தினங்களை அங்கே படுத்திருந்த பிரயாணிகளில் ஒருவன் களவாக எடுத்து மறைத்துவிட்டு நித்திரைபோல் படுத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித்தெழுந்த வியாபாரி இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். “எல்லோரும் நித்திரையாகக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களில் களவெடுத்தவன் எவன் என்று எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?” என்று முதலில் யோசித்தான். பின்பு அவனுக்கொரு யோசனை தோன்றியது.

“களவெடுத்தவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக்கொண்டிருக்குமல்லவா? இதன்மூலம் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்கலாம்” என்று யோசித்துக்கொண்டே எழுந்து, அங்கே படுத்திருந்த எல்லோருடைய நெஞ்சிலும் கைவைத்துப் பார்த்தான். ஒரு வனுடைய நெஞ்சு மாத்திரம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பவன் போல அசையாமல் படுத்திருந்தான். உடனே வியாபாரி கள்வனைக் காலையில் அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காகத் தன்னுடைய கத்தியை எடுத்து அவனுடைய தலைமயிரில் ஒரு பகுதியை மெதுவாக வெட்டியெறிந்து விட்டுப் போய்ப் படுத்துவிட்டான்;

களவனுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. ஆயினும் அவன் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. தான் பிடிபடாமல் தப்புவதற்கு அவனுக்கும் ஓர் உபாயம் தோன்றியது. மெதுவாக எழுந்து தனது கத்தரிக்கோலால் அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த எல்லோருடைய தலைமயிரிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வெட்டி எறிந்து விட்டுப் போய்ப் படுத்துக் கொண்டான்.

வியாபாரி விடியுமுன் எழுந்து விடுதி வீட்டுக்காரனை எழுப்பித் தனது இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் கள்வனை அடையாளம் காண்பிப்பதற்காக அவனுடைய தலைமயிரைத் தான் வெட்டியிருப்பதாகவும் சொல்லி கவனிடமிருந்து தனது இரத்தினங்களை வாங்கித் தருமாறு முறையிட்டான். விடுதிக்காரன் பிரயாணிகள் எல்லோரையும் பார்த்தபோது எல்லோருடைய தலைமயிரும் வெட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். பலவிதமாக யோசித்துப் பார்த்தும் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. கடைசியில் வியாபாரியையும் மற்றப் பிரயாணிகளையும் நீதிபதியிடம் அழைத்துச் சென்று இரவு நடந்தவற்றையெல்லாம் விபரமாகச் சொன்னான்.

யுக்தியுள்ள அந்த நீதிபதி மிக இலகுவாகக் கள்வனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்.

அவர் எப்படிக் கண்டுகொண்டார் என்று யோசித்துச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்;

விடை:- நீதிபதி எல்லோருடைய தலையையும் பார்த்தார். எல்லா வெட்டும் ஒரு மாதிரியாகவும் ஒன்று மாத்திரம் அலங்கோலமான வெட்டாகவும் இருந்தது. வியாபாரி வெட்டியது அலங்கோலமாகவும் திருடன் வெட்டியது ஒரே மாதிரியாய் மிகக் கீவண்டும் பிறகு கஷ்டமா? அலங்கோலமான வெட்டு யாருடைய தலையிலிருந்ததோ அவனே திருடன்.

— மறுமலர்ச்சி - 1946 ஜூன்

மாறும் இலக்கணம்

[1947 ஜூன் மாத 'மறுமலர்ச்சி' இதழில் 'பரம்' என்ற புனைபெயரில் ச. ப. சர்மா 'இலக்கண மாறுபாடு' என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அதுமட்டுமல்லாமல் 1947 நவம்பர் மாத இதழில் இலக்கண மாற்றத்தை மறுத்துப் பண்டிதர்கள் சார்பில் 'ஐயாறன்' என்ற இன்னொரு புனை பெயரில் மறைந்து நின்று எதிர்த்தரப்பு நியாயங்களையும் எழுதினார்.

இதற்கிடையில், தலையாளி வ. கந்தையா அவர்கள் 'மறுமலர்ச்சி' பற்றி வானொலியில் நிகழ்த்திய விமர்சனத்தில் முதற்கட்டுரையின் எதிரொலியாகச் சில கருத்துக்கள் தெரிவித்திருந்தார். அவையும் 1947 நவம்பர் மாத மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன் அவர் எழுப்பிய வினாக்களுக்கு விரிவான விடையாக நீண்ட கட்டுரையொன்றை "இரட்டையர்கள்" என்ற புனைபெயரில் மூன்று இதழ்களில் சர்மா அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதினார்கள்.

இம்மூன்று கட்டுரைகளும் இங்கு வரிசைக் கிரமமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.]

"பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே"

என்பது

பண்டிதர்கள், புலவர்கள், வித்துவான்கள் ஆகிய யாவரும் போற்றிப் புகழும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு குத்திரம். இச்சூத்திரத்தைப் பதவுரை விருத்தியுரையுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர் இலக்கணத்திலும் காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுகள் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும் இக்காலத்து உகைவழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்புடன் நில்லாது, அவற்றை ஏற்றுக் கையாளும் அறிஞர்களை மரபறியாதவர்களென்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் - தொட்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்கு மிடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் - இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விருதுகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், முடிபுகள், முதலியவற்றைக் கண்டு சேறவேண்டியதில்லை. ஆனால், நடைமுறையிலோ...?

மிகச்சிறந்ததென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டிய ஒரு கட்டுரையை அல்லது கவிதையைப் பார்க்கும் இலக்கணப் புலவர்கள் சிலர் உங்கு காணப்படும் ஏதாவது ஒரு புதிய சொல்லாட்சியைக் கண்டு வெருளுகிறார்கள். "முன்பு எந்தப் புலவரும் இச்சொல்லைத்தம் நூலுள் எடுத்தாண்டதில்லையே! இலக்கணத்துக்கு முழுமாராயிற்றே!" என்கிறார்கள்; இலக்கணத்துக்கு மாறுபட எழுதின மொழியே அழிந்தொழிந்து விடுமே! எனப்புலப்புகிறார்கள்.

இவர்கள் கூறுவது உண்மைதானா? உலக வழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய்ப் பழைய இலக்கண விதிக்கு உதாரணமாகும் படி எழுதுவதுதான் மொழிவளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யும் யென்றி, பழைய இலக்கண விதிக்கு மாறாததாயும் உலக வழக்கையே இலக்கணமாகக்கொண்டு எழுதுவதால் ஒரு மொழி அழிந்துவிடாதென்றே நாம் கருதுகிறோம். ஏனெனில் உலகவழக்கையும் ஆராய்ந்தே நூல் செய்ததாக இலக்கண நூலாரும் கூறுகின்றனர். உலகவழக்கென்பது எது? உயர்ந்தோர் வழக்கே உலக வழக்கானால், உயர்ந்தோர் என்பவர் எப்படிப்பட்டவர்? சுவாமி விபுலானந்தர் போன்றோர் உயர்ந்தவர்களல்லவா? சுவாமி கூறுகிறார்:

"வழக்குமொழி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறுபட்டு நடக்கும்... எழுதாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த இலக்கண நூலினையே எக்காலத்திலும் முற்றிலும் கைக்கொண்டொழுக வேண்டுமென்பது பொருந்தாவுரையாகும்."

இதுபற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்?

✱

✱

✱

தமிழிலக்கணத்தில் 'பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் வழுவல' என்பதை இலக்கணப்புவர் எவரும் ஏற்க

மறுக்கவில்லை. அவர்கள் மறுப்பது பழையன கழித்தனையும் புதியன புகுத்தனையுமேயன்றிக் கற்றறிந்தோர் வழக்கில் காலத்தால் நேரும் பொருத்தமான மாற்றங்களையன்று.

வளர்ந்து வருகின்ற எம்மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே. அது போன்றே, அம்மாற்றங்கள் ஒரு மொழியில் ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் காரணமாவன என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. மொழியாக்கத்திற்கான மாற்றங்களை ஏற்றுப் போற்றுவதும், மொழியழிவுக்காவனவற்றைக் களைந்தெறிவதும் மொழியறிஞர் கடமை. இதற்காகவே இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கல்லாத மக்களின் பேச்சு மொழிகளைச் சேர்ப்பதினாலும் பிறமொழிச் சொற்களை வரையறையின்றிக் கலப்பதாலும் ஒரு மொழி வளர்ச்சியுறுவதுபோல ஒரு சிலர்க்குத் தோன்றியபோதிலும், அதனால் அம்மொழி தனக்கேயாகிய தனிப்பண்பை இழந்து விட நேருகிறது. மற்றைய மொழிகளின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தாலும் தமிழுக்குரிய உயர்-தனிச்-செம்-மொழி என்னும் பெருமைக்குப் பழுது நேர்ந்துவிடும்.

பொதுமக்களின் பேச்சுவழக்குத் தமிழில் உயிர்ப்பு இருக்கிறதென்று கூறி, அதை எழுத்து மொழியாக இலக்கிய மொழியாகக் கொள்ளலாமென்பது பழையான கருத்து ஏனெனில், கல்லாத மக்களின் பேச்சுவழக்குத் தமிழ், பல காரணங்களால் காலத்துக்குக்காலம் தேய்ந்து தேய்ந்து உருக்குந்து திரிவது நிலையான இலக்கியத்துக்கு அதைக் கருவியாகக் கொண்டால், சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே அவ்விலக்கியம் பயனற்றதாய்விடும்.

மேலும், வழக்குத்தமிழ் இடத்துக்கிடம், இனத்துக்கினம் பலவித மாறுபாட்டோடு வழங்குவது. ஓரிடத்துப் பேச்சு — ஓரினத்துப் பேச்சு, மற்றோரிடத்துக்கு — மற்றோரினத்துக்கு ஏச்சாகவும் இருக்கிறது! இவற்றுள் கொள்ளப்படுவது ஏது? தள்ளப்படுவது ஏது?

அங்கங்கேயுள்ளவர்கள், அவ்வவ்விடத்து வழக்கு மொழிகளைக் கையாளாமே எனில் அது மிகப் பெரிய தீங்காய் முடியும். இப்படிச் செய்தால் இன்றுள்ள ஒரே தமிழ்மொழி சில காலத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற ஒன்பது மொழிகளாகி விடவுங் கூடும்! அதுவுமன்றிப் பன்னெடுங் காலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்த பழந்தமிழிலக்கியக் கருவூலங்களெல்லாம் பொருள் விளங்காப் பயனற்ற பொருளாகிவிடும்!

இனி, ஆங்கிலம், ஹிந்தி முதலிய மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களையும், இலக்கணங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு வளம்பெற வளர்ந்து விட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றன. இது உண்மையே. இவை காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவை. பொதிய சொல்வளம் இல்லாதிருந்தவை, ஆகையால் இவற்றிற்கு இத்தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் இவை தூயமொழிகள் என்ற சிறப்பை இழக்க நேர்ந்தது. தமிழின் நிலை வேறு. இதுபல நூற்றாண்டுகளின் முன்பிருந்தே சொல்வளமும் இலக்கண வழக்குக்கும் சிறப்பும் பெற்றுவரும் மொழி. இன்றைய விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களைத் தவிர வேறு எவ்வகை வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்கள் தமிழில் நிறைய உண்டு. எழுதுவோரின் சோம்பலினால் வழக்கொழிந்துவிட்ட பல சொற்கள், இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படக்கூடியன. விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய புதுச் சொற்களை ஆக்குவதினாலும் பொருத்தமான பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக மாற்றியமைப்பதினாலும் அத்தேவையை நிறைவாக்கலாம். எதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலக்கணக் கட்டுப்பாடின்றி மொழியை வழங்குதல் 'அரங்கின்றி வட்டாடியற்று' (கோடு வரையாமல் விளையாடுவதைப் போன்றது.)

ஆகவே தமிழின் சேருக்குக் கேடு நேராத வகையில் செய்யும் திருத்தத்தை — அதுவும் தமிழறிந்தவர் செய்யும் திருத்தத்தைத் தமிழுலகம் மருது ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நம்புகின்றேன்:

* * *

இக்காலத்துக்கேற்றவடி தமிழிலக்கணத்தில் மாறுபாடு வேண்டும் என்னும் விஷயமாக ஜான்மாத மறுமலர்ச்சி இதழில் 'பரம்' என்பவர் கிளப்பிய சந்தேகத்தையும் பின்னர் அது பற்றி அக்டோபர் மாத இதழில் திரு. வ. கந்தையா அவர்களும் 'ஐயாறன்' என்பவரும் காட்டிய கருத்துகளையும் நன்கு அவதானித்தோம். இவ்விஷயமாக ஓங்கு நாம் சொல்லவந்தது என்ன வென்றால், தமிழிலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாதிரிமன்றி யாப்பிலும் அணியிலும் கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்; இக்காலத்துக்கேற்ற புதிய இலக்கணம் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்பதே. இதனால், பழைய இலக்கணமெல்லாம் அழிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறியதாகாது. அவை அழியாது போற்றப்பட வேண்டும்; ஏனெனில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களஞ்சியங்களின் திறவுகோல்களல்லவா அவை?

இன்றைய சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்குபெறாத பழைய இலக்கணச் சமையை அவன் தலையில் கட்ட

டிச் சுமத்துவதை விட்டுவிட்டு, கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்துவிட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அமைக்க வேண்டும் என்பதுதான் நாம் கூறுவது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதவேண்டும் என்ற கொள்கையில் "பழைய இலக்கண மரபு சிறிதும் கிதையக்கூடாது" என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்களே பழைய இலக்கண பரம்பரையினர். "பழைய இலக்கணந்தான் இலக்கணம், அதை மீறி எதையும் செய்பாதே" என்று அடக்குமுறைச் சட்டம் விதிப்பதுபோலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு.

எள்ளிலிருந்து தான் எண்ணெய் எடுக்கப்படுகிறது; இலக்கியத்திலிருந்து தான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயல்பப்படுகிறது. இந்த உண்மையை மறந்துவிட்டு, புதுமையான ஆக்கவேலைப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல. தொல்காப்பியர்கால வழக்கத்தைத் தொல்காப்பியரும், பவணந்தியார் கால வழக்கத்தை நன்னூலும் பிரதிபலிக்கின்றனவேயன்றி, அவைதான் எக்காலத்திலும் பொருந்துமெனச் சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப்பல. உதாரணமாக அவற்றுள் ஒருசில:-

"மெய்யினியற்கை யுள்ளியொடு நிலையல்" எனச் சொல்ல வந்த தொல்காப்பியர் "எசுர ஒகரத் தியற்கையு மறறே" என்று எசுரமும் ஒகரமும் அக்காலத்தில் வரிவடிவில் புள்ளிபெற்று(எ,ஒ) வழங்கியதை நினைவூட்டுகிறார். ஆனால், பவணந்தியார் காலத்தில் அவ்வழக்கம் மாறிவிட்டது. அதனால் எசுர ஒகரங்களின் வரிவடிவைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியம் நேரவில்லை. அவருக்குப்பின் காலந்தோறும் தமிழின் வரிவடிவில் பலவகை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கடைசியாக அச்சுயந்திரம் வந்தபோது மிகப்பெரிய மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றை யாரும் அப்போது எதிர்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

(2) "கதந பமவெனு மாவைந்தெழுத்தும் - எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே" என்பது தொல்காப்பியர் விதி. அவர்கால வழக்கின்படி கதந ப ம என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களுந்தான் பன்னிரண்டு உயிர்களோடு கூடி மொழிக்கு முதலில் வரும்; 'ச'கரம் அ ஐ ஓ ஁ என்னும் மூன்று நீங்கலாகவுள்ள ஒன்பது உயிர்களோடு கூடியவரும்; 'ய'கரம், 'ஆ'கரம் ஒன்று

டன் வரும். ஆனால் ரலார் காலத்தில் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர் பன்னிரு உயிர்களோடும் கூடிச் சகரமும் அ ஐ ஓ ஁ ஒ ஓ ஁ என்னும் ஆறுடன் கூடி யகரமும் மொழிக்கு முதலாகுமென விதிமாற்றி வகுத்துள்ளார். அவர் எதற்காகப் பழைய விதியை மாற்றியமைக்க வேண்டும்? தொல்காப்பியத்துக்கு மாறாக தமிழிலக்கியத்திற் பல புதிய சொற்கள் வந்தேறிவிட்டமையே அதற்குக் காரணம். யவனர், யூபம் என்னும் வடசொற்கள் சங்க காலத்திலேயே தமிழிற் இடம்பெற்றுவிட்டன. மொழி முதலாகாதன என விலக்கப்பட்ட ரகர லகரங்கள் இக்காலத்தில் மொழி முதலில் வருகின்றன. அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பவற்றைச் சேர்க்குமாறு நன்னூலார் விதித்த போதிலும் எல்லோரும் அதை அனுசரிப்பதில்லை. மேலும் அவ் வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்படாத சொற்களும் சில உண்டு. (உ-ம் ரப்பர், ரவிகர், ருபாய், ரோஜா, ரோமர்)

(3) தமிழ்ச் சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அவற்றை 'அக்துவேறு ஆணிவே'ராகக் கழற்றிப் பூட்டிக் காட்டுந் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கணவாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பவை போன்ற சில சொற்களைப் பகுதி விததி பிரித்துக் காட்டுமாறு கேட்டால் அவையெல்லாம் வடசொற்கள், திசைச்சொற்கள் என்றோ விதியில் விகாரம் பெற்றவைபென்றோ கூறித் தப்பிக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இச் சொற்களைத் தமிழிற் சேர்த்து வழங்குவதனால், இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கணம் அமைத்துக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததல்லவா? தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்காமல், நன்னூலிலும் பிரயோகவிவேகம் இலக்கணக்கொத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள், இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்துகொண்டிருக்கும் சந்தாதாரி, ஜயின்தாரி, மிராகதாரி போன்ற சொற்களையும் தமிழாகக் கொண்டு பெயர் விசுதிகளோடு 'தார்' என்பதையும் இது போன்றவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்வதால் வரக்கூடிய ஆபத்தி எதுவுமில்லை.

தமிழிலக்கண மரபு என்பதற்காக ரப்பர், ரோஜா எல்பவை போன்ற பிறமொழிச் சொற்களை இரப்பர், உரோசை என்ற மாற்றி வழங்குவது பொருந்தாது என்றும், பிறமொழிச் சொற்கள் போலவே பிறமொழி விசுதிகளும் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன என்றும் 'மறுமலர்ச்சி'யின் சென்ற இதழ்க் கட்டுரையிற் கூறியிருந்தோம். அவைபற்றி இன்னும் சில குறிப்புகள்!

ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெயருக்குத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் செக்சிற்ரியர் என்றும், இன்னொருவர் செகப்பிரியர் என்றும் தமிழருவங் கொடுத்தனர். இவ்விரு தமிழாக்கங்களிலும் வடசொற் கலப்பு இருத்தலைக் கண்டு தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர், சேக்குவியர் என வேரூர் உருவம் வழங்கினார். பொருள் மாறுவதில் மட்டுமன்றி உருமாறுவதிலும் இத்தனவேறு பாடானால், பின்பு இச்சொற்களின் சரியான மூல உருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள் நேருமோ?

இந்த நான்குவகைப் பெயரும் குறிப்பது ஒருவரைத் தானா அல்லது பலரையா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழ வுங்கூடும். அப்போது ஆராய்ச்சியாளரில் ஒருசிலர், ஷேக்ஸ்பியர் என்பதில் ஆங்கில ஒலியமைப்பிருப்பதால் அது ஓர் ஆங்கிலேயர் பெயரே என்றும், செகப்பிரியர், செக்சிற்ரியர் என்னும் இரு பெயரும் ஜகப்பிரியன், ஜக்சிஃபி என்னும் வடமொழிப்பெயரின் மருஉவாயிருப்பதால் அவை எவரோ வடநாட்டவர் இருவர் பெயரே என்றும், ஆகவே சேக்குவியர் என்பது தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரேயாம் என்றும் ஆராய்ச்சி முடிபு செய்ய, மற்றையோர் பலப் பல காரணங்கட்டி, "இதுகாறுங்கூறியவாற்றின் மேற்போந்த நால் வகைப் பெயரும் சுட்டுவது ஒருவரையே என்பதா உம், அவர்தாம் ஆங்கிலநாட்டு நல்விசைப்புலவரான ஷேக்ஸ்பியர் என்பாரேயென் பதா உம், அவ்வொரு பெயரையே தமிழ்ப்பெருமக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே வேறுபடுத்தி வழங்குவாராயினர் என்பதா உம், அதுகொண்டே மலைப்புறதல் தவறுமென்பதா உம் தெற்றெனப் புலனாம்" (மறைமலையடிகள் எழுதும்விதம்) என்று நிலைநாட்ட நேரி டலாம்!

இன்னும், ருஷ்யஞானி டால்ஸ்டாயின் பெயரைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் தோல்கதோய் என்றெழுதுவர். தமிழ்மரபின் படி எழுதுவோரெல்லாம் இவ்வாறே எழுதுவரென்பது நிச்சய மில்லை. ஒருவர் 'தோலுத்தோய்' என்றும், இன்னொருவர் 'தாலுத் தாய்' என்றும் எழுது வேண்டுமென்றால் தாம் மரபு பிறழாமலும் அதே சமயம் மூல உச்சரிப்பை ஏறக்குறையத் தழுவினும் எழுதுவதாகி எண்ணிக்கொண்டு 'டால்ஸ்டாய்' என்ற பெயரை 'இடாலுச டாய்' என்றெழுதினாலும் நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை.

ஆனால், கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் திசுற் + தசக்க ரம் என்னும் சொற்கள், பழைய சந்திவிதிக்கு மாறாகத் திகடசக் கரம் எனப் புணர்ந்தமைக்கு வீர சோழியம் என்னும் புதிய இலக் கணத்திலே விதியிருப்பதைக் கண்டு பிடித்த இலக்கணவாதிகள்,

அடுத்தசெய்யுளில் 'இணைந்தியல் காண யரலக்கிரமும்' என்னும் விதிக்கு மாறாய் 'கச்சியின் விட சக்ர கணபதி' எனக் கச்சியப் பர் பாடியதற்கு விதிகாணாதிருப்பதுதான் வியப்பானது!

இலக்கண நூலிலுள்ள முதனிலை, இறுதிநிலை விதிகளும் மெய்யம்மயக்க விதிகளும் இனி வருங்காலத்தில் மொழியாராய்ச் சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகப் பட்ட க் கூடும்! அவ்விதமின்றி இவ்விவக்கண விதிகளை அநுசரித்தே பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்குவதென்று கொண்டால் மேற் காட்டியது போன்று வீணான பொருள் மயக்கங்கள் தான் ஏற்படும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போதும் கவ னிக்கப்படவேண்டியது இன்னுமொன்றுண்டு. வழக்கில் நிலைத்துவிட் டபிறமொழிச் சொற்களை - அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவாய் இருந்தாலும் - மாற்றாமல் வழங்குவதுதான் சிறப் பாகும், உதாரணமாக கிணைகம், இங்கிலாந்து என வழங்குவரும் சொற்களைச் சரியான உச்சரிப்புக்காக ஸ்ரேஹம், இங்க்லன்ட் என மாற்றுவது அவ்வளவு சிறப்பல்ல. ஏனெனில், முந்திய உச் சரிப்பு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டபடியால் அப்படியில்லாத புதிய உச்சரிப்பு மயக்கத்திற்கிடமாகும்.

அப்படியானால் புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழ் கேற்றவாறே மாற்றியமைத்து அவற்றையே வழக்கத்தில் கொண்டுவந்து விடலாமே என்று கேட்கக்கூடும். பிறமொழியறிந் தவர் அதிகமில்லாத பழங்காலத்தில், அன்னிய மொழிச் சொற் களைப் புதிதாகச் சேர்க்கும்போது அப்படி மாற்றியமைத்ததினால் பொருள் மயக்கம் ஏற்படக் காரணமில்லை, பிறமொழிகள் பல வற்றைக் கற்றவர் பலருள்ள இக்காலத்திலும் அப்படியே மாற்றி விடுவதால் எவ்வளவு தடுமாற்றங்கள் ஏற்படு மென்பதை முன் காட்டிய உதாரணங்களிலிருந்தே நன்கு அறியலாம்.

தமிழ்மொழிக்கும் பிறமொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு சங்ககாலத்தில் எவ்வாறிருந்தது, அதன் பின்பு இற் றைக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகளின் முன் எப்படி இருந்தது, இன்று எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்க்கு கரைபுரண்டு பெருகும் காட்டாற்றை ஒருபிடி மண்ணால் நிறுத்த முயல்வது போன்றதுதான் வளர்ந்துவரும் புதுமைத் தமிழ் வேகத் தைப் பழைய இலக்கண விதியால் அடக்கப் பார்ப்பது என்ற உண்மை விளங்கும். ஏற்றமுறையில் இலக்கண வரம்பு கோவி ஒழுங்காகப் பாய விடுவதுதான் இப்போது செய்யவேண்டியது.

(4) இனி வேற்றுமையுருபுகளை எடுத்துக்கொகிலோம்! இன்றுபாடசாலையில் நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்பிற்படிக்கும் ஓர் பையனிடம் 'வேற்றுமையுருபுகள்' எவை? என்று கேட்டால், அவன் உடனே 'ஐ, ஆல், கு, இன். அது, கண்' என்று 'பள்ளி' சென்ச் சொல்லுவான். கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாக மனனம் செய்திருப்பதாலேதான் அவன் அப்படிச் சொல்வானேயல்லாமல் அவற்றின் உபயோகத்தை உணர்ந்ததில்ல. ஏனெனில், அவற்றில் பிந்திய மூன்று உருபுகளும் அவனைப் பொறுத்த அளவில் பேச்சுத் தமிழிலும் எழுத்துத் தமிழிலும் பெரும்பாலும் அவனுக்கு அறிமுகமில்லாத உருபுகள் தான். 'அது'வும், 'கண்'னும் சுட்டுப் பெயராகவும், அவயவப் பெயராகவுந்தான் அவன் அறிந்திருப்பான். ஐந்தாம் வேற்றுமை 'இன்' உருபோ, பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருக்கிற (தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின் பேனை என்பவற்றிற்போல்) 'இன்' சாரியை மாதிரித் தோற்றமளித்து அவனை ஏமாற்றி ஆசிரியரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி விடுகிறது!

தனித்தனி ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய வெவ்வேறு உருபுகளைக் கற்பிக்கும்போதும் இக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் பலர் "ஐந்தாவதனுருபு இல்லும் இன்னும்", "ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும்" என்று வழக்கு விழ்ந்த பழைய உருபுகளைக் கற்பிக்கிறார்களேயல்லாமல், அவற்றை விட்டுவிடலோ அவற்றிற்குப் பதிலாக வழங்கும் புதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கலோ பெரும்பாலும் துணிவதில்லை.

இவற்றில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுகளான 'இல்'லும் 'இன்'னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம் ஆறாம் வேற்றுமைகளின் உருபுகளாக வழங்குகின்றன. 'அது' உருபை ஒரு சிலர் வழங்கினாலும் 'ஆது' 'அ' உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே இப்போது உபயோகிப்பதில்லை.

இப்படியெல்லாமிருக்க, பழைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் நோக்கமில்லாத இளம் மாணவரும் பிறரும் இவற்றை ஏன் வருந்திக் கற்கவேண்டும்? புதியவற்றை ஏன் விலக்கவேண்டும்?

இனி, முன்னால், பின்னால், நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பன போன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கண நூலின்படி எப்பொருள் கொள்வது? இவற்றை இழிசனர் வழக்கு என்றோ, வேற்றுமை மயக்கமென்றோ நெடுங்காலமாகச்

சொல்லுவருதல் ஈருந்தாது. இவை போன்றனவும் இலக்கணத்தில் இடம்பெறவேண்டும்:

(5) பழந்தமிழில் நான் என்னும் தன்மையொருமைப் பெயர் இருக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது. பின் அது வழக்கில் வந்துவிட்டமையால் நன்னூலில் அதுவும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. அந்த நன்னூலிலும் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறமிடத்தில் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பன்மைப்பெயர்கள் காட்டப்படவில்லை. இவை இலக்கணத்தில் இடம்பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்காற்றில் வந்துவிட்டமையால் புதிய இலக்கணத்திற் இவை போன்ற சொற்கள் இடம்பெற வேண்டாமா?

(6) இனி வினைச்சொற்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான வினைமுற்றுக்கள் என்று வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் முன்றையும் நன்னூல் விதித்தது. உரை எழுதியவர்கள், இவற்றோடு வேண்டும், படும், தரும் என்பவற்றையும் சேர்த்தலாம் எனக் காட்டினர். இப்பொழுது இல்லை, உண்டு என்பவை போலவே அல்ல என்ற முற்றும் ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானதாய் வழங்குகிறது. இது இலக்கணப் பிழையான சொல் என்றும் சிலர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். (பிரபல எழுத்தாளரொருவர் பெரியார் ஒருவரைப்பற்றி எழுதும்போது, தாம் இலக்கண சுத்தமாக எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு "திரு..... அவர்கள் இவ்விதமான குறைகளெதுவும் உடையவர் அன்று" என்று எழுதி முடித்தார்!)

ஐம்பால் மூவிடத்துப் பொதுவினைகளைப்பற்றி ஆராயும் போது, வேண்டும் என்னும் பொருளில் வழங்கும் 'தேவை' என்னும் புதிய சொல்லின் உபயோகமும் அறிஞரால் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இனி, எழுதுக, அனுப்பு, வருக என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுகளுக்குப் பதிலாக அதே பொருளில் எழுதவும், அனுப்பவும், வரவும்... என்று புதிய வழக்கு ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதையான ஏவலில் வழங்குவதாலும், சிறுபான்மை ஒருமையிலும் உபயோகிக்கப்படுவதாலும் இவற்றை எழுதும், அனுப்பும் வாரும்... என்னும் முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைகளின் திரிபுகளென்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே இவற்றையும் வியங்

கோள் வினையாகவே கொண்டு இலக்கணம் அமைத்தல் பொருத் தமாகும்.

காலமும் இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகிற எதிர்மறை வினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டில்லை, உண்டிலேன்; உண்கின்றி னன், உண்கின்றிலை உண்கின்றிலேன் என்பன போன்ற சொற் கள் இக்காலத்தில் வழக்கு விழ்ந்து விட்டதையும், இவற்றிற்குப் பதிலாய், இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் உண்ணாவிடல் என்ற எச்சத்தொடரே வழங்குவதையும் இலக்கணம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதோ கற்பிப்பதோ இல்லையென்றே கூறலாம்; அவர்கள் கற்ற, கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடா மையே இதற்குக் காரணம்போலும்!

‘மறுமலர்ச்சி’ 1947, 48

கிரந்த எழுத்து அச்சிடும் வேளையில் சற்று அயர்ந்தா லும் (எழுத்து மாற்றம், நிலை-இடைவெளி பெயரல் ஆகிய) எண் ணற்ற கோளாறுகளை ஏற்படுத்தி, அப்பிழைகளை மூலப் பிரதி தயாரிப்பவர்கள் மீது சுமத்திக் காட்டும் அச்சியந்திர ஆசிரியின் மாயங்களை யெல்லாம் பலமுறை கூர்ந்து அவதானித்து, பிரதி ஒப்புநோக்கித் திருத்தி அழகான முறையில் நூல் அமைய- கூடிய விரைவில் வெளிவர - வழிகாட்டியவரும், அமைதியாக அடக்கமாக அரும்பெரும் பணிகளையாற்றிவருபவருமான பண்டிதர் ச. பஞ்சாட் சரசரீமா அவர்களுக்கு நன்றி உரித்தாகுக.

சிரோமணி பூரண தியாகராஜக் குருக்கள் B. A. Hons;
‘விக்கநேஸ்வர ஸ்நபன சும்ப பூஜாவிதி’ நூலின்
பதிப்புரையில் (1978)

புத்தரின் தந்தம்

மதிப்பிற்குரிய மகான்களின் சாம்பலி, எலும்பு, மயிர் முகவிய உடற் குறைகளையும் அவர்கள் வைத்து ஆண்ட பொருட் களையும் போற்றிப் பாதுகாத்து வைத்து வழிபடுவது, பண்டு தொட்டே உலகெங்கும் நடைபெற்றுவரும் ஒரு வழக்கமாகும்.

காந்தி மகானின் புனித அஸ்தி புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் கரைப்பதற்காகச் சென்ற மாதம் ஆயிரக்கணக்கான நகரங்களின் வழியாயும் கொண்டு செல்லப்பட்டபோது, பல கோடி மக்கள், பயபக்தியோடு சென்று அதைத் தரிசித்தனர். புத்தபகவானின் சீஷர் இருவரது அஸ்திகள், சென்ற வருடம் கொழும்பில் காட் டிக்கு வைக்கப்பட்டபோது, கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று அவற் றைத் தரிசித்த பௌத்த மதத்தவர் பல்லாயிரவராவர். இவ் வாறே, கண்டியிலுள்ள தாலதா மாளிகையில் வைத்துப் போற் றப்படும் புத்த பகவானின் புனித தந்தம், — பல வருடங்களின் பின்பு — சென்றவருடம் பொதுஜனங்களின் பாரிவைக்காக வைக் கப்பட்டபோது, அதைத் தரிசித்து மகிழ்ந்த பௌத்தர்களும் பல் லாயிரவராவர். இப் புனிதப்பல் இப்போது மீண்டும் இம்மாதத் தில் பொதுஜனங்கள் தரிசிப்பதற்காக வைக்கப்படுமென அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது.

இவ்விதம் புத்த சமயிகளாற் போற்றி வணங்கப்படும் இந்தப் புனித தந்தத்தின் வரலாற்றில் சுவையான சம்பவங்களை பலவுண்டு. உண்மையாகவே இது புத்தருடைய தந்தங்களின் லொன்றே என்று சமய பக்தியுள்ள ஒவ்வொரு பௌத்தனும் நம் புகிறான். ஆனால் சரித்திரகாரர் கிலர், இதில் சந்தேகம் கொள்ளுகின்றனர். முன்பு இலங்கையிலிருந்த உண்மைத் தந்தம் அழிக்கப் பட்டுவிட்டதென்றும், இப்போதுள்ளது செயற்கைத் தந்தமென் றும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்விஷயமாக ‘சுகுமாரி’ என்ப வர் கள்ளிக்கோட்டையிலிருந்து வெளியாகும் ‘மாத்தரு பூமி’ என் னும் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் சாரம் பின்வருமாறு.

இப் புனிதப் பல்லைப்பற்றி முதன்முதலாக எழுதிய ஐரோப்பியன் மார்க்கோபோலோ என்னும் யாத்திரிகனே. இவன்

1884-ம் ஆண்டில் இலங்கையைத் தரிசித்தவன். இவன் தனது யாத்திரைக் குறிப்பில், இது மிகப்பெரிய ஒரு பல் என்றும், இங்குள்ள மூன்று மதத்தவர்களின் வழிபாட்டையும் இது பெறுகிற தென்றும், புத்ததேவருடைய பல் என்று பெளத்தரும், ஆதாமின் பல் என்று மகமதியரும், அநுமானுடைய தந்திமென்று இந்துக்களும் கருதுகின்றனவென்றும் கூறியுள்ளான்.

அரசரிமையைப் பெறுவதற்கான அரிய சாதனமாகவும் இப்பல் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அரசனிடம் இந்தப் பல் இருந்ததோ அவனே பேரரசனாக மதிக்கப்பட்டான். ஆகையால் இதைத் தமக்காக்கிக் கொள்வதற்காகப் போராடியவர்கள் பலர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது புத்த தந்தித்துக்கு உரிமையாளனாய் இருந்தவன் கோட்டை அரசனான புவனேகபாகுவே, இவனே பேரரசனாகக் கருதப்பட்டான். இவனுக்குப் போர்த்துக்கேயரின் ஆதரவிருந்தும், அவர்கள் வேறு மதத்தவராயிருந்தமையாலும், மாயாதுள்ளை என்பவனுக்கு அஞ்சியும் தந்தத்ததைத் தெல்கமோ என்ற இடத்தில் ஒழித்துவைத்தான்.

புவனேகபாகுவின் காலத்தின்பின் இவனுடைய பேரனான தெரன் ஜுவான் தர்மபாலன் அரசனானான். இவனிடம் இத்தந்தம் சிக்கியது. ஆயினும், கத்தோலிக்க மதத்தவனான தர்மபாலன் இத்தந்தத்தை மதிக்கவில்லை. தன் தந்தையான விதயராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டான். விதயன் மாயாதுன்னையுடன் போராடித் தோற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சங்கிலியரசன் தந்திரமாகப் புத்ததந்தத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு விதயராஜனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

சங்கிலியன் புத்த தந்தத்தைப் பெற்றுவிட்டபோதிலும், இலங்கை முழுதிற்கும் அரசனாய் வீற்றிருக்க முடியவில்லை. விதிவேறுவிதமாக வேலை செய்தது. யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தின் எல்லைப்பாக்கத்திலும் கத்தோலிக்க மதம் வேகமாகப் பரவியது. அரசனுடைய சகோதரியும் மக்களும் கூட மதம் மாறினர். இதைத் தடுப்பதற்காக அரசன் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டான். இந்நிஷேதங்களையறிந்து கோவாவிலிருந்த போர்த்துக்கேயத் தளபதி, ஒரு கடற்படையுடன் வந்து யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட்டான். சண்டை மூன்றுமாதகாலம் நீடித்தது. போர்த்துக்கேயர் களைக்கும் சமயத்தில் சங்கிலியும் சமாதானத்தை விரும்பி

னான். அப்போது போர்த்துக்கேயர் விதித்த நிபந்தனைகளில் ஒன்று புத்த தந்தம் தங்களிடம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பது. தங்கனிடமிருந்து இத்தந்தம் இருந்தால் அந்நியரான தங்கள் ஆட்சியையும் இலங்கை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வாரென இவர்கள் கருதினர். இதற்குச் சங்கிலியன் முதலில் மறுத்தபோதிலும் பின் வேறுவழியின்றி இலங்கை நேர்ந்தது. இவ்வாறு இப் புனிததந்தம் அந்நியர் வசமாயது.

துக்கிரமான இச்செய்தி நாடெங்கும் பரந்தது. இறுதியில் பெருவில்(பர்மா) இருந்த பெளத்த மன்னனுக்கு இச்செய்தி எட்டியதும், அவன் உடனே இத்தந்தத்தைத் தருமாறு போர்த்துக்கேயரிடம் கேட்பதற்கு ஒரு தூதுக்கொண்டியை கோவாவிற்கு அனுப்பினான். போர்த்துக்கேயத் தளபதி புத்த தந்தத்தைக் கொடுப்பதற்கும், அதற்காக 4,00,000 ரூபஸ்டோசும் (50,000 பவுண்ட்), மலாக்காவிலுள்ள கோட்டைக்கு உணவுப்பொருளனுப்பி போர்த்துக்கேலோடு நட்பாயிருப்பதற்கான உடன்படிக்கையும் பெறுவதற்குத் தீர்மானித்தான்.

பர்மிய அரசனுடைய சமயபக்தியைத் தனது அரசியற்குழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாமென மனப்பால் குடித்த தளபதி தந்தத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்து விட்டான். ஆனால், கத்தோலிக்க மதத்தலைவர் ஆர்ச்சிஷ்ப் அவ்வாறு செய்வதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். "முடபக்தியை எதிர்ப்பவர்களான நாங்கள், இத்தந்தத்தை அந்த ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பது, அவர்களுடைய முடபக்தியை வளர்ப்பதாக முடியும். ஆகையால் இது உடனே அழிக்கப்படவேண்டும்" எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஓர் ஆற்றங்கரையில் பெரிய பந்தல் போட்டு அங்கு ஏராள ஜனங்களின் முன்னிலையில் தந்தத்தை ஓர் உரலிலிட்டுத் தளபதி தன் கையால் இடித்துத் தூளாக்கினான். பின்னர் இது ஒரு படகில் வைத்து நட்பாற்றிக் கொண்டுபோய்க் கரைக்கப் பட்டது. இவ்விதம் நடந்தது 1880-ம் ஆண்டிலாகும்.

கோவாவில் இச் சம்பவங்களை நடந்தபோது இலங்கையில் தர்மபாலனும் மாயாதுன்னையும் போராடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்போராட்டம் காரணமாகப் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாப்பை நாடித் தர்மபாலன் தன் தலைநகரைக் கொழும்புக்கு மாற்றினான். இதே காலத்தில் பெருவிவிருந்த பெளத்தமன்னன் இலங்கையரசனோடு விவரகத் தொடர்புகொள்ள விரும்பினான். தர்மபாலனுடைய மக்களைத் தனக்கு மணம்பேசுமாறு ஒரு தூதனுப்பவும் தீர்

மானித்தான். இதெல்லாம் வீண் முயற்சியென்று பின்புதான் தெரிந்தது. ஏனெனில் தரிமபாலனுக்குப் பிள்ளைகளே கிடையாது:

இதற்காகப் பெரு மண்ணை மணங்களைக்கிவிலலை. தரிமபாலனுடைய உறவினனான டொன் பிரான்சிஸ் என்பவனுடைய மகளை மணஞ்செய்ய விரும்பித் தூதுக்கொண்டான். ஒன்றை அனுப்பினான். பிரான்சிஸ் கத்தோலிக்கனாயிருந்தும், அவனுடைய மகள் மதம்மாறுதிருந்தமையால் விவாகத்திற்குத் தடையேதும் இருக்கவில்லை.

பிரான்சிஸ் பெரும் பேராசைக்காரன். தன் மகளைப் பரிமாவின இராணியாக்குவதற்கு மட்டுமன்றி வேறு வியாபாரங்களுக்கும் இவ்வியாபாரத்தின் மூலம் வழியேற்படுமென்று திட்டமிட்டான். ஆகவே, அவன் கொழும்பிலிருந்த பரிமியப் பிரதிநிதியுடன் நட்புக் கொண்டான். புத்த பகவானுடைய உண்மையான தந்தம் தன்னிடம் இருக்கிறதென்றும் சிலகாலத்தின் முன் கோவாவில் அழிக்கப்பட்டது போலித்தந்தமென்றும் கூறி, பிரதிநிதியை நம்பச் செய்துவிட்டான். பிரதிநிதி தந்தத்தைப் பார்க்க விரும்பியபோது தன்னிடமிருந்த ஒரு போலித் தந்தத்தைக் காட்டினான். ஆனால், பின்பு தன் மகளைப் பரிமாவுக்கு அனுப்பியபோது தந்தத்தைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான்.

பிரதிநிதியின் மூலமாகத் தந்தத்தின் விருத்தாந்தத்தை அறிந்து பெரு மண்ணை, எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாவது தந்தத்தைப் பெறுவதற்கே தவித்தான். ஆகையால் அவன் பெருந்தொகைப் பணத்தோடு சில பிரதிநிதிகளை பிரான்சிஸிடம் இரகசியமாக அனுப்பி வைத்தான். பிரான்சிஸ் அவர்களிடம் தேவையான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு கப்பலில் தந்தத்தோடு பரிமாவுக்குப்போனான். தந்தத்தை வரவேற்பதற்குப் பிரமாண்டமான ஆயத்தங்கள் அங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கப்பலை யாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வந்து காத்திருந்தனர். அரசன் பயபக்தியோடு மதாசாரப்படி தந்தத்தை ஏற்றுப் போற்றி அதற்கென்றமைத்த விசாரையில் வைத்துப் பாதுகாத்தான்.

இங்கு பிரான்சிஸ், செய்த மோசடி நாடெங்கும் பரவலாயிற்று. கண்டியரசனாயிருந்த விக்கிரமபாகு இச்சதிச்செயலைப் பற்றிப் பெரு அரசனுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவித்தான். கடிதத்தில் இவனும் ஒரு சூது செய்திருந்தான். அதாவது ஒரு உண்மையான புத்ததந்தம் தன்னிடம் அகப்பட்டிருந்ததாக எழுதியிருந்தான். உடனே ஒரு பரிமியப் பிரதிநிதி கண்டிக்கு அவசரமாக

வந்தான். ஆனால் எப்படியோ விக்கிரமபாகுவின் சூழ்ச்சிகுடிகளுக்குத் தெரிந்துவிடவே அவர்கள் எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இச்சமயத்தில் அரசன் தான் தப்புவதற்காக மிகத் தந்திரமாக நடந்துகொண்டான். தன்னிடமிருந்த தந்தத்தை ஒரு ஆலயத்தில் வைத்துப் பகிரங்கமாக வழிபடத் தொடங்கினான். நாளடைவில் பொதுஜனங்களும் அதைப் போற்றத் தொடங்கினர். இதுவே முஸ்லிம்து தந்தத்தின் வரலாறு.

இம்முன்று தந்தங்களை உண்மைத் தந்தம் எது? போலித் தந்தம் எது என்பதில் பலவித அபிப்பிராயங்களுண்டு. பிந்தியவை போலியென்பது போலவே முந்திய — அழிக்கப்பட்ட தந்தமே போலியென்பதும் பொருந்தும். போரித்துக்கேயர் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கவும் கூடும்.

கோவாவில் ஆரீச் பிஷப் தந்தத்தை அழிப்பிக்குப்போது அது திடீரென ஆகாயத்தில் மறைந்துவிட்டதென்றும், பின்பு அது இங்கு கண்டி ராஜாவால் ஒரு தாமரைப் பூவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டதென்றும், வேறு விதமாகவும் கர்ணபரம்பரைக்கதைகள் பல வழங்குகின்றன.

எப்படியிருந்தாலும் கண்டியிலுள்ள புத்த தந்தம் இவர்களைச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்குபெற்றிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

— மறுமலர்ச்சி-1948 மார்ச்

மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே நூலை அச்சிடுவதில் ஏற்படக்கூடிய காலக்கழிவை நீக்கி, நூல் அச்சாகும்போது பாரிவைப் பிரதிகள் அனைத்தையும் தாமே கவனித்துத் திருத்திக் கொடுத்ததோடு, பாக்களை நன்கு சீர்பிரித்தமைத்தல் முதலாக வேண்டிய உதவிகள் பலவற்றையும் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்கள் செய்துதந்தார்கள். அவர்களுக்கு யான் மிகுதியும் நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

பண்டிதர் வீ. சி. கந்தையா அவர்கள்
'பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம்' முன்னுரையில்
1963

இலக்கியத்தில் காகம்

“காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்னுஞ்சு”, “வேம்பன்றே காக்கை உவங்கும் கனி”, “முரிக்கரை முரிக்கர் உவப்பர் முது காட்டில் காக்கை உவக்கும் பிணம்” என்றிவ்வாறு பழமொழிகளிலும் பாடல்களிலும் பழித்துரைக்கப்பட்ட காகத்தைப் புதுமைக்கவி பாரதியார் “காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி” என்றும் “எத்தித் திருடும் அந்தக் காக்கை, அதற்கு இரக்கப்பட வேணுமடி பாப்பா” என்றும் உறவுகொண்டாடி அதுதாபந் காட்டியது சாதாரண மக்களுக்கு வியப்பளிக்கலாம். இழிந்த காக்கைக்கும் இவ்வளவு அனுதாபமா! என்று அவர்கள் வியக்கலாம். ஆனால், பழந்தமிழிலக்கியங்களைப் பயின்றவர்களுக்கு இது வியப்பளிக்க மாட்டாது. அவர்கள் பாரதியாரை “நவீன காக்கை பாடியார்” என்று கூறிப் பாராட்டுவார்கள். ஏனெனில், காக்கையைப் பாடிய புலவர்கள் முற்காலத்திற் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உவமானமாக, உவமையமாக, எடுத்துக்காட்டாகக் காகத்தைத் தமது பாடல்களிற் பாடியிருக்கிறார்கள்.

நச்செள்ளையார் என்னும் பெயருடைய சங்ககாலப்பெண் புலவரொருவர், காகத்தைப் பாடியமையால் “காக்கை பாடினி” என்ற சிறப்புப் பெயரையே பெற்றுவிட்டார். இவரே முதன் முதல் காகத்தைப் பாடிய கவிஞர் போலும். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் பெண்ணொருத்தி தனிமையால் வாடுப்போது விருந்தினர் சிலர் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதில் அவள் தன் தனிமையை ஒருவாறு மறந்திருந்தாள். இதனால் விருந்தினர் வாப்போவதை முன்னமே தான் உணருமாறு கரைந்து உபகாரஞ் செய்த காகத்தைப் போற்றுகிறாள். “நள்ளியென்னும் உபகாரஞ் செய்த காகத்தையே நெய்யோடு, தெண்டியில் அரசனது காட்டிலுள்ள பசுக்களின் நெய்யோடு, தெண்டியில் விளைந்த செந்நெல்லின் சுடுசோற்றைக் கலந்து, ஏழு பாத்திரங்களிற் படைத்து வைத்தாலும், விருந்துவரக் கரைந்த இந்தக் காகத்திற்கு அது தகுந்த பிரதியுபகாரமாகமாட்டாதே, தோழி!” என்ற கருத்தைய

“திண்டேர் நள்ளி கானத் தண்டிர்
பல்லா பயந்த நெய்யிற் ரெண்டிடி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

எழுலத் தேந்தினும் கிறிதென் தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்வற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பவிசே”

என்னுமிப்பாடலே காக்கை பாடினியார் பாடியது. இது சங்க நூல்களுள் ஒன்றான குறுந்தொகையின் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இளம் பெண்ணொருத்தி தன் காதலனோடு உடன் போகி கிற சென்றுவிட்டாள். ஒருவேளை அவள் திரும்பிவரவுங் கூடும் என்று அவளுடைய தாய் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். அப்போது வீட்டு முற்றத்தில் வந்திருந்த காகத்தைக் கண்டபோது “இந்தக் காகம் கரையாதா? அதனால் என்மகள் வந்து சேராளா!” என்று அங்கலாய்த்தாள். காகம் மௌனமாயிருந்தமையால் அதை நோக்கி இரந்து கேட்கின்றாள். “காக்கையே, என்மகள் தன்காதலனுடன் இங்கு வருமாறு கலரவாயாக, அவ்வாறு செய்தால் நீயும் உன் சுற்றமும் வயிரூர உண்பதற்கு இறைச்சியும் சோறும் பொற்பாத்திரங்களிற் படைத்துவைப்பேன்” என்கிறாள்.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருந் காக்கை
ஆன்புடை மரபின்நின் கிளையோ டாரப்
பச்சுவ் பெய்த பைந்நிற வல்கி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின் விறகவேற் காளையோடு
அஞ்சினோதியை வரக்கரைந் தீமே”

பெற்ற மனத்தின் பேதலிப்பை இச் செய்யுள் அழகுறக் காட்டுகிறது. இது ஐங்குறுநாறு என்னும் சங்கநூலிற் காணப்படுவது. இந்த நூலின் நெய்தற்றிணைப் பகுதியில் தொடர்ந்து பதிதுப் பாடல்களில் “பெருங்கடற் கரையது சிறுகருந் காக்கை” என்ற வாக்கியம் வந்துகொண்டிருப்பதால், அப்பாடற் பகுதிக்குச் “சிறு காக்கைப் பத்து” என்றே பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

உடன்போக்கிற் சென்ற தன்மகள் திரும்பிவர வேண்டுமென விரும்பும் தாயானவள், அதற்காகக் காகத்தைக் கரையுமாறு கேட்பது கோவைப் பிரபந்தத்திற் காணப்படுகின்ற செய்தி. இது கொடிக்குறி பாரிதநல் என வழங்கும். காக்கைக்குக் கொடி என்ற பெயருமுண்டு; மூத்தாளெனவழங்கும் சேட்டா (ஜீயஷ்டா) தேவிக்குக் கொடியாக அமைந்திருத்தலால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. “குணங்களஞ்சாந் பொலியும் நல்சேட்டைக் குலக்கொடியே” என்று இதனை வாதவூடிகள் தெளிவாகத் திருக்கோவையாரிற் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு குணங்கள் அஞ்ச என்று கூறப்படுவது கவனிக்கப்படவேண்டியது.

பழம்பாடலொன்று காக்கையிடத்துக் காணப்படும் அருங்குணங்கள் ஐந்தினை விதத்தெடுத்துக் காட்டுகின்றது. காகம் அதிகாலையில் நித்திரைவிட்டெழுக்கின்றது. உணவு கிடைத்தபோது தனித்துண்ணும் சுற்றத்தையும் அழைத்து உடனுண்ணுகிறது. அவற்றின் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்குபற்றி அவற்றுடன் கலந்துறவாடுகின்றது. நீராடித் தூயதாகி மாலை வேளையில் மனசேர் கிறது, தன் மனையில் பிறரறியாது காதல் புரிகிறது. இவற்றை மனிதரும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்பது அப்பாடலின்கருத்து!

காலை யெழுந்திருத்தல் காணாமலே புணர்தல்
மாலை குளித்து மனைபுகுதல் - ஏலவே
உற்றாரோடு ண்டு உறவாடல் இவ்வைந்தும்
கற்றாயோ காக்கைக் குணம்.

என்பது அப்பாடல், உற்றாரோடுண்ணும் உயர்ந்த குணத்தைக் காகம் ஒன்றுதான் தவறாது கைக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தே பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னும் பின்னும் வாழ்ந்த வள்ளுவரும் தாயுமானரும் தங்கள் நூல்களில் காகத்தை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே உள்” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு:

“காக முறவு கலந்து உண்ணக்கண்டீர்.....

...சேரவாரும் செகத்திரே” என்பது தாயுமானர் திருவாக்கு.

காகத்திற்கு உணவூட்டிப் பின்பு தாமுண்ணும் வழக்கம் வெவ்வேறு இன மக்களிடம் வெவ்வேறு நோக்கத்தோடு வெகு காலத்திற்கு முன்பிருந்தே நிலைகொண்டிருக்கிறது. ‘எரிக்கப்பட்ட வரிகளும் புதைக்கப்பட்ட வரிகளுமான — (பெரியவரிகளும் சிறிய வரிகளுமான) — எங்குலத்து முன்னோர்களுக்கு இப்பிண்டம் உரிய தாகுக.’ என்று கூறி ஒரு பிண்டமிட்டு அதைக் காகத்திற்கு உணவாக்குவது வைதிக சிராத்தக் கிரியைகளுள் ஒன்று. வேதத்தை அடுத்துத் தோன்றிய கிருகிய சூத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட இவ் வழக்கம் இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு மாறாய் சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் தெய்வங்களுக்கென்று ஊன் கலந்திட்ட வெண்ணோற்றுப் பவியைக் காக்கைகள் உண்டு மகிழ்ந்த காட்சி இன்று சங்கநூற் பாடல்களில் மாத்திரம் காணுங்காட்சியாகிவிட்டது. நற்றிணை என்னும் நூலின் 281, 343, 367 ஆம் பாடல்களிலும் பிற இடங்களிலும் இச்செய்தி காணப்படுகின்றது.

கூடை முதலிய வலிய பறவைகளைப் பகற்காலத்தில் வெண்மடக்குமி வன்மை வாய்ந்தது காகம். பகலொழிந்து இரவாய் விட்டாலோ அது வலியுழந்து தானே அவற்றால் வெல்லப்பட்டுவிடும்.

ஆகையால் பகைவரை வெல்லச்செல்லும் அரசர், தமக்கேற்ற காலத்தை அறிந்து செல்லவேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்:

“பகல்வெல்லும் கூகையைக் காக்கை இகல்வல்லும்

வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு: இப் பொய்யாமொழியைப் பொன்னேபோற் போற்றிப் பின்வந்த கம்பரும் தம் நூலுள் சனகராசனுடைய பகைவர் ‘அறிகாக்கை கூகையைக் கண்டஞ்சின வாமென அகன்றார்’ என்று அழகுறக் கூறுகிறார்.

கம்பராமாயணத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கியமான சிந்தாமணியிலும்

“கடத்திடைக் காக்கை யொன்றே ஆயிரங்கோடி கூகை
இடத்திடை அழுங்கச் சென்றங் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே”

என்று இவ்வுண்மை எடுத்தாளப்படுகின்றது. இதேபொருளை வில்லிபுத்தூரார்வாரும் நன்கு கையாளுகின்றார். போர்க்களத்தே நுற்றியிராய்க் கிடக்கும் துரியோதனனிடஞ் சென்று ஒன்றே பாண்டவரைக் கொல்வேனென்று வஞ்சினங் கூறினான் அசுவத்தாமன். பின்பு அவன் கிருபரையும் கிருதனையும் உடனழைத்துப் பாண்டவர் பாசறை நோக்கிப் போகுமபோது மாலைவேளையாயிற்று. வழியில் ஒரு மாக்கினையில் பகல் முழுவதும் காக்கைகளால் துன்புற்ற கூகையொன்று, இரவானதும் அக்காக்கைகளைத் தான் துன்புறுத்தத் தொடங்கிற்று; இச்சம்பவத்தைக் கண்டனர் அசுவத்தாமனும் அவனுடன் வந்தோரும். அவ்வாறே தாமும் தம் பகைவரை அழிக்கத்தக்க தருணமறிந்து செல்லவேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர்:

“வேலமர் தடக்கை வீரரிப் பாடி வீடுசென்றனைதலும் புறத்தார்
ஆலமர் சினையிற் பல்பெருங்காகம் அரும்பகல் கழித்தகூகையினால்
சாலவு மிடருந் தலமரக்கிண்டு தம்மிலே முகமுக் நோக்கிக்
காலமு மிடமும் அறிந்தமர் செகுத்தல் கடனெனக் கருதின ரன்றே”
என்பது வில்லிபாரதம்.

பாரதநாட்டுக் கதைக்கோவை நூல்களுள் பஞ்சதந்திரம் மிகப்பழையது. அது பாரதநாடு முழுவதும் பரவியதோடு, மேலை நாடுகளிலும் கிழைத் தேசங்களிலும் பல்வேறு வடிவோடு பரந்து புகழ்பெற்றது. அதன் ஐந்து தந்திரங்களுள் ஒன்றுக்குக் ‘காகே லூகியம்’ என்று பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது. காகங்களுக்கும் கூகைகளுக்கும் நடந்த போர்க்கதையே அதிற் கூறப்படுகிறது:

காலமறிதல், இடமறிதல், வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றுவதில் அலியுமறிதல் என்பன அரசாங்க இன்றியமையாதன என்பதை உருவகக் கதைவாயிலாக உணர்த்துவதே இக்கதையின் நோக்கமாகும். பிரசித்தமான இக்கதையை நன்கறிந்த திருத்தக்க தேவரும், கம்பரும், வில்லிபுத்தூரரும் தங்கள் காப்பியங்களில் ஏற்று இடங்களில் அழகுறப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பிற்காலத்திலுள்ள பஞ்சதந்திரத்தின் சுருக்கமாயமைந்த இதோபதேசம் என்றநூலின் பல கதைகளில், பிரதான பாத்திரமாகவும் உப பாத்திரமாகவும் காகம் வருகிறது. இவ்வுருபதனகன் என்னுங் காகத்தின் பேச்சும் செயலும் உலக சரித்திரத்திலும் இக்காலத்திலுமுள்ள சில இராஜ தந்திரிகளை நினைவூட்டுவன.

பழமொழி நானூறு என்பது பழைய பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. அக்காலத்தில் வழங்கிய அரிய பழமொழிகள் நானூறு, ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் ஒவ்வொன்றாக அந்நூலில் அமைந்துள்ளன. அப்பழமொழிகளுள் 'ஆயிரம் காக்கைக்கு ஓரீகல்' என்பதும் ஒன்று. அளவற்ற காக்கைகள் ஒருங்கு கூடியிருந்தாலும் அவற்றைத் துரத்த ஒருசிறு கல்லை போதுபென்பது இதன் கருத்து. இறைவனது நாமமந்திரத்தின் முன்னே அளவற்ற பரமமும் வலியுற்றதுபோமெனக் கூறவிரும்பிய தாயுமானாரும் இப்பழமொழிக் கருத்தையே விளக்கமாக 'காகமானவை கோடி கூடிநின்றன ஒரு கல்லின் முன்னெதிரிற்றுகுமோ' என்று கவையபடச் சொல்லுகின்றார்.

காகத்திற்கு இரண்டு கண்களிருந்தபோதிலும் பாரிக்கின்ற கருமணி உள்ளே ஒன்றுதானுண்டு. அதுபோலவே காதலனும் காதலியும் இருவராயிருந்த போதிலும் இருவருடனிலும் உலவுகின்ற உயிர் ஒன்றுதான் என்று தோழியொருத்தி கூறுகின்றாள்.

'காகத்து இருகண்ணுக்கு ஒன்றே மணிகலந்தாங்கு இருவர் ஆகித்துள் ஒருயிர் கண்டனம் யாம்' என்ற இந்த அழகிய உவமை, மணிகலாசகப் பெருமான் அருளிய திருக்கோவையாரில் திழுகின்றது.

'முக்காலும் காகம் முழுக்கி குளித்தாலும் வெள்ளைக் கொக்காகுமா?' என்ற வினாவை யாப்பருங்கலக் காரிகையாசிரியரிடம் வினாவினால் ஆகுமென்றே அவர் விடையளிப்பார். காகம் வெண்ணிறம் மட்டுமல்ல, அழகிய பொன்னிறமே பெற்றுவிடலாம். அதற்கு வழி தண்ணீரில் குளிப்பதல்ல; தண்ணீர் சேர்ந்த எப்பொருளையும் பொன்மயமாக்குகின்ற பொன்மையைச் சேருவது தான் அதற்குத் தகுந்த வழி என்பார் அவர்.

.....பொன் மாலிமயப் பொருப்பஞ்சாரிந்த பொல்லாக் கருங்காக்கையும் பொன்னிறமாய் இருக்குமென் றிவ்வா றுரைக்குமன்றே இவ் விருநிலமே'

என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகையாசிரியர் கூறிய அவையடக்கம்.

இப்படி நிறம்மாறி மாறுவேடம் பூண்ட காக்கைகளைக் களவழி என்ற சிறுநூலிலும் நாம் காணலாம். சோழன் செங்குணன் தன் பகைவரைப் போரிடக்களத்திற் கொன்றுதவித்தான். பிணமலைகளிடையே இரத்த ஆறு பாய்ந்தது. அந்த இரத்தத்திலே படிந்தெழுந்த காகங்கள் பாரிப்பவர்க்கு வியப்பளித்தன. ஏனெனில், அவற்றின் வாயைப் பார்த்தால் அவை மீன் கொத்திகள் போல் தோன்றுகின்றன. முதுகைப் பார்த்தாலோ செம்போத்து (செம்பகப்) போற் காட்சியளிக்கின்றன.

'தெரிகனை எல்கந் திறந்தவா பெல்லாம் குருதி படிந்துண்ட காகம் - உருவிழந்து குக்கிற் புறத்த கிரல்வாய, செங்குணமால் தப்பியார் அட்ட களத்து' என்பது களவழிச்செய்யுள்.

புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும், கிராமியக் கவிதைகளிலும், கதைகளிலுமெல்லாம் காகம் இடம்பெற்றேயிருக்கிறது. காகத்துக்குப் புராணப் பிரசித்தம் இருக்கிறபடியால் தான் இன்றும் அது சனிக்கிழமைகளில் - சிறப்பாகப் புரட்டாதிச் சனிக்கிழமைகளில் தேடித்திரிந்து வருந்தியழைத்து உணவூட்டப்படுகிறது.

நாம் சின்னஞ்சிறு வயதில் கேட்டு மகிழ்ந்த காகமுங்குடமும், காகமும் நரியும் என்னுங் கதைகளும், 'காக்காய்க்குஞ் சுக்குக் கலியாணம்' என்ற பாடல்வரியும் சிறுவரிலக்கியத்திலும் காகம் இடப்பிடித்திருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

இனி, இக்காலப் புலவருள்ளே நம் நாட்டவரான சோம சுந்தரப் புலவரும் பிரசித்திபெற்ற கத்தரிவெருளிப் பாட்டில்

'கள்ளக் குணமுள்ள காக்கை உணைக் கண்டு கத்திக் கத்திக் கரைந் தோடுமே'

என்று காகத்தை வேறொரு கோணத்திற் காட்டுகின்றார். இக்காலக் 'காக்கை பாடக'ருள் பரவிச் செல்லையப்படும் ஒருவர், இவர் பாரதியாரால் தமது கடிதங்களில் 'தம்பி' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டவர். இவர் பாடிய சிலபாடல்களுள் 'காற்று வாரிகுங் காக்கை' என்பது உயர்ந்த கருத்தமைந்த பாரதியாரின் 'சிட்டுக் குருவி'யை நினைவூட்டுகிறது. அதிலிருந்து ஒருபகுதி இது.

பச்சைப் பசேலென்ற கிளையில் - மிகப்
பாங்கா யிருந்திடுகி காக்கை!
இச்சையொன் றுண்டதைச் சொல்லேன்
இந்தவென் உலகினை விட்டே
பச்சைப் பறவையெரன் ருகி - நான்
பாரெங்கும் உலவிட வேண்டும்
துச்சமா மக்களை விட்டு - நான்
தூர விலகிட வேண்டும்
நானுமுன் போலொரு புகளாய் - இந்த
ஞாலத்தில் வாழ்ந்திட வேண்டும்
மானிடர் வாழ்க்கையை வேண்டேன் - உன்போல்
வானத்தில் வாழ்ந்திட வேண்டும்
ஞானத்தின் உருவான தேவை - நான்
நாள்தோறும் பாடிட வேண்டும்
கானத்திற் கலந்தென்கும் ஆடி - நான்
கடவுளர் வாழ்வுற வேண்டும்.

காகம், நாட்டிலும் நகரிலும் வீட்டிலும் வெளியிலும்
எங்கும் வியாபித்திருப்பது போலவே, இலக்கியத்திலும் அது சரிவ
வியாபியாய் இருக்கிறது:

வானொலிப்பேச்சு - 1951-12-21
'வானொலி மஞ்சரி' 1952 ஜனவரி

தமது நல்லன்புச் சிறப்பினால், எனது தமிழ்ப் பணிகளின்
போதெல்லாம் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துதர முன்னிற்குப்
பாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞரான பண்டிதர் ச. ஸஞ்சாட்சர சரிமா
அவர்கள், நூல் அச்சாகும் காலத்தே பாரிவைப் படிக்கை நன்றி
நோக்கி வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து கொடுத்து இந்நூல்
னைச் சிறப்பித்தனர்.

பண்டிதர் வி. சி. கந்தையா அவர்கள்
'விபுலானந்த ஆராய்வு விளக்கம்' முன்னுரையில்
15-6-1965

மூலங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களும்

ஒரு செய்யுள் அல்லது ஒரு நூல் அதுதோன்றிய மொழி
யில், தோன்றிய உருவிக் இருக்கும் போது மூலம் என்றும்,
வேறொரு மொழியில் உருமாறி வந்தபின்பு அது மொழிபெயர்ப்பு
என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. தமிழ் மரபின்படி மூலத்தை முதல்
நூல் என்றும் மொழிபெயர்ப்பை வழிநூல் என்றும் வழங்குவ
துமுண்டு.

ஒரு மொழியிலுள்ள சிறந்த நூல் வேறொரு மொழியில்
மொழிபெயர்க்கப்படும்போது, அதனால் முதலாவின் மொழியும்
வழிநூலின் மொழியுமாகிய இரண்டும் பெரும்பயன் அடைகின்
றன. எவ்வாறெனில், திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளைச் சுருநி
கிய சொல்லில் விளக்க வைப்பதற்குக் கருவியாய் இருந்த மொழி
என்ற காரணத்தால் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்பு ஒன்று உண்டல்
லவா? திருக்குறளை மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக அறிந்துகொண்ட
பிறமொழியாளர், இந்த அரிய நூல் எழுதப்பட்ட தமிழ்மொழி
யைப்பற்றி தாம் அறிய விரும்புபது இயல்பேயாகும். இவ்வகை
யில் மொழிபெயர்ப்பின் வாயிலாக மூல மொழியும் பெருமையுற
கின்றது, பயனடைகின்றது, மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தமது நூற்
செல்வத்தைப் பெருக்குகின்றன. மூல மொழியை வருந்திப் பயி
லும் பெருந்தொல்லையைத் தவிர்த்து விடுகின்றன. தாம் தோன்
றிய சமுதாயத்தின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை எடுத்தோதுகின்றன;
சிறப்பாக, வருங்காலத்தில் தமது மொழிப்பண்ணையில் பயன்
தரும் நூற்பயிர்கள் பல முனைத்தெழுதற்கு இவை ஏற்ற உரமாக
அமைகின்றன. இவ்வகையிலே வழிநூலின் மொழி பயனடை
கின்றது. உள்பெறுகின்றது.

இவ்வாறு ஆக்கமளிக்கும் மொழிபெயர்ப்புத் துறையில்
பலர் ஈடுபடாததற்குக் காரணம் என்ன? இதற்குச் சிறந்தமொழி
பெயர்ப்பாளரான காலஞ்சென்ற கு. ப. ராஜகோபாலன் கூறிய
தாவது. "மொழிபெயர்ப்பே ஒரு வகையில் கடினமான இலக்கிய
வேலை. அது முதல்நூல் எழுதுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான
தொல்லை கொடுப்பது. சீமையோட்டைப் பிரித்துவிட்டுக் கிற்று

வைக்கும் வேலை போன்றது. ஒரு கட்டுக்கோப்பைக் கலைத்துவிட்டு மற்றொரு கட்டுக்கோப்பை ஏற்றுவதில் எப்போதுமே பூரண வெற்றிகாண முடியாது. அடிக்கு அடி நிர்ப்பந்தம், எக்லைக் கோட்டைத் தாண்டினால் மொழிபெயர்ப்பல்ல, விபாக்கியானம். தாண்டாமல் வார்த்தைக்கு வார்த்தை போட்டாலோ கருத்து விளங்குவதில்லை; நடையும் சரளமாவதில்லை. இவைகளின் நடுவில் நீந்திக்கொண்டுபோய்க் கரையேறவேண்டும்.”

ஆகவே மொழிபெயர்ப்புக்கெனச் சில சட்டதிட்டங்களை அமைத்துக் கொள்வதும் அவற்றை வகைப்படுத்துவதும், மொழி பெயர்ப்பாளருக்கும் அவர்களின் நூல்களை மதிப்பிடுவோர்க்கும் பெரிதும் பயன் தரும். சிறந்த ஆங்கில அறிஞரான பெஞ்ஜமின் ஜோவெட் என்பார் மொழிபெயர்ப்புக்குக் கூறும் இலக்கணங்க ளாவன: (1) ஒரு மொழியின் சொல்லுக்குப் பதிலாக இன்னொரு மொழிச்சொல்லை மாற்றி வைத்துவிடவேண்டுமென்பதோ மூல நூலின் அமைப்பு, ஒழுங்குமுறை எப்பலற்றை அப்படியே அமைக்கவேண்டுமென்பதோ ஒரு மொழிபெயர்ப்பின் இலக்காக இருக்கவேண்டியதில்லை. (2) மூலநூலாசிரியன் கையாண்டுள்ள சொற்களிலும் பார்க்க அவற்றை அவன் எவ்வித கருத்தில் கையாண்டிருக்கிறான் என்பதிலே தான் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். (3) மூலநூலின் நடை, அந்நடையிலமைந்த எளிமை இனிமை மிடுக்கு முதலிய எல்லாம் இயன்ற வரையில் மொழி பெயர்ப்பிலும் அமைய வேண்டும்— இவை ஆங்கில அறிஞர் கூறிய இலக்கணங்கள். இவற்றோடு காந்தியடிகள் கூறிய சிறந்த சில கருத்துக்களையும் கவனிப்பது இன்றியமையாதது. காந்தியடிக ள் கூறுவது: “(அ) மூலநூல் அதிலுள்ள எந்தெந்தச் சிறப்புக்க ளினால் புகழடைந்ததோ அச்சிறப்புக்கள் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமையாவிட்டால் அம்மொழிபெயர்ப்பு கீழ்த் தரமானதாகவே கரு தப்படும். (ஆ) முதலாவின் மொழிவழக்கு சொற்றொடர் என்ப வற்றைச் சேர்க்க நேரிந்தாலும், மூலச்சொல்லை விளக்கப் புதிய சொல் புனையவேண்டியிருந்தாலும், வாசகருக்குப் புதியவான உதா ரணங்களை கதைகள் போன்றவற்றைக்குறிப்பிடுவதானாலும் அவற் றுக்கு வேண்டிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். (இ) மொழிபெயர்க்கும்போது பல்வேறுவகையில் பகுத்தறிவை உப யோகிக்க வேண்டியதேரும். சில நூல்களில் ஒரு சொல்லைத்தானும் விடாமல் மொழிபெயர்த்தல் இன்றியமையாததாகலாம். சிலவற் றிற்கு சாரத்தைத் திரட்டிக் கொடுத்தலே போதுமானதாகும். சிலவற்றையோ தமது சமூகத்தினருக்கு விளக்கிக்கூடிய வகையில் மாற்றிவையியிருக்கும். சில நூல்களுக்கு நேரான மொழிபெயர்ப்

புடன சாரச்சுருக்கமும் தேவைப்படலாம். வேறு சில நூல்கள் அவ்வம் மொழிசொல் பெருஞ்சிறப்புடையனவாயினும் நமது சமூக இயல்பிற்கு ஏலாதனவாயின் மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேவைபெ ிராது போகலாம்.”

இனி, மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்று சுருதப்படுவன எல்லாவற்றையும் பின்வருமாறு மூன்றாக இனம் பிரித்து விட னாம். இதனால் அவற்றை மதிப்பிடுதல் இலகுவாகும். (1) முத லாவது, மரபுவழுவாத மொழிபெயர்ப்பு. இதில் மூலநூற் பொருள் சிறிதும் மாறுதலடைந்திருக்கும். ஆனால் அதைச் சொல் லும் முறையிலும் நடையிலும் வேண்டியமாற்றம் பெற்று நயம் மிகுந்து காணப்படும். இலக்கியத்தின் பல துறைகளுக்கும் இவ் வகை மொழிபெயர்ப்பே ஏற்றதாகும். சிலவேளை மொழி பெயர்ப்பாளரின் திறமையினால் இம்மொழிபெயர்ப்பு, மூலநூலையும் வென்றுவிடுவதுண்டு. முதலாவது ஏற்றவாறு செய்யுளாகவோ வசனமாகவோ இது அமையும். (2) இரண்டாவது, மூலத்துக்கு நேரான மொழிபெயர்ப்பு. இது மூலநூலை அடியொற்றிச் செல்வ தால் மரபுவழி முதலியன தோன்றக்கூடும். நடையழகு முதலி யன இல்லாது போகவும் கூடும். ஆயினும் மூலத்தின் உண்மைத் தன்மையை உள்ளபடி அறிவதற்கு இதவே சிறந்தவழி. சுதிதவ நூல் போன்ற அறிவுத்துறை நூல்களுக்கு இவ்வகை மொழி பெயர்ப்பே நலமாகும். இது பெரும்பாலும் வசனமாகவே இருக்கும். (3) மூன்றாவது, சாதாரண மொழிபெயர்ப்பு. இது சாதாரண வாசகர்களைக் கருதி மொழிபெயர்க்கும் நாவல், சிறுகதை என்ப வற்றிற்கு ஏற்றது. மொழிபெயர்ப்பாளரின் திறமைக்குத் தக்க படி மூலநூற் சிறப்பு, நடையழகு முதலிய நயங்கள் ஒன்றோ பலவோ இதில் அமையும். சிலசமயம் ஒருவித நயமும் இன்றிப் பயனற்ற படைப்பாகப் போவதும் இவ்வகை மொழிபெயர்ப்பே.

இவற்றைவிட, ‘தழுவல்’ என்று வழங்கும் ஒருவகை மொழிபெயர்ப்பும் உண்டு. இதில் மொழிபெயர்ப்பாளன் தான் விரும்பிய நூலின் மையப் பொருளை மாத்திரம் எடுத்திக்கொண்டு அதில் தனது நாட்டு மக்களின் மனப்பான்மைக்கும் அவர்களது மொழிக்கும் ஏற்றவாறு கூட்டியும் குறைத்தும் திரித்தும் பல மாற்றங்களை செய்து புதிதாக ஒருநூலை ஆக்குகிறான். இவ்வித நூல் உயர்ந்ததாகப் போற்றப்பட்டாலும் இதன் வாயிலாக மூல நூலைக் காணுதல் முடியாது. ஆகவே இதனை மொழிபெயர்ப்பு வகையில் சேர்க்காமல் வழிநூலின் வேறொரு பிரிவாகக் கொள்ளு தலே பொருத்தமரிதும். தமிழிலுள்ள கம்பராமாயணம், வில்லி பாரதம் ஆகிய இருபெரும் இதிகாசங்களும் இந்தத் தழுவல்வகை யைச் சேர்ந்தவையே.

இனி, வடமொழியிலும் பிறமொழிகளிலுமிருந்து தமிழ் முக்கு வந்த நூல்களையும் தமிழிலிருந்து பிறமொழிகளுக்குப்போன நூல்களையும் முன்கூறிய இலக்கண அளவை வைத்துக்கொண்டு மேலோட்டமாகப் பார்ப்போம்.

சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டு காலமாக இந்துமதத்தின் வேத வேதாந்த நூல்கள், ஆங்கிலேயர், ஜோர்மனியர், பிரஞ்சுக் காரர் ஆகிய மேனாட்டு அறிஞர் பலரது உட்களங்களைக் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவர்களின் பலர் தம்வாழ்நாள் எல்லாம் பாடு பட்டு ஆராய்ந்து அவற்றைத் தத்தம் மொழியில் பெயர்த்துவைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மக்களோ அவற்றைப் பயப்பதி யுடன் போற்றி வழிபட்டார்களேயன்றி ஆராய்ந்து தமிழார்க் குவதி ணக்கம் கொள்ளவில்லை. வேதங்கள் மறைகள் என்ற தம் பெயருக்கேற்றபடி சமீபகாலாவரை தமிழருக்கு மறைந்த நூல்களாகவே இருந்துவந்தன. பல ஆண்டுகளின் முன் செய்யுள் வடிவில் எவரோ ஆக்கிய இருக்குவேத மொழிபெயர்ப்புப் பகுதி கள் இப்போது கிடையாதன ஆயின. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஜம்புநாதன் என்பார் செய்த மொழிபெயர்ப்பு இந்தமதத் தலை வர்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. மொழிபெயர்ப்பும் சிறப்ப டையவில்லை. ஆனாலும் முதன்முதல் செய்யப்பட்ட வேத மொழி பெயர்ப்பு என்ற பெருமைக்கு அது உரியதே.

உபநிடதங்களின் சிலவற்றிற்கு நல்ல தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இராஜாஜி எழுதிய “உபநிஷதப் பலகணி”யும் ஒன்று. பகவத்கீதைக்கு ஆங்கிலத்திற் போலவே தமிழ்மொழிபெயர்ப்புக்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. செய்யுளாகப் பாடப்பட்டவை பல. வசனமாக எழுதப்பட்ட வையோ பலப்பல. காலஞ்சென்ற இராகவையங்கார் தாழிசை யாகப்பாடிய மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ்நலம் கனிந்தது. பிரம குத்திரத்தை சங்கரபாடியத்திற்கமைய நடேச சாஸ்திரியாரும், நீலகண்ட பாடியத்திற்கமைய செந்திநாதையரும் மொழிபெயர்த்தனர். பிந்தியது உயர்ந்த மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. பெளஷ்கரம், மிருகேந்திரம் முதலிய இரண்டு மூன்று சைவாகமங்களும் வேறுபல வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும் தமிழாக்கம் பெற்றன. எல்லாம் சாதாரண மொழிபெயர்ப்புக்களே.

கிறிஸ்தவ வேதத்திற்கும் இஸ்லாமிய வேதத்திற்கும் தமிழாக்கங்கள் உள்ளன. நாவலர் செய்த பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு அக்காலத்து அறிஞரால் பாராட்டப்பட்டது. இன்று அது மறைந்து விட்டது; சில ஆண்டுகளின் முன் வெளிவந்ததிலும்;

பார்க்க சென்ற ஆண்டில் வெளியான ஸ்ரீஆதி மொழி பெயர்ப்பே சிறந்ததென்று கூறுகிறார்கள்.

வடமொழி இதிகாசங்களான இராமாயணத்திற்கும் மகா பாரதத்திற்கும் நடேச சாஸ்திரியாராலும் இராமாநுஜாச்சாரியா ராலும் எழுதப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புக்கள் சிறப்பானவை. இரண் டும் வசனமே. இந்திமொழியிற் பிரசித்திபெற்ற துளசி இராமா யணத்திற்கு அம்புஜம்மாள் எழுதிய வசன மொழி பெயர்ப்பு இரண்டு காண்டங்களுடன் நின்றவிட்டது.

அதிவீரராமானுடைய நைடதமும் அரசகேசரியின் இரு கு வமிசமும் நேரான மொழிபெயர்ப்புக்களல்ல. குமாரசாமிப்புவரர் பாடிய மேகதூதக் காரிகை முதலானவை பெருப்பாலும் ஒட்டியே செல்கின்றது. சமீபத்தில் சதாசிவையர் செய்த இருதுசங்கார காவியம் காளிதாசனது மூலநூலுக்கு நேரான அழகிய மொழி பெயர்ப்பாக விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலத்திலே ஜோன் மில்ரன் பாடிய “பரடைஸ் லொஸ்ட்” சுப்பிரமணிய முதலியாராலும், ஜோன் பனியன் பாடிய “பிஸ்கிற்றிம்ஸ் புரோகிரஸ்” கிருஷ்ண பிள்ளையாலும், எட்வின் ஆர் நால்ட் எழுதிய “லைர் ஒவ் ஏஷியா” கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையினாலும் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் கிருஷ்ணபிள்ளையினுடைய நூல் இனிமை மிக்கது. தேசிக விநாயகம்பிள்ளையினது நூல் எளிமை மிகுந்தது. பாரதீக் கவி உமர்கையாம் பாடிய “ருபயாத்” என்பதை ஆங்கிலத்திலி ருந்து இருவர் தனித்தனி மொழிபெயர்த்தனர். இவர்களுள் சுப் பிரமணிய யோகியினுடைய மொழிபெயர்ப்பு மூலத்துக்கு நேரா னது. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையினுடைய தமிழ்ச்சுவை மிகுந்தது; இதற்கு மூன்றாவது மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்று உண்டு. கவியரசர் தாகூரின் பிரசித்திபெற்ற தோஞ்சனிக்கு வசனத்திலும் செய்யுளிலும் ஒவ்வொரு மொழிபெயர்ப்பு உண்டு. சுவாமி விபுலானந்தர் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்த சில ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் பாடல் களும் தாகூர் கவிதைகளும் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளத்தக்கவை. இவ்வகையில் அவரது “ஆங்கில வாணி” இணையற்று விளங்குகிறது. ஆங்கிலக் கவிதைகள் சிலவற் றிற்குத் திருகூடசந்தரனரது வசன மொழிபெயர்ப்பும் ஒன்றுண்டு.

தமிழில் பழைய நாடக நூல் எதுவும் இல்லை. இக் குறையை மொழிபெயர்ப்பிலாவது நிறைவாக்கப் பழித்தமிழர் கருதவில்லை. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் செய்யப்பட்ட

சில ஆரிய ஆங்கில நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களும் காதல் திரைகதிராக நிலைத்து நிற்கமுடியாமல் மறைந்துவிட்டன. பின்பு தான் காளிதாசனுடைய சாகுந்தலமும், வேறும் மிருச்சகடிகம், முத்திராராக்ஷம், உத்தரராமசரிதம், இரத்தினாவலி, வாசவததிதம், பிரதிமா என்னும் நாடகங்களும் தமிழாக்கம்பெற்றன. சாகுந்தலத்திற்கு நான்கு நல்ல மொழிபெயர்ப்புக்கள் இருந்தபோதிலும் மறைமலையடிகளும் இராகவையங்காரும் செய்த மொழிபெயர்ப்புகள் ஒவ்வொரு வகையில் உயர்ந்து விளங்குகின்றன. பண்டிதமணி ஆகிய 'மண்ணியற் சிறுகேள்' பொதுமக்களுக்கெட்டாத உயர்ந்த நடையிலமைந்த நேர்மொழிபெயர்ப்பு முத்ரா ராக்ஷம் என்னும் அரசியல் நாடகம் கிறந்த வசன மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றையும் உயர்ந்த செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றையும் பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வாறே ஷேக்ஸ்பியரின் ரோமியோவும் ஜூலியட்டும், வாணிபுத்து வணிகன், விருப்பியவிதமே என்பனவும் இப்சனின் பொம்மை மனைவி, மோலியரின் 'லோபி செக்கோவின்' செரிந்தோட்டம் ஒஸ்கார் வைல்டின், சலோம் என்னும் மேனாட்டு நாடகங்களும், இரவீந்திரநாதர், துவிஜேந்திரர் ஆகியாரின் வந்த நாடகங்கள் சிலவும் தமிழில் வந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாம் சாதாரணமான வசன மொழிபெயர்ப்புக்களே.

சிறுகதை நவீனம் ஆகிய துறையில்தான் பெருமைப் படத்தக்க அளவு மொழிபெயர்ப்பு வேலை நடந்திருக்கிறது. காரணம் இது வியாபார நோக்கிாடு நடந்தமை தான். வடக்கே பங்கிம் சந்திரர், சரத் சந்திரர், இரவீந்திரர், பிரம் சந்தர், காண்டேகர், முன்ஷி முதலியாரும், மேற்கே செக்கோவ், டாக்ஸ்டாய், கர்க்கி, டேர்ஜனீவ், மாப்பசான், விட்டர் ஹி யூகோ, ஸ்டீவின்சன் என்போரும் எழுதிய உயர்ந்த கதைகள் சாதாரணமாகக் கள் எல்லாம் விதவிதமான மொழிபெயர்ப்பில் காட்சியளிக்கின்றன. சிறுகதை நவீனம் ஆகிய இரு துறையிலும் புதுநூல்கள் பல எழுதப்பட்டமைக்கு இந்த மொழிபெயர்ப்புக்களும் ஒரு காரணமாகும்.

அரசியல் விழிப்புக் காரணமாக பிளேட்டோ, மாஜினி, கார்மிகாஸ், இல்கர்சால், மகாத்மா காந்தி, நேரு என்பவர்களின் அரசியல் நூல்களும் வாழ்க்கை வரலாறுகளும் நன்றாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு மொழிபெயர்ப்புகள் தோன்றியிருக்கின்றனவே, ஆனாலும் நமக்கு அவசியமான ஒரு துறையில் நல்ல மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றுதானாம் தோன்றவில்லை. பலவகை விஞ்ஞானத்துறையிலும் பொருளாதாரம், மருத்துவம், பொறியியல்

போன்றவற்றிலும் நல்ல மொழிபெயர்ப்புகள் ஒன்றுமேயில்லை. "பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்" என்றார் பாரதியார். சாத்திரம் ஒழிந்த மற்ற வற்றிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் எழுத்தாளர்கள், இனியாவது அவர்கள் அவற்றில் ஈடுபடுவார்களாக.

தமிழ் நூல்களை வெளிநாட்டார் அறிய உதவும் மொழி பெயர்ப்புகள் மிகக் குறைவாகவேயிருக்கின்றன. திருக்குறள் ஒன்று தான் பலமொழிகளில் மொழிபெயர்ப்புடையது. நாலடியார், தொல்காப்பியம், திருவாசகம், சிலப்பதிகாரம், நளவெண்பா, பத்துப் பாட்டு, தாயுமானவர் பாடல்கள், திருமந்திரம் சித்தாந்த சாத்திர நூல்கள் சிலவுமே ஆங்கிலத்தில் அழகாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பராமாயணத்தின் சிலபகுதி வ.வே. சு. ஐயரால் வெகு காலத்திலுமுன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அண்மையிலேயே அச்சேறி வந்திருக்கிறது. பாரதிபாடல்கள் சிலவற்றிற்கும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகளுண்டு, பக்கத்திலுள்ள சிங்களச் சகோதரருக்குத் திருக்குறளை அறிமுகப் படுத்தும் முயற்சி இப்போதுதான் ஆரம்பிக்கிறது.

"திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கிஞ் செய்தல் வேண்டும்" அன்றோ

— வாஞ்லிப் பேச்சு 1952-03-02

"..... இந்த முதற் பாகத்தை எழுதும்போது பதவிகளின் உண்மையான அரித்தங்களைச் சொல்லித்தந்து உதவிய எனது நண்பர், சோமாஸ்கந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையைச் சேர்ந்த எஸ். பஞ்சாட்சர சர்மா என்னும் பிராமணோத்தமரை இவ்விடத்தில் விசேடமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

— ஹிஸ்ஸல்வே தம்மரத்ன தேரோ
சரஸ்வதி பிரிவினா
திவுலுபிட்டிய.

(தமிழ் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு முதற்பாக சிங்கள முன்னுரை யிலிருந்து மொழிபெயர்த்து எடுக்கப்பட்டது.)

‘செல்வி’யில் ஒரு செல்வி!

சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் “செந்தமிழ்ச் செல்வி” என்னுந் திங்கள் வெளியீட்டின் வைகாசி ஆனி இதழ்களில் இலங்கையைப்பற்றி நீண்ட கட்டுரையொன்று வெளிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழைப் பற்றியும் தமிழறிஞர்களைப்பற்றியும் பழிப்புரையும் நையாண்டியுமாக எழுதப்பட்ட அக்கட்டுரை இலங்கைத் தமிழரின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாயும், தாய்நாட்டவர்க்கும் சேய்நாட்டவர்க்குமிடையே பிரிவுணர்ச்சியை வளர்ப்பதாயும் அமைந்திருக்கிறது. ஆயினும், ஈழநாட்டறிஞர்கள் பார்வைக்கு அக்கட்டுரை எட்டாமையினால் போலும் இன்று வரை அதற்கு மறுப்புரையெதுவும் வெளிவரவில்லை. நினைவுமலர் வெளியிட்டு நாவலர் புகழ்பரப்பிய ஈழத்தறிஞர் வித்துவான் இரத்தினமயர்க்கு, குறித்த ‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர் குழுவில் ஒருவராயிருந்தும், நாவலர் பெருமானை இழித்துரைத்த கட்டுரையை மறுத்தெழுதாது மவுனம்சாதிப்பது பெரும்வியப்பே.

தமது கட்டுரைக்கு ‘இலங்கை சுற்றினேன்’ என்று தலைப் பிட்டு, தம்பெயரை ‘செல்வி C. தேவி M. Sc.’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் கட்டுரையாளர். ‘தனித்தமிழ்கான் நற்றமிழ்’ என்ற அளவுகோலால் அளந்து பார்த்து, இலங்கைத் தமிழ் தனித்தமிழல்ல ஆகையால் அது சிறந்த தமிழல்ல என்று முடிபுகட்டியவரின் பெயருக்கு முன்னும் பின்னும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் அரண் செய்து நிற்பதையும் அதைத் தனித்தமிழ்தழ் தயங்காது வெளியிட்டிருப்பதையும் குறித்து ‘ஆனந்தன்’ வாசகர்கள் வியப்படைய வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் தனித்தமிழாளர் பலர், வடமொழியையும் ஏனைய வடநாட்டு மொழிகளையுந்தான் அன்னிய மொழிகளென்று தள்ளுவர். ஆங்கிலமொழிச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் அன்னியமென்று தள்ளாமற் பொன்னேபோற் போற்றுவார்கள்.

தேவி என்பது வடமொழியாயிற்றே, அது ஏன் மாற்றப் படவில்லையோ என்ற ஐயப்பாடும் வாசகர்க்கு வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், பழந்தமிழில் வழங்காத — சென்ற சில ஆண்டுகளில் தமிழில் புகுத்தப்பட்ட — பன்னூற்றுக்கணக்கான வடசொற்களை யெல்லாம் இவை தனித்தமிழ்ச் சொற்களே என்று தீர்ப்பளித்து

நாலெழுதிய மொழியறிஞர் பலர் ஆணையுடைய புகை எல்பதும் தனித்தமிழ்தான் என்று கூறித் தப்?த்துக் கொள்ள இயலாதா?

‘வகுத்தான் வகுத்தவகையால், கொடுமையாளக் குடியிருப்புடையோர்’ என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் கட்டுரையாளர் தேவியார், தாம்முன்பு ஈழத் தமிழைப்பற்றி உயர்ந்த நல்லெண்ணங் கொண்டிருந்ததாயும், பின்பு தமிழறிஞரொருவர் எழுதியநூலைப் படித்தபோது தம்மெண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டதாயும் கூறுகிறார். அந்த அறிஞர் தம் நூலுள் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு:

“இந்த வேறுபாட்டினைக்கண்ட தமிழ்மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழை இலக்கணத்தமிழ் என்றும் தூயதமிழ் என்றும் புகழத் தொடங்கிவிட்டார்கள். விளங்காதமெழியை உயர்ந்த மொழிஎன்பதும் எளிதில் விளங்காதபேச்சு அருமையான பேச்சு என்பதும் விளங்காத உரைநடையைச் சிறந்த தமிழ்நடை என்பதும் நமக்கு வழக்கந்தானே!”

தேவியார் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். நாவலர் பெருமானேழுதிய சில நூல்களைப் படித்துப் பார்த்தார். அந்த நூல்களின் பெயர்க்கல், அவற்றிலுள்ள உபோத்தாதம் சூசனம் என்ற தலைப்புகள், சங்கீதம் பத்தினி பிரார்த்தனை உபதேசம் விசேஷம் அபிஷேகம் என்னும் சொற்கள் ஆகிய எல்லாம் சேர்ந்து அவரது தனித் தமிழுள்ளத்தை வெருட்டிவிட்டன. இதனால் இவ்விதமான தமிழையெழுதிய நாவலர் பெருமானைப்பற்றித் தாம்கொண்ட முடிபுகளைக் காரசாரமாக வெளியிடுகிறார். திருவிளையாடற் புராணம்பாடிய பரஞ்சோதியார் கூடக் கண்டால் வருந்தக்கூடிய அளவுக்குத் திருவிளையாடற்புராண வசனத்தில் வடமொழிச் சொற்களை அள்ளியிறைத்திருக்கிறாராம் நாவலர் பெருமான்!

இன்னும் கட்டுரையாளர் கூறுவதைக்கேளுங்கள்:

“இலக்கணமும் இலக்கியமும் வரம்பு கண்டவர் எனச்சிலரால் புகழப்பெற்ற அப்பெரியாட்டம் தனித்தமிழ்ப்பற்று நிலவாமை என்னிமருண்டேன்,”

மேலும் தேவியார் சொல்வது:

“நாவலரின் வரைவுகளைப் புரிந்து கோடற்கு வடமொழியறிவும் இன்றியமையாதது எனின், அன்றாப்பணி தமிழ்ப்பணியின்றன்றோ? அப்பெரியாரின் மொழிப்பற்று தமிழ்ப் பற்றுமன்று.”

நாவலர் தமிழ்ப் பற்றற்றவர் என்று தீர்ப்பளித்ததோடு நில்லாது, கட்டுரையாளர் மேலும் ஒருபடி சென்று நாவலர் தமிழ்ப்புலவரல்லர் என்றும் தீர்ப்புக்கூறுவதோடு தம் கூற்றுக்கு மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளையையும் சாட்சிக்கு இழுக்கின்றார்!

'நாவலர் ஆதல் வேறு தமிழ்ப் புலவராதல் வேறு' மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளை நாவலரை 'சைவம் வளர்க்கும் எழிவி போல்வான்' என்றழைத்தவர், 'தமிழ்வளர்க்கும் எழிவி' என்று வரையவில்லையாம். 'நாவலரது தமிழ்ப்பற்றின் தன்மையை எண்ணியேபோலும் அவ்வாறு வரையாது விடுத்தார்' என்கிறார் தேவியார்.

இகனைப் பார்க்கும்போது மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளை தனித் தமிழ்ப் புலவரென்று எண்ணத் தோன்றுமன்றோ! உண்மை அதற்கு நேர்மாறு. குசேலோ பாக்கியானம் சான்று கூறும்.

நாவலர் தமது நூலொன்றுக்கு 'சைவ தூஷண பரிசுரம்' என்று வடமொழிப் பெயர் வைத்துவிட்டாராம்! இதைப் பார்த்தபோது தனித் தமிழியக்கத்தின் தந்தையாகிய மறைமலை யடிகளார் எழுதிய சில நூல்களின் பெயர்கள் நினைவில் வந்தன. ஒன்று 'மரணத்தின் பின் மனிதர் நிலை' இது பாதி வடமொழி. இன்னொன்று 'சைவ சித்தாந்த ஞானபோதம்' இது முழு வட மொழிப்பெயர்!

'தமிழ் மொழியின் வரலாறு' என்னும் நூலில் அதனாசிரியர் குரியநாராயண சாஸ்திரியார் நாவலர் பெருமானை அவருடைய வசன நடைச் சிறப்பிற்காகப் பாராட்டியிருக்கிறாரன்றோ? அவர் கூற்றுக்கு ஓர் திருத்தம் கூறவிரும்பிய கட்டுரையாளர் தேவியார், தலை கடை புரியாத ஒரு சொற்றொடர் வரைகிறார்:

வசன நடை கைவந்த வள்ளலார் பரிதிமாற் கலைஞன் என் பதினும் உரைநடை வரைந்த உயரியர் என்னை சிறப்புடத்து;

இத்தொடர், கட்டுரையாளர் மட்டுமன்றி அச்சிட்டு வெளியிட்ட இதழாசிரியர்க்கும் இழுக்குத் தருவதாகும்.

தேவியாரின் கருத்துப்படி ஈழநாட்டில் உயர்தரமான பத்திரிகைகள் ஒன்றுதானாயிற்று. 'ஈழகேசரி'ப் பத்திரிகையின் பெயரிலேயே பாதி வடசொல்லாயிருக்கிறதாம். மேலும், 'ஸ்தாபகர்' என்று எழுதியிருப்பதை 'நிறுவியவர்' என்று எழுதலாகாதா என்றும் கேட்கிறார். அவரது கேள்வி பயனளித்திருக்கிறது. குறித்த பத்திரிகையாளர், ஸ்தாபகர் என்பதை நிறுவியவர் என்றுமாற்றி

விட்டார்கள்! பத்திரிகைப் பெயரையும் மாற்றமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம்!!

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்திருந்த நாவலரிடம் குறைகண்டால் போதுமா? இப்போது வாழ்ந்துவரும் ஈழநாட்டுப் புலவர் ஒருவரிடமாவது குற்றங்காணவேண்டுமன்றோ? அப்போது தானே கருதிய கருமம் நிறைவாகும்! ஆகவே 'குசேலர் சரிதம்' என்றும் சிறுநூலை எடுத்துக்கொண்டார் அக்கட்டுரையாளர். அதனாசிரியர் பல இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்கு உரை வகுத்த மகாவித்துவான் சி. கணேசையரவர்கள் ஆவார். அன்னார் தம் நூலில் 'சிதாணிப் பூண்பூண்' என்ற தொடரில் வரும் சிதம் என்னும் சொல்லுக்கு வெண்மணி என்று பொருளுழியிருப்பதாகவும் அச்சொல்லுக்கு வறுமையென்றும் ஒரு பொருள் அகராதி யிலிருக்கின்றதே என்றும் கூறிவிட்டு,

'வறுமையால் வரடிய மகார் வெண்மணியணிந்தார்' என்ற விலும் வறுமை பூண்டார் என்றால் சிறப்புடைத்தாகாதா?' என்று கேட்கின்றார். இவர் கூறும்பொருள் சிறப்புடையதானால் பின்வரும் வாக்கியங்களில் அமைந்த அந்தச் சிறப்பைப் படித்துச் சுவைப் பாராக: (அ) பசியால் வாடியமக்கள் பசிக்கொண்டார்கள். (ஆ) கோபத்தால் குமுறியமக்கள் கோபங்கொண்டார்கள். (இ) செல்வத்திற் சிறந்தமக்கள் செல்வந்தரானார்கள்.

தேவியார் புலவராவை என்ற (சில்கள்) ஊருக்குப் போன போது அங்குள்ள பிரயாணிகள் விடுதியில் (Rest House) 'இழைப் பாறும் இல்லம்' என்று எழுதியிருந்ததாம். இழை (நூல்) நெருடுகிறார்களோ என்று ஐயுற்று உள்நுழைந்து பார்த்தபோது அங்கு இழைவல்லுனர் யாருமில்லையாம். இளைப்பாறும் வாய்ப்புத்தானிருந்ததாம். சில்கள் ஊரிலேயே "முகரத்தின் சிறப்பு எங்கு போயது?" என்று வினாவும்தேவியாரை ஆயிரமாயிரமானாடுகளாகத் தமிழ் நிலம்பெற்று வளரும் தமிழ்நாட்டிலே ரகர நகர வேறுபாடு எங்கு போயது என்று நாம் வினாவுவோம். பெரும்பாலான தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகை புத்தகங்களை எடுத்துப்பார்த்தால் அவற்றில் நிறையப்பொருப்புணர்ச்சி இருக்கும்; மாகம் மருவும் எங்கெங்கும் காணப்படும்; அறிவாளரும் கூரைச்சேடையும் அளவின்றியிருக்கும்; 'பெண்ணென்றால் பேயும் இறங்கி'க்கொண்டிருக்கும்!

தேவியார் தமது கட்டுரையில் 'மகாவித்துவான்' என்றும் குறித்த செகிவி இதழ்களில் ஆசிரியர் குறிப்பில் 'ராசகோபாலாச'

சாரியார், 'பக்தி' என்றும் மரபு கமுவாடெழுதியிருப்பதையும், ஆசிரியர் குறிப்பில் பக்தி, அவமதிப்பு, கலகம் என்று வடசொற் கல் வழங்கியிருப்பதையும்; இங்குள்ள 'சுழகேசரி' போன்ற இதழ்கள் இவற்றை இராசகோபாலாச்சாரியார், மகாவித்துவான் என்றே எழுதுகின்றன என்பதையும் தேவியாருக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றோம்.

கட்டுரையாளர் நல்லெண்ணத்தோடு சுழ நாட்டைப் பார்க்க வந்திருந்தால் இங்கு பிறமொழிக்கலப்பு மிகவும் குறைந்து வழங்குதல் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பார்; எழுத்தாளரும் பத்திரிகைகளும் பெரும்பாலும் மரபு கமுவாத தமிழைக் கையாளுவதைக் கண்டு வியந்திருப்பார்; சின்னஞ் சிறிய சுழநாடு தமிழிலக்கியத்தை வளப்படுத்தியிருக்கும் திறன்கண்டு திசைத்திருப்பார்; தமிழ் சுற்றவர் தொகையும் தமிழ்ப்பட்டம் பெற்றவர் தொகையும் சுற்றியிருந்தும் இவை அவர்க்குப் புலப்படவில்லையெனில், அவர் கண்ணும் மனமும் அறிவும் சரியான நிலையில்கலை என்பதைத் தவிர நாம் வேறென்ன கருதுவது?

*

*

*

தேவியார் எடுத்துக் காட்டியவாறு சில தமிழ்ச் சொற்களைத் தவறாக சுழநாட்டவர் வழங்குந் குறையை நாம் மறுக்க வில்லை. சுழநாட்டாரிடமுள்ள பெருங்குறை வேறு ஒன்று உளது. வெளிப்பிவிருந்து இங்குவரும் பேச்சாளர் எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகைகள் புத்தகங்களையும் தகுதி பாராமல் ஏற்றுப் போற்றுவதும் தம் நாட்டறிஞர்களையும் எழுத்துக்களையும் பாராட்டாமையும் நான் அப்பெருங் குறை. இது தீருந்நான் எந்நாளோ!

'ஆனந்தன்' மாத இதழ் - 1953 செப்டெம்பர்

சுழநாட்டில் தமிழ்க் கவிதையின் வளர்ச்சி

இரண்டாயிரமாண்டுகளிற்கு மேலாகத் தமிழ்நாட்டோடு சுழநாட்டிற்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துவருகிறது இரு நாட்டுக் கலை இலக்கிய சமயங்களின் வளர்ச்சியும் ஏறக்குறைய ஒருமாதிரியே அமைந்திருக்கின்றது. மதுரைக் கடைச் சங்கப் புலவரான சுழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் இந்த நாட்டவரே என்று அவர்பெயர் காட்டுகின்றது. அவர் பாடியனவாக நற்றிணை முதலிய தொகை நூல்களுட் காணப்படும் ஏழுபாடல்களே இந்த நாட்டுக் கவிதைகளுள் காலத்தால் முற்பட்டனவாகும்: கடைச் சங்க காலத்தின் பின் ஐந்தாறு நூற்றாண்டுகள் சுழத்தமிழகத்தின் சரித்திரத்தில் இருள் மண்டிய காலமாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாட்டு வரலாற்றில் சற்றே ஒளி விளங்கிய போதிலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கிடையே பாடப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தாட்டிலே நிகழ்ந்த பெரும் பஞ்சத்தின்போது சோழநாட்டுச் சடையப்ப வள்ளல் கப்பல்களில் நெல் அனுப்பிப் பஞ்சத் தீர்த்த வள்ளலெமையைப் பாராட்டிப் பரராசசேகர மன்னன் பின்வருஞ் சீட்டுக் கவியைப் பாடியனுப்பினன் என்று சரித்திரம் கூறுகின்றது.

இரவு நண்பக லாகிலென்? பகல் இருளாரு இரவாகிலென்?

இரவி எண்டிசை மாறிலென்? கடல் ஏழும் ஏறிலென்?

[வற்றிலென்?

மரபு தங்கிய முறைமை பேணிய மன்னர் போகிலென்? ஆகிலென்?

வளமை இன்புறு சோழமண்டல வாழ்க்கை காரண மாகவே கருது செம்பொனின் அம்பலத்திலோர் கடவுள் நின்று நடிக்ஞமே காவிரித் திரு நதியிலையொரு கருணை மாமுனில் துயிலுமே தருவுயர்ந்திடு புதுவையம்பதி தங்கு மன்னிய சேகரன் சங்கரன் திரு சடையனென்றொரு தரும் தேவதை வாழவே.

இச்செய்யுள் ஏறக்குறைய இதேகாலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய செய்யுள் நடைமையே ஒத்திருக்கின்றது. இதன்பாடிய பரராஜசேகரனே பின்பு அந்தக் கவிவிராகவ முதலியாசைக்

கொண்டு "ஆருருலா" என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடுவித்து "நங்குவி வீரராகவன் பாடிய நங்குவியே கவி, அவனல்லாதபேர் கவி கற்குவியே" என்று பாராட்டினான்.

பின்பு பதினாண்டுகள் நூற்றாண்டில் இங்கு ஒரு தமிழ்ச் சங்கமும், நூல்நிலையமும் நிறுவப்பட்டன. இயற்றமிழ்க்கியல் கள் பல தோன்றியிருக்கலாம். ஆயினும் இன்று கிடைப்பது ஒரு கல்வெட்டுப்பாடல் மாத்திரமே. குருநாகற் பகுதியில் கண்டெடுத்த தொல்பொருட்சாஸ்தியில் பேணி வைத்திருக்கும் இக்கல்வெட்டு செகராசசேகர மன்னன் ஆந்நாளைச் சிங்கள மன்னனைப் போரிற் புறங்கண்ட வீரச் செய்தியைச் சுவைபடக் கூறுகின்றது.

கங்கணம் வேற கண்ணினையாற் காட்டினார் காமர்வரைப் பங்கயக் கைமேல் தலதம் பாரித்தார் — பொங்கொலி நீர்ச் சிங்கை நகராரியனைச் சேராவநுசேர் தங்கை மட மாதர் தாம்.

என்பது அப்பாடல். தோற்ற பகையரசரின் மனைவியர் கையில முகம் புதைத்துக் கண்ணீர் விட்டமுதனார் என்பதை அவ்வாறு கூறாமல், அப்பெண்கள் கையிலணியவேண்டிய காப்பைக் கண்ணிலும் நெற்றியிலணியும் பொட்டினைக் கையிலும் அணிந்தனர் என்றும் சொல்வது போல் சமநாரமாக்கக் கூறுகிறது இக்கவிதை. இக்காலத்தோன் செகராசசேகரம், செகராசசேகரமான் என்னும் வைத்திய, சோதிட நூல்களும் தட்சிண கைலாய புராணமும் இயற்றப்பட்டன.

பதினாண்டுகள் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியை ஈழத்தமிழ் நாட்டின் பொற்காலம் என்று கூறலாம். அரசகேசரி என்னும் கவியரசர் 'ரகுவம்சம்' என்னும் பார காவியத்தைப் பாடியுள்ள நேற்றினார். இரண்டாயிரத்தின் மேற்பட்டசெய்யுள்களைக் கொண்ட இந்நூல் வடமொழிக் கவியரசர் காளிகாசர் நூலின் வழிநூலாகும். மூல நூலிலுள்ள புகழ்பெற்ற உவமைகளையும், கதைப் போக்கினையும் வழுவாது தழுவிக்கொண்ட இக்காப்பியம், நூலின் அமைப்பு முறையிலே ஆற்றப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப் படலம் என்றவ்வாறு தமிழ்க் காப்பிய மரபையே ஒட்டிச் செக்கிற் றது. கடவுள் வாழ்த்திலும், அவையடக்கத்திலும், வருணனைப் பகுதிகளிலும் இந்நூல் கம்பராமாயணத்தையே பின் பற்றுவது நன்கு தெரிகின்றது. ஆயினும் செய்யுள் நடையில் இரண்டும் மாறுபடுகின்றன. கம்பர் கவிதையிலே எங்குங் காணப்படுகின்ற கருத்துத் தெரிவு அரசகேசரியின் கவிதையிற் பலவிடத்தும் குறைந்துதானிருக்கின்றது. காவியரீதியில் அரசகேசரியார்

கௌடமார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டிருப்பதும், இக்காவியத்தின் பாகம் நாரிகேள பாசமாய் இருப்பதுமே இதற்குக் காரணமாகும்; இக்காலத்திலேயே பரராசசேகரனுனான் என்ற பிரபந்தமும் தோன்றியது.

இதன்பின் பல்லாண்டுகளாகப் போரித்துக்கீசர் ஆட்சியில்-நாட்டில் அமைதி நிலவாமையாற் போலும் - சிறந்த கவிதைகள் அதிகம் தோன்றவில்லை, எனினும் கதிரமனைப் பள்ளும், கயிலாய மாலையும் இக்காலத்தனவென்றே கருதப்படுகின்றன. இவற்றுள் கயிலாயமான் எளிய நடையிலமைந்த வரலாற்று நூலு் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலித்துறை, விருத்தம் என்ற வழக்கமான வடிவங்களை விட்டுவிட்டு இந்நூல் கலிவெண்பாவில் இயற்றப்பட்டிருப்பது ஒரு மாற்றமாகும்.

செண்பக மாப்பாணனையும் சேர்ந்த குலத்தில் வந்த தன்குவளைத் தார்ச்சந்தர் சேகரனும் — பண்புடைய மாப்பாண பூபனையும் மாசிலுபுகழ்க் காயநகர்ப் பூப்பாண் னென்னவந்த பொலிவசியன்.

என்ற இவ்வடிகள் கயிலாயமாளையிலுள்ளன:

கத்தோலிக்க மதம் பரவத் தொடங்கியிருந்த இக்காலத்தில் ஞானப்பள்ளி முதலிய நூல்களும் அச்சமயச் சார்பாகத் தோன்றின. பின்னாற் பிரபந்தங்களுள் இதுவே முந்திய காலத்ததென்று கூறப்படுகிறது. ஞானனந்த புராணம், திருவாக்குப் புராணம், திருச்செல்வராசர் காப்பியம் என்னும் கிறிஸ்தவ காப்பியங்களும் பிற காலத்தில் பாடப்பட்டன.

பின்னர் ஒல்லாந்தராட்சியிலும் அதன் பின்பும் கவிதா சக்தி மீண்டும் கால கொள்ளத் தொடங்கியது. சின்னத்தம்பிப் புலவர், சேனாதிராச முதலியார், முத்துக்குமார கவிராயர் முதலிய பல காளமேகங்கள் வரையாது கவிமழை பொழிந்தனர். இடைக்கால இலக்கியத்துறைகளான அந்தாதி, தூது, சதகம், உலா, பன்னா, கோவை, குறம் என்னும் பிரபந்த வகைகள் அனைத்திலும் தம் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தினர் ஈழநாட்டுப் புலவர்கள்.

மறைசையந்தாதி, நல்லையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, புலி பூரந்தாதி என்பன் ஈழநாட்டு அந்தாதிகளுள் சிறப்பானவை. சாதாரண அந்தாதிகளை விடத் திருச்சிறற்பல யமக அந்தாதி நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி என்னும் கடினமான அந்தாதி "ளும் இயற்றப்பட்டன. ஏனைய வகைக்கு ஒவ்வொரு பெயர் இங்கு கூறுதல் பொருத்தமாகும். நகுலமலைக்குறவஞ்சி, நெல்லைவேலவ

குலா, அழகர்சாமிமட்டல், பரூளைப் பள்ளி, ஈழமண்டல சத்தம், புலவராற்றுப்படை, மறைசைக்கலம்பகம், கரவைவேலன் கோனவ, பஞ்சவர்ணத்தாது என்பன அவற்றுட் சில. சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டிலும் சிறிது முன் பின்னாலும் இந் நாட்டில் இயற்றப்பட்ட பிரபந்த வகைகளின் எண்ணிக்கை ஏனையவகை நூல்களிலும் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகிறது.

பெரும்பாலும் பிரபந்த வகைகளிலே இடம் பெற்று நிரோட்டயமகங்களும் சிலேடை, மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளும் சிறந்த கவிதைகளுக்கு இன்றியமையாதன அல்ல. கவிதையிலிருக்க வேண்டிய எளிமை, தெளிவு, இனிமை முதலிய குணங்களை இவை குறைத்து விடுவதும் உண்டு. அப்படியிருந்தும் அக்காலக் கவிஞர்கள் இவற்றைப் பெரிதும் விரும்பிக் கையாண்டதற்குக் காரணம் இருக்கவே வேண்டும். கவிஞர் தமது கவித்துவ சக்தியை மாத்திரமன்றித் தமது புலமையையும் ஒருங்கே புலப்படுத்த இவை இடமளித்தன. மேலும் நுண்ணிய கவிச்சுவையுணரும் ஆற்றலற்றவரையும் இவை தமது புறவழகால் மயக்கி மதிக்கச் செய்தன. இதனாலேகான் அந்நாட் புலவர் இத்தகைய செய்யுட்களை இயற்ற நேர்ந்திருக்கலாம். எப்படி இருப்பினும் கவிதையின் உருவ வளர்ச்சி வரலாற்றிலே பிரபந்த வகைகளுக்குச் சிறப்பான இடமுண்டு. ஏனெனில் பல்வகைத் தாழிசைகள் துறைகள், விதவிதமான சந்தவிரித்தங்கள் என்னும் புதிய உருவங்களாலும் புதிய பல பொருள்களாலும் இவை கவிதையை வளம்படுத்தின;

முன்சொன்ன கவி காளமேகங்களுள் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடியவை எளிய நடையும் இனிய பொருளும் பொருந்தியவை. "காலமே சென்று பாலுங் கறந்து" என்றும் "கருமயிலாடக் குயிலினம் வாட" என்றும் தொடங்கும் பள்ளுப் பாடல்கள் மிகவும் பிரசித்தமானவை. சேனாதிராயர் பாடிய "திருவாரூர் நல்நைகரிச் செவ்வேறி பெருமானார்" என்னும் முதலுடைய அம்மாணப் பாட்டின் சுவையானது இப்பாடலைக் கொண்ட நல்லைக் குறவஞ்சி நூல்முழுவதும் கிடைக்கவில்லையே என்று இரங்கச் செய்கிறது. முத்துக்குமார கவிராயரின் தனிப்பாக்களுக்குள்ளே பிரகேளிகைப் பாக்கள் ஈழத்தமிழிலக்கியத்திற்கு முற்றும் புதுமையானவை;

மல்லாக மாதகலான் மருகன் சுன்கைத்தான் மகன்பாவாணர் சொல்லாச்சீர்வினையான் துன்னாலையானத்தான் சுரும்பரோதிச் சில்லாலை யிருள்வென்ற குறக் கொடியகாமத்தானைச் சிண்புடமாரூர் வல்லாணை மாவிட்ட புர நகரத்திடைப் பவனி வரக்கண்டேனே

என்ற இப்பாவினே முருகப் பெருமானுடைய சிறப்புக்களை யாழ்ப்பாணத்து ஊர்ப் பெயர்களிடையே மறைத்துக் கூறியிருக்கிறார் கவிராயர்.

இவற்றின் பின் சபாபதி நாவலர், சிவசம்புப் புலவர், குமாரசாமிப் புலவர் ஆகிய மூவர் பாக்களும் முக்கியமானவை. நாவலரும் புலவரும் அக்கால வழக்கிற்கு ஏற்கீத திரிபுகள் யமங்கள் அமைந்த அந்தாதி முதலிய பிரபந்தங்கள் பல பாடினர். சபாபதி நாவலர் தமது உரைநடை நூல்களிற் போலவே சிதம்பர சபாநாத புராணம் என்னும் செய்யுள் நூலிலும் சிவஞான முனிவரின் நடைமையே பின்பற்றியிருக்கின்றார். குமாரசவாமிப் புலவரது கவியுள்ளம் இந்த வழக்கமான துறையிலே படியாமல் புதிய துறைகளில் சென்றது. இதன் பலஞ்சு காளிதாசன் பாடிய மேகதூதம் போன்றவற்றின் கவிச்சுவையைத் தமிழ் மக்கள் எளிதாக நுகர முடிந்தது. இவ்வாறே சமீபகாலத்தில் வுபுலானந்த அடிகள் இயற்றிய ஆங்கிலவாணி என்னும் கவிக்கொத்து ஆங்கில இலக்கியப் பாறிகடலிலிருந்து சுவையான சில துளிகளைத் தமிழறிஞர்க்கு மொண்டு கொடுத்தது. நவந்த கிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய "உலகியல் விளக்கப்" பாக்கள் எல்லா வகையிலும் சமீகப் பாக்களையே ஒத்தவை.

இதுவரையுள் கூறிய பாடல்களிற் பல கற்றோர்க்கேயன்றி மற்றையோர்க்குப் பெரும்பாலும் பொருள் புலப்படாதவை. நடையிலும் பொருளிலும் இவை பழமையையே பின்பற்றுவன. சமீப காலத்தில் மேலைநாட்டு இலக்கியப் பயிற்சி காரணமாகக் கவிதையின் நோக்கம், பொருள், நடை என்பன பற்றிப் புத்தக புதிய எண்ணங்களை தோன்றத் தொடங்கின. அச்சியந்திரங்களும் பத்திரிகைகளும் இவற்றிற்கு ஆதரவளித்தன. "கருத்திலே புதுமை நடையிலே எளிமை" என்பது இக்கால இலக்கியக் கொள்கைகளுள் ஒன்று. இலக்கியம் அரசருக்கும், செல்வருக்கும் மட்டும் உரியதன்று. நாட்டுமக்கள் எல்லோர்க்கும் அதில் உரிமை உண்டு என்பது இன்னொன்று. இத்தகைய கருத்துக்களை இந்நாட்டில் முதல்முதல் வரவேற்ற முதுபுலவர் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரே. தமிழ் நாட்டிற் பாரதி பிறந்து புதுமைக்கவி புனைவதற்கு முன் சென்ற நூற்றாண்டில் வில்லியப்பபிள்ளை என்பவர் "பஞ்ச லட்சணம்" என்னும் நூலின்மூலம் புதுமையைப் புகுத்தியது போல இந்நாட்டிலும் அதேகாலத்தில் சுப்பையாப் புலவர் என்பவர் "கனகி புராணம்" என்ற நூலால் புதுமையைப் புகுத்தியிருந்தார். ஆயினும் பழைய மரபிலே பல்லாயிரம் பாடல்கள் பாடியதோடமையாமல் இலங்கைவளம், கத்தரிவெருளி, ஏறுத மேட்டுக்கிரண்டுதலை, இலவுகாத்த கிளி, தாரமாய்த் தாய" னுள்

கை என்றிவ்வாறு பொருளிலும் நடையிலும் முற்றிலும் புதுமை யான கவிதைகளைத் துணிந்து புனைந்த பெருமை சோமசுந்த ரப் புலவருக்கே உண்டு. இக்காலத்திலேதான் சுப்பிரமணிய பார தியாரின் கவிதைகளும் இந்நாட்டில் பரவத் தொடங்கின. இவ் வாறாக ஈழநாட்டுக் கவிதையாளுனது புதுவழியிற் பெருகத் தொடங்கியது. இப் பெருக்கிலே மூழ்கித் திளைத்து மகிழ்ந்தவர் கள் புலவர் பெரியதம்பி, பண்டிதர் நல்லதம்பி, ஆசிரியர் பீதாம் பரனார், கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை, நவாபியூர் நடராஜன் முத லிய பலராவார். இவர்களியற்றிய பகவத்கீதை வெண்பாவும், மரதனோட்டப் பரக்களும், பாலர் கீதங்களும், காதலியாற்றுப் படையும், மருதக் கலம்பகமும் இயற்றமிழை வளம்படுத்தின.

இன்றைய இளங்கிணருள் இன் னொரு பிரிவினரான மஹாகவி ருத்திரமூர்த்தி, நாவற்குழியூர் நடராஜன், "சாரதா" சரவணமுத்து, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன், வித்துவான் வேந்த னார் என்போர் பாடிய பாடல்கள் இக்காலக் கவிமரபை எடுத்த துக் காட்டும் இலக்கியங்கள். மஹாகவியின் கவிதையிலே பாரதி தாசனுடைய கவிதை நடையைக் காணலாம். ஆயினும் மற் றெல்லாவற்றாலும் இது தனித்தன்மை வாய்ந்து விளங்குகிறது. "எனக்கு அது முடியாது" என்று புரட்சிக் கருத்துடனே கவிதா விவாதம் புரிந்த நாவற்குழியூராரின் கவிதை தென்றலும் நில வும், குளிர் பூஞ்சோளையும் கலந்தாற் போன்ற கனிந்த நடை பொருந்தியது. இனிய காதற் கவிதைகளும் வர சரிதங்களும் பாடிய சரவணமுத்துவின் கவியுள்ளம் உமர்கய்யாம் போன்று தத்துவ சிந்தனைகளை வெளியிடுகிறது. "சுவர்க்கபூமி", "தியாக சித்தி" இரண்டும் இவர் பாடிய சிறு காவியங்கள். சச்சிதானந்த னனுடைய கவிதையிலே சாந்தம் நிறைந்திருக்கும், ஆனந்த தி தேன் சொட்டும், வேந்தனின் கவிதையிலே உரிமைக்குரல் முரசுபோல் ஒலிக்கும்.

இவர்களைவிட இன்னும் பல இளைஞர்களின் உள்ளத்துப் பொங்கியெழும் கவிதையூற்று, இலக்கண வரம்புகளுக்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் பெருகிப் பாய்ந்து கொண்டிருப்பதை இக் காலப் பத்திரிகைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறாக மிகப்பழைய காலத்தில் பொதுமக்கள் சொத் தாயிருந்த கவிதையானது, நாளடைவில் பண்டிதர்களின் ஏக போக உடையாகி இன்று மீண்டும் பொதுமக்களுக்கு உரிமை யுடைய பொருளாக மாறிவருகின்றது. இந்த மாற்றத்தைப்பொது மக்களும் உணர்ந்துகொண்டு இதனை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்தி கொள்வார்களாக.

— இலங்கை வானொலிப் பேச்சு - 19 8-1956

இலக்கியக் கழகமும் தமிழ் வளர்ச்சியும்

இலங்கை மக்களின் கலை, இலக்கியம், சமயம் என்பவற் றின் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு கலாசார மந்திரியினால் சிலகாலத்தின் முன் கலைக்கழகங்கள், இலக்கியக் கழகங்கள், சமய ஆலோசனைச் சபைகள் என்பன தனித்தனி நிறுவப்பட்டன. இவற்றுள் கலைக்கழகத்தின் சிங்களப்பிரிவு, சிங்களக் கலைஞர்க ளுக்கும் சங்கங்களுக்கும் ஆதரவளித்தும், நாடகங்களை அரங்கேற்ற வித்தும் நுகு பணிசெய்வதாகத் தெரிகிறது. தமிழ்ப் பிரிவும் தமிழ்நாடகப் போட்டியொன்றை நிறுவியும், திறந்த வெளியரங் குகளை அமைக்கத் திட்டமிட்டும் இயங்குகிறது. சமய ஆலோசனைச் சபைகளும் தத்தம் சமய வளர்ச்சிக்கான பல துறைப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு மாத்திரம், தான் செய்யப்போவதாக வெளியிட்ட வேலைத்திட்டத்தில் சொற்பொழிவுத் தொடரொன்றை நடாத்திய அனலோடு அமைந்துவிட்டது. அரிய தமிழ்தூல்களை வெளியிடுதல், தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு ஆதரவளித்தல் என்ற பிறப்பணிகளில் கழகம் ஈடுபடாது ஒய்ந்திருப்பதற்குக் காரணம் கலாசார இலாகாவின் குறுக் கீடோ, தமிழ்ப்பிரிவுத் தலைவர்களின் ஊக்கமின்மையோ, பிறவோ தெரியவில்லை. எதுவாயினும் ஆகா. இந்நிலைமை இலக்கிய ரசி கர்களுக்குப் பெரிதும் ஏமாற்றமளிப்பதாகும். இவ்வேளையில், பாரதநாட்டு இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பிரிவு வெளியிட்ட டுள்ள புதிதவேலைத் திட்டமானது, இந்நாட்டுத் தமிழன்பர்களின் சோர்வுள்ள உள்ளங்களைக் குதிகொள்ளச் செய்கிறது.

சாகித்திய அகாடெமி எனவழங்கும் இந்திய தேசிய இலக் கியக் கழகமானது, இந்திய இலக்கியங்களை வளம்படுத்தவும், இலக்கியத்தரத்தை தக்கவாறு உயர்த்தவும் இந்திய மொழிகளில் நடைபெறும் இலக்கிய முயற்சிகளை இணைத்து வளர்க்கவும், இவை வாயிலாக நாட்டின் பண்பாட்டைப் பேணிவளர்க்கவுங்கருதி, இந்திய அரசினரால் நான்கு ஆண்டுகளின் முன் நிறுவப்பட்ட ஒரு சுதந்திர தாபனமாகும். தலைசிறந்த எழுத்தாளரான இந்தி யப் பிரதமரே இதன் தலைவராவார்.

இக்கழகத்தின் வேலைத்திட்டத்திலமைந்துள்ள சிறந்த அம்சங்களில் ஒன்று, பண்டைப்பேரிலக்கியங்களையும் இக்காலத்து உயர்தர நூல்களையும் இந்திய மொழிகள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்கும், பிறநாட்டு மொழிகளிலிருந்து இந்திய மொழிகளுக்கும், இவ்வாறே இந்தியமொழிகளிலிருந்து பிறநாட்டு மொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதாகும்.

இம் மொழிபெயர்ப்பு வேலையைவிட, சப்ஸ்கிரூதம் உட்படப் பதினைந்து இந்திய மொழிகளிலுமுள்ள இலக்கியங்களுக்கு ஒரு நூற்பெயரகராதி, இந்திய எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய ஒரு அறிமுகநூல் (Who is who), ஒவ்வொருமொழியிலும் தனித் தனி இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள், பழங்காலத்தனவும் இக்காலத்தனவுமான சிறந்த செய்யுட் கோவைகள், கிறிஸ்தவ மஞ்சரிகள், கட்டுரைத் திரட்டுகள், ஓரங்க நாடகங்கள், பண்டையிலக்கியப் பகுதிகள் என்பவற்றைத் தெரிந்து தொகுத்து வெளியிடுவதும், ஆண்டு தோறும் இலக்கியப் பரிசில்கள் வழங்குவதும் இலக்கியக் கழகம் மேற்கொண்டுள்ள ஆக்க வேலைகளாகும்.

இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ் வேலைத்திட்டம், டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையினால் தொகுக்கப்பட்ட 'பாரதி பாடல் தொகுப்பு' என்ற நூல்வெளியிட்டோடு தொடங்கியது. இதை யடுத்துக் கக்கி எழுதிய 'பார்த்திபன் கலை' டாக்டர் டி. வே. சுவாமிநாதையர் எழுதிய 'என்சரித்திரய' என்பவற்றின் சுருக்கப் பதிப்புக்கள் வெளிவந்தன. கழகத்திற்காக இவற்றை முறையே மீ. பூ. சோமசுந்தரமும் கி. வா. ஜகந்நாதனும் சுருக்கிக் கொடுத்தனர். தரிமானந்த கோசாம்பி என்பார் எழுதிய 'பகவான் புத்தர்' என்ற நூலும் கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. யினால் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுச் சென்ற ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வெளியீடுகள் கழகத்தின் நீண்ட நிகழ்ச்சி நிரலிலுள்ள முன்னணி வேலைகளே. நிகழ்ச்சிநிரல் முழுவதும் நிறைவேறுப்போது, தமிழ்மொழி, ஒப்பியல்வற்ற இலக்கிய வளம்பெறும்.

இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களிலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்படுவனவற்றுள் கபீர்தாசரின் பாடல்களும்; கவிதாசுரின் கவிதைகளும் முக்கியமானவை. கபீரின் பக்திப் பாடல்களை டி. சேஷாத்நிரியும் தாசுரின் தெரிந்தெடுத்த நூற்றொரு கவிதைகளை வங்க மூலத்திலிருந்து த. நா. குமாரசுவாமியும் மொழிபெயர்க்கின்றார்கள். பின்வரும் நூல்களை மொழி பெயர்க்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன.

- 1: ஆரண்யக (பி. பந்தோபாத்யாயரின் வங்க நாவல்)
- 2: ஆரோக்ய நிகேதனம் (தாரா சங்கர்பானர்ஜியின் வங்க நாவல்)
- 3: பன் ஸக்ஷந்த் கோன் கேதோ? (எச். என். ஆப்தேயின் மராத்தி நாவல்)
- 4: ரந்திதங்கழி (தகழி கிவசங்கரம்பிள்ளையின் மலையாள நாவல்)
- 5: ருத்ரமாதேவி (நரசிம்மசாஸ்திரியின் தெலுங்கு நாவல்)
- 6: சத்தலா (கே. வி. ஐயரின் கன்னட நாவல்)

இவற்றைவிட கவியரசர் தாசுரின் நூற்றாண்டு நினைவாக 1961-ம் ஆண்டில் அவருடைய கட்டுரைகள் கதைகள் நாடகங்கள் தமிழில் வெளியிடவும் திட்டமிடப்படுகிறது.

இனி, வெளிநாட்டிலக்கியங்களில் ஷேக்ஸ்பியருடைய 'மக்பெத்', 'கிங்லியர்', 'ஒதெல்லோ' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் முறையே டாக்டர் கே. ஆர். எஸ். ஐயங்கார், பி. துரைக் கண்ணு முதலியார், டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் என்பவர்களாலும், மில்டனது 'அரியோபஜிட்டிகா' என்னும்நூல் பி. எம். சோமசுந்தரம்பிள்ளையினாலும் 'ஜெஞ்ஜியின் கதை' என்னும் ஜப்பானிய இலக்கியம் கா. அப்புத்தரைப்பிள்ளையினாலும், இப்ஸன் எழுதிய 'கோஸ்த்ஸ்', 'வைல்ட்டக்', வைகிங்ஸ் ஒவ் ஹெல்ஜெலண்ட்' என்னும் மூன்று நாடகங்களும் டாக்டர் எம். ஏ. துரைரங்க சுவாமியாலும், 'ஆனலெக்ட்ஸ் ஒவ் கொன்ஸூசியஸ்' என்பது திரிகூட சுந்தரனாராலும், 'பெலப்போனீசியப் போர் வரலாறு' என்பது என். நடராஜனாலும் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன.

கழகத்தின் சுயமான ஆக்க நூல்கள் இரண்டு விரைவில் வெளிவர இருக்கின்றன. ஒன்று டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் தொகுத்த 'கிறிஸ்தவக் களஞ்சியம்' மற்றையது டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை தொகுத்த 'தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்'.

முன் குறிப்பிட்ட இந்திய இலக்கிய நூற்பெயரகராதியின் தமிழ்ப்பகுதி (1901-1953) பேராசிரியர் லெ. ப. கருஇராமநாதன், செட்டியாரால் தொகுக்கப்பட்டுவிட்டது (இதில் சுழநாட்டுத் தமிழ்நூற் பெயர்களும் இடம்பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது) பேராசிரியரவர்கள் கழகத்திற்காக முந்நூறு பக்கம் கொண்ட தமிழிலக்கிய வரலாறு ஒன்றை எழுதித் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இது முதலில் தமிழில் வெளிவந்தபின் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்படும்.

இலக்கியத் தொகுப்பு வரிசையில் பின்வரும் பேரிலக்கியங்களில் தெரிந்தெடுத்த பகுதிகள் பிரசுரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யப் படுகின்றன:

1. கம்பராமாயணத்தின் சிறந்த பகுதிகள்.
2. பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், தேவாரம், திவ்வியப் பிரபந்தம், பெரியபுராணம் என்பவற்றின் சிறந்த பகுதிகள். (தொகுப்பவர் கி. வா. ஜகந்நாதன்)
3. வில்விபாரதம், திருவிளையாடற்புராணம், அரிச்சந்திர புராணம், மனோன்மனியம் என்பவற்றின் சிறந்த பகுதிகள். (தொகுப்பவர் இராமநாதன் செட்டியார்)

இவையும் முதலில் தமிழிலும் பின்பு பிறமொழிகளிலும் வெளியிடப்படும்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலிய மேலாட்டு மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பதற்கென்று பின்பு நூல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1. சிலப்பதிகாரம். 2. திருக்குறள். 3. கம்பராமாயணம். 4. பாரதிபாடல்கள்.

இக்காலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் பிரபலப்படுத்துவதற்காகப் 'பாரதிய கவிதை' என்ற பெயரில் கவிதைத் தொகுதியொன்று ஆண்டு தோறும் வெளியிடப்படுகிறது. இவ் வெளியீட்டில் இந்திய மொழிகளோவ்வொன்றிலுமிருந்து தெரிந்தெடுத்த பப்பத்துக் கவிதைகள் அவ்வம் மொழி எழுத்துக்களிலும் இந்தி எழுத்துக்களிலும் இந்தி மொழி பெயர்ப்போடு வெளியிடப்படுகின்றன.

'Contemporary Indian Literature' என்னும் ஆங்கில நூலும் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படவேண்டியது. இதில் பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரனார் தமிழிலக்கியம்பற்றி, ஓர் அத்தியாயம் எழுதியிருக்கிறார். Indian Literature என்னும் பெயரில் இலக்கியக் கழகம் சென்ற ஆண்டில் தொடங்கிய ஆண்டுக்கொரு முறைப் பத்திரிகையின் முதலிதழில் மீ. ப. சோமசுந்தரம் சமீப காலத் தமிழிலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி ஆராய்ந்திருக்கிறார். இரண்டாம் இதழில் பேராசிரியர் சீனிவாசராவன் தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி எழுதுகிறார்.

பாரதிய இலக்கியக் கழகம் இக்காலத் தமிழிலக்கிய வளத்தையும் ஆராய்ந்து நன்கு மதித்திருக்கின்றது. டாக்டர் சேதுப்பிள்ளை எழுதிய 'தமிழின்பம்' என்னும் கட்டுரைத் தொகு

திக்கும், கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய 'அலைஒசை' என்னும் நாவலுக்கும் தனித்தனி ரூ. 5,000 கொண்ட தேசிய சன்மானங்கள் வழங்கப்பட்டமை தமிழலகம் நன்கறிந்ததே; மேலும் தெரிந்தெடுத்த பாரதி பாடல்களையும், சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிலவற்றையும், 'என்சரித்திரம்' 'பார்த்திபன் கனவு' என்பவற்றின் சுருக்கங்களையும் மிகவிரைவில் ஏனை இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடக் கழகம் தீர்மானித்திருக்கிறது.

பாரதநாட்டின் ஞானசாகரமான வடமொழியில் காளி தாசமகாகவி புனைந்த காவிய நாடகங்களைச் சிறந்த ஆராய்ச்சிப் பதிப்பாக வெளியிடத் தொடங்கிய இலக்கியக்கழகம், டாக்டர் எஸ். கே. டே என்னும் பேராசிரியரின் ஆராய்ச்சியோடு 'மேக தூத'த்தை முதலாவதாக வெளியிட்டிருப்பதும், டாக்டர் ராசவன், டாக்டர் அகர்வால் என்பவர்களின் தலைமையில் 'இலக்கியச் செய்யுட்கோவை' ஒன்றையும், டாக்டர் டே, டாக்டர் அஸ்ரா என்பவர்கள் மூலமாக 'இதிகாச புராணத்திரட்டு' ஒன்றையும் தொகுத்திருப்பதும், இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

எமக்கு ஆண்மையில் பதினான்கு பெரிய மொழிகள், வழங்கும் பாரத நாட்டில் இவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க இரண்டு மொழிகளை வழங்கும் இந்நாட்டில் இங்குள்ள இலக்கியக் கழகம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றதென்றே தெரியவில்லை. சில மாதங்களின் முன் இலங்கைக் கலாசார மந்திரி காரியாலயம் சிறந்த இலக்கியநிகளுக்கு ரூ. 10,000 பரிசு வழங்கிப் போகிறதென்று ஒரு செய்தி வெளிவந்தது. நாடகம், நாவல், கவிதை, பழங்கால நூலாராய்ச்சி ஆகிய நான்கு துறைகளில் முதற்பரிசு 1,500 ரூபாவும், இரண்டாம் பரிசு 1,000 ரூபாவுமாக மொத்தம் எட்டுப் பரிசுகள் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படுமாம். இப்பரிசுகள் எப்போது தொடங்கி வழங்கப்படுமென்பதும், தமிழ் நூல்களுக்கும் பரிசு கிடைக்கும் அல்லது இங்குத் தனிச் சிங்களந்தானா என்பதும் தெரியவில்லை.

'தூங்கிவெண் கன்று கடாக்கன்று' ஆகையால், எங்கள் இலக்கியக் கழகத்தின் தமிழ்ப்பகுதி, இத்தருணத்தில் விழித்தெழுந்து தமிழரிமைக்குப் போராடுதல் இன்றியமையாதது.

— கலைச்செல்வி - 1958 செப்டம்பர்

வடமொழி இலக்கிய வரலாறு

இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலும் சமஸ்கிருதம் முக்கிய பாடங்களினொன்றாக இருந்து வருகின்றது. இப்பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்குத் தோற்றும் தமிழ் மாணவர்களின் தொகை ஆண்டு தோறும் அதிகரித்து வந்தபோதும் இவர்களின் தேவைக் கேற்பப் பாடநூல்கள் தமிழில் வெளிவராதது பெருங்குறையாயிருந்தது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இரண்டாண்டுகளின் முன் தாய்மொழி மூலம் போதனையளிக்கத் தொடங்கியபோது இக்குறை பாடு மேலும் பெரிதாயிற்று. ஆங்கில அறிவு பெருதவர்களும் பல்பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகளுக்குத் தோற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்ற போதிலும் வடமொழி இலக்கிய வரலாறுபோன்ற சில துறைகளில் தக்க தமிழ்நூல்கள் இல்லாமையால் இடர்ப்பட்டனர். பன்னிரண்டாண்டுகளின் முன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட வடமொழிநூல் வரலாறு என்னும் நூல் மிகச்சுருக்கமாயிருந்ததோடு, இப்போது அதன் பிரதிகள் கிடைப்பதும் அரிதாயிற்று.

இந்நிலையில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்து வடமொழி விரிவுரையாளரான கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்களவரிகள் அழகிய தமிழில் மிகவிளக்கமாக எழுதிய வடமொழி இலக்கிய வரலாறு என்னும் பெருநூலின் முதற்பாகம் சமயசஞ்சீவியாக வெளிவந்திருக்கிறது. இப்பாகத்தில் வேதவேதாங்கங்களின் வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுகிறது. இதிகாச புராணவரலாறு இரண்டாம் பாகமாயும், காவியநூல் வரலாறு மூன்றாம் பாகமாயும் நாடகநூல் வரலாறு நான்காம் பாகமாயும் அமையுமென்று ஆசிரியர் முன்னுரையில் அறிவித்திருக்கின்றார்.

வடமொழி இலக்கிய வரலாற்றில் வைதீக இலக்கியப் பகுதியை வரலாற்று நூலாகத் தமிழில் எழுதமுற்படுவது மிகத் துணிகரமான ஓர் செயலென்றே கூறவேண்டும். பண்டுதொட்டு இந்துமதத்தவரால் இறைவன் வாக்காகப் போற்றப்படும் வேதங்களைப்பற்றி மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்துக்களை

அப்படியே தொகுத்துரைத்தால், அது மதநம்பிக்கையுள்ள அறிஞர் பெருமக்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துவதாகும். இதற்காக வரலாற்று முடிபுகளைப் புறக்கணித்துச் சமயநோக்கில் எழுதினாலோ அது வரலாற்று நூலாகவே மதிக்கப்படமாட்டாது. நூலின் நோக்கமுங்கைகூடாது, இத்தகைய இடர்ப்பாட்டினிடையிலும் நூலை எழுதத் துணிந்து, "ஆபத்தான" இடங்களில் தக்கசமாதானம் தந்து செல்லும் ஆசிரியரின் மதிநலம் பெரிதும் பாராட்டப்பட வேண்டியது. இதற்கு, வேதம், அபௌருஷேயம் (மக்களாக ஆக்கப்படாதது) என்னும் மதநம்பிக்கை தவறானதன்று என்று நிறுவியிருப்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். அருள்வழிப்பட்ட பண்டைய இருஷிகளே வேதங்களை இயற்றினர் என்றும் வரலாற்றுண்மையை விளக்குமிடத்தே இவ்வுண்மைக்கு வேதங்களிலேயே அகச்சான்று உண்டு என்று கூறுவதோடு ஆசிரியர் அமைந்துவிடவில்லை. "இவை இவர்களது ஆக்கங்களல்ல தெய்வத்திருவருளால் இக்கருத்துக்கள் இவர்களுள் எதில் தோன்றின, இவர்கள் தேவலம் துணைக்கருவியாய் இருந்தாராகளேயன்றித் தாமாவே இவற்றை ஆக்கவில்லை, எனவே வேதவாக்கியங்கள் தெய்வமானவை. ஆதலால் இவை அபௌருஷேயம் என்னும் அடைமொழிக்குத் தகுதி வாய்ந்தவை" என்று நிறுவுவது ஆஸ்திகர் உள்ளத்துக்குப் பெரிதும் ஆறுதலளிப்பதாகும். இவ்வாறே, இருக்குவேதகாலச் சமயநிலை இயற்கைப் பொருள் வழிபாடு என்றும், பலதெய்வ வழிபாடு என்றும் கூறும் மேனாட்டவர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது "இயற்கையிற் காணப்படும் பலபொருள்கள் தெய்வங்களெனக் கூறப்பட்டுள்ளன எனினும் இவை ஒன்றேயான ஒருபொருளின் விரிந்த நிலையன்றி வேறில்லை என்பதை உணர்ந்தும் பாடலொன்று இருக்குவேதத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது" என்கூறி அப்பாடலின் மொழிபெயர்ப்பையும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இதனை அணிந்துரை வழங்கிய திரு. சு. நேசபிள்ளையவர்களும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். ஆயினும் நூலாசிரியர் இவ்வுண்மையை இன்னும் நன்கு அழுத்திக் கூறியிருக்கலாமென்றும் அதற்கேற்றவாறு இந்நூலின் 53-ம் பக்கத்தில் இவ்விஷயமாகக் கூறப்பட்டிருப்பவற்றை நூலாசிரியரின் கருத்தாகக் கூறாமல் விட்டிருக்கலாமென்றும் சொல்லத்தோன்றுகிறது.

ஏறக்குறைய அரைநூற்றாண்டின் முன்பே, அரவிந்த கோஷ் தயானந்த சரஸ்வதியின் வேதபாஷ்யத்தைப்பற்றி எழுதியபோது வேண்டுமென்றே தவறானகருத்துக்களை வெளியிட்ட மேனாட்டு வேதவிற்பன்னர்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்துவிட்டுக் கூறியிருத்துக்களை இங்கு எடுத்துரைத்தல் பொருத்தமாகும்.

“வேதகாலங்களில் அக்கினியையோ வேறு தெய்வத்தையோ கூறும் போதெல்லாம் பெயருக்குப்பின்னால் என்றும்மிலங்கும் ஒரே பரமனையோ அல்லது விசேஷ குணங்களுந் தொழிற்பாடுகளும் பொருந்திய அவனுடைய சக்திகளில் ஒன்றையோ தான் அவ்வேதரிஷிக் கருத்திற் கொண்டிருந்தனர் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தெய்வங்களின் பெயர்கள் ஒரேவேதனின் குணங்களையே அறிவுறுத்துவன. உலகின் படைப்பாளனாயும், பரிபாலகனாயும், தந்தையாயுமுள்ள பரதெய்வத்தின் சக்திகளையே வேதத்தின் இத்தெய்வங்கள் குறிக்கின்றன.”

காளிதாச மஹாகவி இரகுவம்சம் எனும் நூலில் அவையடக்கமாகக் கூறிய, “மணௌ வஜ்ர சமுத்திரீணே ஸுத்ரஸ்யேவாஸ்திமே கதி” [வலிய வஜ்ர ஊரிதுளைத்த இரத்தினத்தாடே மெல்லிய நூல் செல்ல வழியிருத்தல் போல எனக்கும் முன்னோர் வகுத்தவழியுண்டு] என்ற அழகிய வாக்கியத்தை முகப்பிலே தாங்கி வெளிவந்திருக்கும் இந்நூல், பத்து அத்தியாயங்களாகப் பகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. முதலத்தியாயமான முகவுரையானது, வடமொழியின் தொன்மை, வியாபகத்தன்மை, வைதிகம் சம்ஸ்கிருதம் என்ற இருபிரிவுகள், கடல்போற்பரந்து கிடக்கும் வடமொழிநூற்பரப்பு, எழுத்துக்களை தோன்றிப் பிராம்மி கரோஷ்டி என இருவிபிளாக வளர்ந்த வரலாறு ஆகிய விஷயங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. இரண்டாவதாகிய வேதஇலக்கியம் என்னும் அத்தியாயத்தில் வேதமொழிக்கும் சம்ஸ்கிருதத்துக்குமுள்ள வேற்றுமைகள், வேதங்களின் பிரிவுகள், வேதமோதும் பல்வேறு முறைகள் என்பன ஆராயப்படுகின்றன. மூன்றாம் அத்தியாயம் இந்நூலிலேயே மிகப்பெரிய அத்தியாயமாகும். இதில் இருக்கு வேதத்தின் பிரிவுகள், மொழியமைப்பு, இலக்கண வேறுபாடு, இருக்கு வேதத்திற் காணப்படும் சமூகஅமைப்பு, அரசநீதி, சாதிமுறை, கல்விநிலை, உணவு, ஆடையணிகள், வழிபாடு முதலிய பல்துறை விஷயங்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இருக்கு வேதகாலம் பற்றி ஆராய்ந்த வீபர், மகிஸ்முலர், விட்னி, ஜகோபி பீலர், ஒல்டின்பெர்க், விண்டல் நீட்ஸ், ஹெர்டல், திலகர் ஆகியவர்களின் முடிவுகளை எடுத்துக்காட்டி கி.மு. 1500 - 1200க்கு முன்னமே இருக்குவேதகாலம் தொடங்கிற்று என முடிந்த முடிவு காட்டப்படுகிறது. அடுத்துள்ள நாலாம், ஐந்தாம், ஆறாம் அத்தியாயங்கள், முறையே அதர்வவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதம் என்பவற்றை அவற்றின் பெயர்வரலாறு, உட்பிரிவுகள், பொருளடக்கம் முதலியன உட்பட விரிவாக விபரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் மந்திரபாசத்தையடுத்துள்ளனவான பிராமணங்கள், ஆர

ணியங்கள், உபநிடதங்கள் என்னும் வேதநூல்களை ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் அத்தியாயங்கள் ஆராய்கின்றன.

வைதிக இலக்கிய வரலாற்றில் பிராமணநிசனும், ஆரணியங்களும் உபநிடதங்களும் எத்தகைய உயரிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன என்பதைக் காட்டுதற்கு இந் நூலிலிருந்து இரு பந்திகளை எடுத்துக்காட்டுதல் பெருத்தமாகும். ஆசிரியருடைய அழகிய தமிழ் நடைக்கும் இவை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன.

“இந்தியப் பண்பாட்டை விரித்து விளக்கி முதலிலிருந்து இறுதிவரை தொடர்ச்சியாகக் கூறும் வரலாற்று நூலொன்றை எழுதுவோமேயானால், அதில் பிராமணநிகை கூறுகிறதென்குள்ள முக்கியமான இடத்தைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. இருக்கு வேதம் முதலிய சங்கிதைகளிற் தோன்றி வளர்ந்த கருத்துக்கள் எவ்வாறு பிராமணங்களில் விரிந்து, மேலுயர்பல கருத்துக்களைத் தோற்றுவித்தன என்பதையும், இக்கருத்துக்களின் விளைவாக ஆரணியங்களும் அவற்றையடுத்து உபநிடதங்களுந் தோன்றி எவ்வாறு உயரிய கருத்துக்களைப் புகட்டும் சிறப்பையும் வாய்ப்பையும் பெற்றன என்பதையும் இவ்வரலாற்று நூல்கள் எடுத்துக் காட்டும் பொழுதுதான் பிராமணங்களின் உயர்தனிப்பெரும் நிலை இன்னதெனத் தெளிவாகத் தெரியும்” [பக். 153]

“உபநிடதங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் கிளைத்தெழுந்த தரிசனங்களெல்லாம் உபநிடதங்களிலேயே வேருன்றியுள்ளன; உபநிடதங் கூறுங் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலேயே பாதராயணரின் பவதாந்த குத்திரம் அமைந்துள்ளது. சங்கரர் விளக்கிய அத்துவித வேதாந்தமும், இராமானுஜர் எடுத்துக்கூறிய விசேஷடாத்துவிதமும், மத்துவர் புகட்டிய துவிதமும், நீலகண்டர் எடுத்து விரித்துக் கூறிய சிவாத்துவிதமும் உபநிடதங்களை முதல் நூல்களாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. உபநிடதங் கூறும் உயர்ந்த கருத்துக்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டே இந்தியாவில் எழுந்த தத்துவக் கொள்கைகள் மட்டுமன்றிச் சமயக் கொள்கைகளும் - ஏன், புறச்சமயமான பெளத்தமுகூட - தாம்தாம் கூறும் உண்மைகளை உணர்த்தும் நூல்களை உருவாக்கியுள்ளன. [பக் 175]

குத்திரங்கள் என்னும் தலைப்பிலமைந்த பத்தாம் அத்தியாயம், வேதங்களின் அங்கங்களான, சிட்சை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், ஜோதிஷம், கலபம் என்னும் ஆறு துறைகளில் எழுந்த குத்திர வடிவிலமைந்த விதி நூல்களை விளக்குகின்றன.

இவற்றுள்ளும் கிரௌதகுத்திரம், கிருஹயகுத்திரம், தர்மகுத்திரம், சுவிசகுத்திரம் எனத் தனித்தனி நான்கு பிரிவு கொண்ட கிரஹ குத்திர நூல்களின் வரலாறு விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. அடுத்த கிண்டை, நிருக்தம் என்பனவும் சற்று விரிவாகவே ஆராயப்படுகின்றன.

நூலின் இறுதியில் பொருளட்டவணையும் நூலில் எடுத்தாளப்பட்ட வரலாற்று நூலாசிரியர்களின் பெயரட்டவணையும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைவிடப் பக்கந் தோறும் அடிக்குறிப்புகளும் வடசொற்றமிழ் அகர வரிசையொன்று இணைப்பதற்கு உத்தேசித்திருந்தும் நாகரி எழுத்தை அச்சிட்டு வசதி இல்லாமையால் அவற்றைக் கைவிட நேர்ந்ததென்று ஆசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அடுத்த பதிப்பில் இவை தவறாது சேர்க்கப்படுவதும் இறுதியிலிருக்கும் பிழைதிருத்தமும் அதிலகப்படாமல் ஆங்காங்கு காணப்படும் பிழைகளும் நீக்கப்படுவதும் அவசியமாகும்.

இந்நூலின் கிறப்பான அம்சங்களில் முன்குறிப்பிட்டவற்றோடு பின்வருவனவற்றையும் வாசகருக்கு எடுத்துக்காட்டாதிருக்கும்படியாகும்.

(அ) ஒருநாமம் ஒருருவம் இல்லாத இறைவனுக்கு ஆயிரம் திருநாமங்கூறிப் போற்றும் முறையானது. முதலில் யசுர் வேதத்திலுள்ள சதருத்ரீயம் என்னும் பகுதியிலிருந்து தோன்றிப் புராணங்களின் மூலமாக வளர்ந்த வரலாற்றை வெளிப்படுத்தியிருப்பதும்.

(ஆ) நல்லனவும் அகிலனவுமாகிய பலன்களைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த, சுவாகா, சுவதா முதலிய பலமந்திர ஒலிகள் முதலில் யசுர் வேதத்திலிருந்து வளர்ந்து பிற்காலத்துத் தந்திர நூல்களில் பரந்துகிடக்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்தியிருப்பதும்.

(இ) வேதங்கள் இமயமுதற் குமரிவரையிலும் பரீலாயிரம் ஆண்டுகளாக எழுதாக்கி கிளவியாகவே வழங்கிவந்தும், அவற்றில் இடைச்செருகலோ பாடபேதமோ இன்றிப் பாதுகாக்கப் பட்டதற்கு அவற்றை ஒதுவதில் கையாளப்பட்ட பதம், கிரமம், ஜடை, கனம் எனும் முறைகளே காரணமெனக்காட்டி அம் முறையை விளக்கியிருப்பதும்.

(ஈ) தொன்மை வாய்ந்த வடமொழியுடன் தொடர்புறாத பகுதி உலகில் பெரும்பாலும் இல்லையெனவே கூறலாமெனக் கூறி, அது உலகில் எங்கெங்கே எவ்வாறு வியாபித்திருக்கிறதென

றும், பலநூறு துறைகளாகப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் வடமொழி நூற்பரப்புக்கு இன்றைய ஆங்கில நூற்பரப்பே இன்ன யாகுமென்றும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதும் ஆசிரியரின் அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

வளமான தமிழ்த் துறையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நூல் தமிழ்மரபைப் பேணுவதில் ஒரு நடுவழியைப் பின்பற்றியிருக்கிறது. இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதம் என்று வழக்கில் வந்த வடிவங்களையன்றி ரூக், யுஜஸ், ஸாம் என்ற வடமொழி வடிவங்கள் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் அதேநேரத்தில் புதிய சொற்களை உச்சரிப்புப் பிழையின்றி எழுதுவதற்கு ஆறுமுகநாவலர் முதலாய ஆன்றோரின் வழிநின்று வழக்கிலுள்ள வடவெழுத்துக்களும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. மரபுக்காக ஆயுஷ்ய குத்தம் ஆயுடிய குத்தம் ஆக்கப்படவில்லை!

மேனாட்டு மிஷ்னரிமார்க்கி, வேதங்களைப்பற்றித் தவறான, மிகமோசமான கருத்துக்களைப் பரப்பினார்கள். இனத்துவேஷம் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும் உள்ள சிலரும் இத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டனர். ஈழநாட்டவர் ஒருவர் இந்நூலை எழுதியிருப்பது, அவர்கள் செய்த பாபகாரியத்துக்குக் கழுவாய் செய்வதாயிருக்கின்றது. மாணவர்களுக்கு மாத்திரமன்றிப் பொது வாசகர்க்கும் பயன்படத்தக்க முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்நூலை எல்லோரும் வாங்கிப் படிக்கவேண்டும்.

முடிவாக, அண்மைக் காலத்தில் ஈழநாட்டில் வெளிவந்த நல்லதமிழ் நூல்களில் மிகச்சிறந்த பயனுள்ள அறிவுநூல் இதுதான் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். நூலின் விலையும் மிகக் குறைவென்றே தோன்றுகிறது.

— கலைச்செல்வி - 1963 பெப்ரவரி

சொற்சீலம்பம்

உயர்ந்த கவிஞர்கள் தம் உவளத்துதித்த எண்ணங்களை யும் தாம்பெற்ற அநுபவங்களையும் தெரிந்தெடுத்த சொற்களினால் ஓசைநயம் பொருந்தப் புலப்படுத்துவனவே கவிதைகளாகும். இக் கவிதைகள் தம்மை வாசிப்பவரின் உள்ளத்திலும் கவிஞனது உள்ளத்துணர்ச்சிகளை எழுப்பவல்லவையாயின் அவை உயர்ந்தகவிதை களாகும். இப்படிப்பட்ட கவிதையைச் சுவைப்பதற்குப் பண்பட்ட உள்ளமும் முதிர்ந்த அநுபவமும் தேவை. குஸ்திச் சண்டையைப் பார்த்து ரசிக்கும் ரசிகர்கள் எல்லோரும் பரதநாட்டியத்தைப் பார்த்து ரசிப்பது இயலாதனவே.

நாட்டியக்காரர் சிலர் தங்கள் உடலைப் பலவிதமாக வளைத்து நெளித்துச் சுழன்றும் சரிக்கஸ் நடனங்களையும் தமது நிகழ்ச்சிகளில் சேர்த்துக்கொண்டு ரசிகர்களைக் கவர்ந்துவிடுகிறார்கள். இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்த சில கவிஞர்கள் அவிச்சவையேயன்றிக் கவிச்சுவையறியாத செல்வர்களை மகிழ்வித்து அவர்களிடம் பாராட்டும் பரிசும் பெறுவதற்காகத் தாம்பாடும் கவிதைகளிலும் சில சரிக்கஸ் வேலைகளைச் செய்துகாட்டுவார்கள். சிலேடை, யமகம், மடக்கு, நிரோட்டகம் (உதடு சேராமல் படிக்கக்கூடிய பாரட்டு, அதாவது ப - ம வராதபாட்டு) துவிபங்கி, திரிபங்கி, பிறி துபடுபாட்டு என்றிவ்வாறு பல்வேறுவகைப்பட்ட பெயரும் வடிவுங் கொண்ட பாடல்கள் அவற்றின் பொருட்சிறப்பினால்ன்றிச் சொற் சிறப்பினால் - வெளித்தோற்றத்தினால் - மதிக்கப்படுவன. திறமையான சிலம்படிகாரனுடைய கைகளிற் சுழலும் சிலப்பு ஆட்டக்காரனுடைய ஆற்றலையும், பயிற்சியையும், புலப்படுத்த துவதோடு பார்ப்பவர்க்கு ஓர் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்த துவது போலவே சொற்சிலம்பக் கவிஞர்களுடைய பாடல்களும் கவிஞர்களின் ஆற்றலையும், சொற்பயிற்சியையும் புலப்படுத்தி வாசகரிடத்தும் ஓர் குதூகலத்தை எழுப்புகின்றன. வடமொழிவாணரிடம் பெருவழக்காய் இருந்துவந்த இச்சொல்லங்காரக் கவிமரபு இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் தமிழ்க்கவிஞராகி பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இத்துறையில் தமிழகத்துப் புலவர்களுக்கு நிகராக ஈழத்துப் புலவர்களும் முன்னணியில் நின்றிருக்கிறார்கள். இவர்களுள் ஒருவர் முத்துக்குமார கவிராயர். இவர் சுன்னகம் குமாரசாமிப் புலவருடைய முன்னோர். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் நண்பர். இவருடைய பாடல்களுள் நாமாந்திரிதை என்றவகையைச் சேர்ந்த பாடல்கள் சுவையானவை. அவற்றுள் ஒன்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் பேச்சினாலும் எழுத்தினாலும் பிரசித்தி பெற்ற "முடிவிலாதுறை சுன்னகத்தான்" என்னும் முதலுடைய பாடல். இன்னொன்று பின்வருவது. நாமாந்திரிதையாவது பலரும் நன்கறிந்த ஊர்ப்பெயர், சாதிப்பெயர், உறவுப்பெயர், சரக்குப்பெயர் முதலிய பெயர்களுள் வேறுபொருளை மறைத்து வைத்துப் பாடுவது. இனிப் பாட்டைப் பார்ப்போம்.

மல்லாக மாதகலான் மருகன் சுன்னகத்தான் மகன் பாவாணர் சொல்லாச்சீர் ஈவினையான் துன்னலையானத்தான் சுரும்பர்ஓதிச் சீல்லலை இருள்வென்ற குறக்கொடிக்காமத்தானைச் சிகண்டியுமாரூர் வல்லாளை மாவிட்ட புரநகரத் திடைப்பவனி வரக்கண்டேனே.

[மல் ஆகம் மாத ஆலான் மருகன்- மார்பில் இலக்குமி நீங்கப் பெறுதவனான திருமாலின் மருகன். சுந்நாகத்தான் மகன் - வெள்ளிமலையை இருப்பிடமாகவுடைய சீவபிரானுடைய புதல்வன். ஈவினையான்- கொடுக்கும் செயலுடையவன். துன் ஆலையான் அத்தான்- பொருந்திய கருப்புவில்லோனான மண்மதனுடைய மைத்தனன், சில்லால் ஐ இருள் வென்ற குறக்கொடி கரமத்தான்- தகட்டு அணியினால் வியப்புக்குரிய இருளின் வென்ற குறப்பெண்ணான வள்ளிமேல் ஆசையுடையவன். சிகண்டி மா ஊர் வல்லான்- சிகண்டியாகிய குதிரையைச் செலுத்த வல்லவன்]

சுன்னகம் குமாரசவாமிப் புலவரின் சமகாலத்தவரான மயிலிட்டி நொத்தாரிசு மயில்வாகனப்பிள்ளை என்னும் அறிஞரும் பலவகையான மிறைக் கவிகள் பாடுவதில் வல்லவர். அவர் பாடிய பின்வரும் பாட்டில் பட்சணங்களின் பெயர்கள் - வடை, தேன்குழல், தோய்ப்பன், மோதகம், சரிக்கரை, கற்கண்டு, பணியாரம், தோசை என்னும் பெயர்கள் பாட்டை வாசிக்கும் போது தொனிக்கின்றன. சொற்களைச் சேர்க்கும் போது வருகின்ற சந்திமாற்றங்களாலே இந்த விநோதத்தைப் புலவர் சாதித்து விடுகிறார்.

அணியார் வடைமலர்த் தேன்குழற் றேய்ப்பன் எனவணியான் தணியார் திடர்மோ தகம்பரிப் பாணையெஞ் சற்கரையா மணியார் நகுலை நகர்க்கண் டதிகனி வாய்வன்பார் யணியாரந் தோசயி லம்போன மனத்தர் பரவிநின்றே.

அணி ஆ அடை மலர்த்தேன் குழல் தோய் பன்னக
அணியான் தணியாது இடர்மோது அகம் பரியான் எம் சத்க
ரையா மணிஆர் நகுலை நகர் கண்டு அதிகனிவாய் அவன்பால்
பணியார், அந்தோ! சயிலம் போல் மனத்தர் பரவி நின்று-என்று
பிரித்துப் பொருள்கொள்ளும்போது, முன்பு தோன்றிய பலகாரங்
கனெல்லாம் எங்கோ மறைந்துவிடுகின்றன.

கிரிமலையென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நகுலே
சப்பெருமானீ மீது மயிலவாகனப்பிள்ளை பாடிய "நகுலேச்சரவிநோத
விசித்திர கவிப்பூங்கொத்து" என்னும் நூலில் அதன் பெயருக்
கேற்றவாறு பலவேறு விதமான சித்திரக் கவிகள் நூற்றுக்கு
மேலுண்டு. இவ்வகையான பாட்டுக்கு இக்காலத்தில் பெருமதிப்
புக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எனினும் இத்தகைய பாடல்களைப்
பாடும் ஆற்றலுள்ளவர்கள் சிலர் இன்றும் நம்பிடையே இருக்
கிறார்கள்.

பலவிதமான கவித்துவத்தில் இதவும் ஒருவிதம்.

'அம்புஜம்' திபாவளி மலர் 1968
(கையெழுத்துச் சஞ்சிகை)

நூல்கள் வெளிவருவதில் தனி ஆர்வம் காட்டிவருபவா
பண்டிதர் பிரம்மபுரீ ச. பஞ்சாட்சர சரிமா அவர்கள். தமிழிலும்
சமஸ்கிருதத்திலும் ஒத்த பாண்டித்தியமும் பற்றும் உள்ளவர்கள்,
இந் நூல் வெளியிட்டிலும் அவர்கள் கொண்ட உற்சாகம், பிழை
கள் நேரிடாது சிறந்த முறையில் இந்நூல் வெளிவரத் தூண்டு
கோலாக விளங்கியது. அவர்கள் பெரும் பாராட்டிற்குரியவர்கள்;

— பேராசிரியர் கைலாசநாதக் குருக்கள்
விசேசகவர ஸ்நபனரும் பூஜாவிதி
என்னும் நூலுக்கு வழங்கிய அணிந்துரையில்.

புராணம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி

புராணம் என்ற சொல்லுக்கு பழையகாலச் செய்தி என்
பது பொருள். பழங்காலத்துக் கதைகளை மாத்திரமன்றிப் புராத
னமான இந்து தர்மமும் பரந்துவிரிந்த இந்தியப் பண்பாடுமாகிய
வற்றையெல்லாம் புராணங்கள் கூறுகின்றமையாகி புராணம் என்
பது பழங்கதையென்ற அளவிலடங்காத பரந்த பொருள்
கொண்ட ஒரு பெயராகும். அதர்வவேதத்திலும் சில தர்மகுத்தி
ரங்களிலும் அர்த்தசாத்திரத்திலும் மகாபாரதத்திலும் புராண
கள் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்தே இவற்றின் பழமையை அறிய
லாம். புராணமானது தர்மசாத்திரம் நியாயம் மீமாம்சை என்
பவற்றோடு சேர்த்து வேதத்தின் நான்கு உப அங்கங்களில் ஒன்
ருய்க் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'இதிஹாஸ புராணப் யாம்
வேதம் ஸுப பிருமஹேயத்' (இதிகாச புராணங்களினால் வேதப்
பொருளை விரித்தறிய வேண்டும்) என வாயுசம்மிதை கூறு
கிறது. இந்துமதத்திலுள்ள சாமானிய மக்களுக்கு வேத உபநிட
தங்களை விட புராண இதிகாசங்களே சமய நூல்களாக விளங்கி
வருகின்றன. உலகத்தோற்றம் ஒடுக்கம் மந்வந்தரம் முனிமரபு
அரசமரபு ஆகிய ஐந்தையும் கூறுவது புராணத்தின் இலக்கண
மென்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதக்காட்சியையோ உபநிடதத்து உச்சியில் விரித்த
போதக்காட்சியையோ பெற்றுக்கொள்ளும் ஆற்றலற்ற பொது
மக்களுக்கு அவ்வுயரிய லட்சியங்களையும் நுண்ணிய கருத்துக்களையும்
எளிதில் புரட்டுதற்காகவே புராணங்கள் தோன்றின. பழங்
காலத்தில் அரசர்கள் செய்த பெருவேள்விகளில் பூர்வாங்கமாகப்
புராண படனம் நிகழ்ந்து வந்தது. வேதங்களில் ஆங்காங்கு
சுருங்கிக் கூறிய தெய்வக் கதைகளையும் வேறுபல உபதேசக் கதை
களையும் குதர் என்னும் பெயர் பெற்ற ஜிசைப்பாடகர்கள் யாக
சாலையிற் குழுமிய மக்கள் முன்னே பாடுவது வழக்கமாகியிருந்தது.
யாகசாலைகளில் மாத்திரமன்றி உனங்களிலமைந்த முனிவரின்
ஆசிரமங்களிலும் மாரிகாலம் முழுவதும் புராணபடனம் நிகழ்ந்து
வந்தது. இவ்விருதிறத்தும் வழங்கிவந்த தேவ கதைகளையும் வேறு
பல உருவகக் கதைகளையும் தொகுத்து அவற்றிடையே பல அறி
வுரைகளையும் நீதி போதனைகளையும் முப்பொருள் இயல்புகளையும்
இணைத்து அரிய ஞானப் பொக்கிஷங்களாகவும், பக்கைகளைஞ்

சியங்களாகவும் விளங்குமாறு பதினெட்டுப் புராணங்களைப் பகி
வான் வேதவியாசர் விரித்துரைத்தார். இப்பதினெட்டும் மகா
புராணங்கள் எனப்படும். அவற்றின் பெயரும் வகையும் பின்வரு
மாறு;

சைவம், பவிஷ்யம், மார்க்கண்டேயம், லிங்கம், ஸ்காந்
தம், வராகம், வாமனம், மத்தியம், கூர்மம், பிரம்மாண்டம்,
காருடம், நாரதீயம், வைஷ்ணவம், பாகவதம், பிரம்மம், பத்மம்,
ஆக்கினேயம், பிரம்மவைவர்த்தம் என்பனவாகும். இவற்றுள்
சைவம் முதலாகப் பத்துப்புராணங்கள் சிவபுராணங்கள் என்றும்,
காருடம் முதலிய நான்கும் விஷ்ணு புராணங்கள் என்றும், பிர
மமும் பத்மமும் பிரமபுராணங்கள் என்றும், ஆக்கினேயமும் பிரம
வைவர்த்தமும் முறையே அக்கினி, சூரிய புராணங்களென்றும்
சூதசங்கிதை வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது. உபபுராணங்களும் தலங்
கள், விரதங்கள், அடியவர்களின் மகிமை கூறுகின்ற அளவற்ற
மாகுமியங்களும் புராணமென்ற பெயரிலேயே வழங்குகின்றன.

இவற்றின் தொகைவகையையும் பொருளடக்கத்தையும்
இந்து ஈரிக்காமல் இவற்றின் போதனைகளைச் சற்றே கவனிப்
போம். புராணங்களையுரிய தத்துவ சித்தாந்தங்களை நேரடியாகக்
கூறாமல் கதைகள் மூலம் குறிப்பாக்கூறி பக்திமார்க்கத்தையே
வளர்க்கின்றன. சைவங் கூறுகின்ற நான்கு மார்க்கங்களுள் சரியை,
கிரியைகளை விரித்துரைத்து யோகஞானங்களுக்கு வழிப்படுத்திவிடு
கின்றன. இறைவன் உயிர் உலகம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய நுண்
ணிய கருத்துக்களும் இய்மை மறுமை வாழ்வுக்கு வேண்டிய நெறி
முறைகளும் கதைகளின் வாயிலாகப் போதிக்கப்படுவதால் அவற்
றைக் கேட்பவரது உள்ளத்தில் அவை ஆழமாகப் பதியவும்
லௌகிக வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையிலும் வழிகாட்டிகளாய்
மையவும் புராணங்கள் பேருதவி புரிந்துவருகின்றன.

ஒருண்மையைப் பிரதிக்கு எடுத்துரைப்பதற்குப் பலமுறை
களுண்டு. வேதமானது “உண்மையினின்று வழுவக்கூடாது”
என்று அறநெறியைப் போதிக்கின்றது. எசுமானன் ஏவலாணக்
குக் கட்டளையிடுவது போன்ற விதிமுறையில் கூறுவதால் இது
பிரபுச்சம்மீதம் எனப்படும். சாமானியரின் உள்ளத்தில் இது நன்கு
பதிவதில்லை. இவ்வாறு விதிமுறையாகக் கூறாமல் உதா
ரண முகத்தால் நண்பன்போல் இதமாக உணர்த்துவது இன்
னொருமுறை ‘சத்யாந்ந பிரமதிதவ்யம்’ என்ற வேத போதனையே
அரிச்சந்திரன் கதைமூலம் வெளிப்படும் போது உள்ளத்தில் எளி
தில் பதிந்துவிடுகிறது. இது சுகிருதச்சம்மீதம் என்று சொல்லப்

படும். காந்தியடிகளின் இளமைப் பராயத்தில் அரிச்சந்திரன் கதை
எழுப்பிவிட்ட சத்திய வேட்கையே இறுதிவரை பல சோதனைக
ளிலும் அவரைக் காத்துவந்தது.

புராணக் கதைகளுட் சில, கடவுளின் மகிமையைப் புலப்
படுத்துவன. சில, அடியவரீ பெருமையைக் கூறுவன. சில, உண்
மைச் சம்பவங்களாயிருக்க, வேறுசில, உருவக்கதைகளாய் உட்
பொருள் பொதிந்திருக்கின்றன. இவ்வகையான ஓர் உருவக்க
தையே திரிபுரமெரித்த கதை என்று திருமூலநாயனார் கூறியிருக்
கிறார்.

“அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுராதனன்
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்க்கு முடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் செற்றமை யாரறிவாரே” என்பது அவர் வாக்கு.

பாகவத புராணத்து மூன்றாம் ஸ்கந்தத்தில் வருகின்ற
உலக சிருஷ்டிக் கதையானது இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டலத்
திலுள்ள சிருஷ்டி வர்ணனையின் விரிவேயென்று தெரிகிறது.

இனி, கந்தபுராணக் கதாபாத்திரங்களான சூரன், சிங்
கன், தாரகன் ஆகிய மூவரும் முறையே ஆணவம், கன்மம்,
மாயை ஆகிய மும்மலங்களையென்று ஆன்மோர் கூறியிருக்கிறார்
கள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள் விரித்துரைக்கின்ற ஆணவமலத்தின்
இயல்பெல்லாம் அமைந்தவனாய் சூரபதுமனும், கன்மமலத்தியல்
புடையவனாய்ச் சிங்கனும், மாயாமலத்தியல்புடையவனாய்த் தார
கனும் வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், மலநீக்கத்தின்
போது முதலில் மாயையும் பின்பு கன்மமும் இறுதியாக ஆணவ
மும் நீங்குகிற வரன்முறைக் கேற்பே, தாரகன் முதலிலும் சிங்
கன் இரண்டாவதாயும் சூரன் இறுதியிலும் அழிக்கப்படுவதும்
இங்கு உய்த்துணர்த்தக்கூது.

மேலும், கந்தபுராணத்தில் உண்மையம்மை சிவபிரானை
விட்டு நீங்குதலும் சிவன் தனித்திருந்து தவஞ்செய்தலும் பின்பு
திருமணம் நிகழ்தலும், முருகன் அவதரித்தலும் முறையே கூறப்
படுகின்றன. சத்தியோபயுருந்த இறைவன் சர்வசங்கார காலத்தில்
ஆன்மாக்களை கேவலநிலையில் ஒடுக்கி சக்தியையும் தன்னுள்
ஒடுக்கி தானேயாய் நிற்பதும் மீண்டும் ஐந்தொழில் புரிதற்காகச்
சத்தியை வெளிப்படுத்தி உயிர்களுக்கு அருள்புரிதற்காக அருட்
புருமேனி கொள்ளுவதுமாகிய சைவசித்தாந்த உண்மையையே
நாம் காணுகிறோம்.

முருகப்பெருமான் சிவபிரானது திருக்குமாரரென்று கந்த புராணம் கூறிய போதிலும் இருவரும் ஒருவரேயென்றும் அவர்க்கிடையிலே வேறுபாடிக்கிடையென்றும் சிவபிரானது வாய்மொழியாகவே “ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகனவனும் யாமும் பேதக மன்று” என்று புராண ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகிறார். இவ்வாறு நுணுகிப் பார்க்கும்போது கதைகளினூடே சமய தத்துவங்கள் இணைமறை காய்களாக அமைந்திருந்தலைக் காணலாம். இதேசமயத்தில் கதைகளின் ஒவ்வொரு சிறு அம்சத்துக்கும் தத்துவக் கருத்தறிதல் இயலாதென்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

நமது தினசரிவாழ்வில் கலகடமைகள் ஒன்றொன்றாக முரண்பட்டு எதைச் செய்வதென்று தெரியாது திண்டாடும் நிலைமை ஏற்படுவதுண்டு. இதையே தர்மசங்கடம் என்கிறோம். இத்தகைய இக்கட்டான நிலையில் நாமறிந்த புராண பாத்திரங்கள் வந்து நமக்கு நல்ல வழிகாட்டுகின்றன. மயானத்தைக் காத்துநின்ற அரிச்சந்திரனுக்குத் தன் மனைவியை இழந்து சத்தியத்தைக் காப்பதா, சத்தியத்தை இழந்து மனைவியைக் காப்பதா என்ற தர்ம சங்கடநிலை ஏற்பட்டபோது அவன் சத்தியத்தின் பக்கம் சார்ந்தவிடுகிறான். சிவபிரானது தலத்தைக் குழப்புமாறு பிரமாவால் ஏவப்பட்ட மன்மதன் சிவாபராதம் செய்து சிவப்ராணல் அழிவதா, அல்லது இப்பாபச் செயலைச் செய்யாமல் பிரமாவின் சாபத்தை ஏற்பதா என்ற தர்மசங்கடமான நிலையில் நின்ற போது பிரமசாபத்தாகிய பயனின்றியழிதலிலும் தேவலோக நன்மைக் காகச் சிவாபராதம் செய்தழிதல் சிறந்ததென்று முடிவு செய்கிறான். இவை போன்ற நூற்றுக்கணக்கான எடுத்துக்காட்டுக்கள் எமக்கு வழிகாட்டக் காத்திருக்கின்றன. “புன்னெறியதன்றி செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி யொழுகச்” செய்தலே புராணங்களின் போதனை எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம். யதோ தர்மஸ் ததோ ஜய. (எங்கு தர்மமுண்டோ அங்கு வெற்றியுண்டு) என்பதே புராணங்களில் மீண்டும் மீண்டும் நாம் காணும் அறிவுரையாகும்.

— இலங்கை வானொலிப் பேச்சு - 14-8-1969

வேதநெறியும் சைவத் துறையும்

‘வேதநெறி தழைத்தோங்க மிருசைவத் துறைவிளங்க’ என்று தொடங்கும் சேக்கிழார் சுவாமிகள், பெருநெறியாகிய வேத நெறியின் வழிப்பட்டதே சைவத்துறை என்ற உண்மையை உணர்த்தி மறறையோர் மயக்கத்தைத் தீர்ப்பவர்போல அவற்றை வரிசைப்படுத்திக் காட்டியருளுகிறார்: ‘வேதமோடாகமம் மெய்யாம் இறைவனுால்’ என்னும் திருமந்திரப் பொருள், சமயகுரவர்களாலும் சந்தான குரவர்களாலும் பலகாலும் வலியுறுத்திப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இக்காலத்தவர் சிலர், இனப்பகை மொழிப்பகைகொண்டு ஆராய்ச்சி என்னும் பெயரில் இவ்வுண்மைகளை மறுப்பதும் மறைப்பதும் அநீதியாகும். சமயாசாரியாரும் சந்தானாசாரியாரும் ஆராயாது கூறினாரென்று அவமதிப்பதனால் இது குருநிந்தை சமயநிந்தையாகிய பாவமுமாகும்.

வேதநெறியானது பல தெய்வ வழிபாட்டு நெறியன்று; உள்ள பொருள் ஒன்றே. அம்முழுமுதற் பொருளையே ஞானிகள் இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி, கருத்மான், யமன், மாதரிஸ்வான் என்று பலவாறு கூறுவர் என்று இருக்குவேதம் உணர்த்துகிறது.

‘இந்த்ரம் மித்ரம் வருணம் அக்ரிமாவஹுர் அதோதிவ்ய: சுபரிணே [கருத்மான்] ஏகம்ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி அக்ரிம் யமம் மாதரிஸ்வான் [மாவஹு:]

மேலும்,

ஸ ப்ரம்மர ஸகிவ: ஸேந்திர: ஸேவதா: ப்ரமஸ்வராபி
ஸ ஏவ விஷ்ணு: ஸப்ராண: ஸகா ஸகரி: ஸசந்திரமான்

என்பது கைவல்ய உபநிஷதம். இப்பொருண்மைகளை உணர்த்தித் திருவுளங்கொண்ட திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

‘ஞாயிருய் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமஸூகி

தியநா நிருதிவாயுத் திப்பிய சாந்தனாகி’ என்கிறார்.

பயற்றார்த் தேவாரத்தில் முன்சொன்ன வேதவாக்கியம் மொழிபெயர்ப்புத் தருபவர்போலக் கூறுகிறார்.

'சுருதி வானவனும் திருநெடுமாலாந் சுந்தர விசம்பின் இந்திரனும்
பருதி வானவனும் படர்சடைமுகினை பகவனும் அகவுயிர்க்கமுதாம்'
எனும் திருவிசைப்பாப் பாடலிலும் இப்பொருள் எதிரொலிக்கிறது.

இனி, சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்ற பதி, பசு, பாசம்
என்னும் முப்பொருள்களின் உண்மையும் வேதத்திலுள்ளதே:

'போக்தா போக்யம் ப்ரேதாரம் ச மத்வா
ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரம்மமேதத்'

போக்தா என்பது அனுபவிப்போனாகிய ஆன்மா; போக்யம் என்
பது அனுபவிக்கப்படுவதாகிய பாசமாகிய பிரகிருதி; ப்ரேரிதா
என்பது செலுத்துவோனாகிய கடவுள், இம்மூன்று பொருளும்
நித்யமான மூன்று பிரம்மமென்பது இதன் பொருள்.

'ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந தீவிதியாய தஸ்து' என்னும்
வேதவாக்கியத்தில் சிவபிரானே நிலையான தெய்வம் என்னும்
உண்மையும்

'நைவ ஸ்திரீ ந புமானேஷ நனசவாயம் ந புஸ்சு' என்னும்
உபநிஷத வாக்கில் 'ஆணல்ல பெண்ணல்ல அனியுமல்ல' என்
னும் திருமுலர் திருவாக்கின் பொருளையும் நாம் கண்டுகொள்வது
லாம்.

வேதோபநிஷதங்களில் வருகின்ற விஸ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்
டாரம் என்னும் தொடர் படைத்தற்றொழிலையும், ஸம்ஹரித்யே
ஷதேவ என்னும் தொடர் அழித்தற் றொழிலையும், ஜபஷ்டஸ்
ததஸ் தேன மருதத்வமேதி என்பதும் தேவப்ரஸாதாதி என்ப
தும் அருளல் என்னும் தொழிலையும் சுட்டுகின்றன. இவ்வாறு
பஞ்ச கிருத்யமென்னும் அருட்செயலுக்கும் அநிகு காணப்படும்;

இநிகு காட்டப்பட்ட உதாரணங்களைக் கண்டு, வேத
நெறி சைவநெறி இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து செல்
லும் நன்னெறி யென்னும் உண்மையை உணர்வோமாக.

சைவநற்சிந்தனை - இலங்கை வானொலி 5-4-1974

கொம்பு கால் இல்லாக் கவி

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ்மொழியில் இல்லாத சில
இலக்கிய வகைகளை வடமொழியிற் கண்டபோது அதேவிதமான
புதிய ஆக்கங்களைத் தமிழில் உருவாக்கி மொழியை லளம்படுத்தி
தினர். இம்முயற்சியின் பயனாகப் பல இதிகாச புராணங்களும்,
பெருங்காப்பியங்கள் சிறுகாப்பியங்களும், பலவகைப் பிரபந்தநிக
ளும், சிலேடை யமகம் முதலிய சித்திரக் கவிதகளும், ஓசைநயம்
வாய்ந்த சந்தப்பாக்களும் தமிழை அழகுபடுத்தின. பின்பு ஆந்
கிலம் முதலிய மேனாட்டு மொழிகளைக்கற்ற பிற்காலத் தமிழறி
ஞர் அம்மொழிகளின் கண்ட பல்துறை அறிவியல் நூல்களையும்,
சிறுகதை நாவல் முதலிய இலக்கிய வகைகளையும் பலவகையான
உரைநடையையும் தமிழிற் கொண்டுவந்தனர். இவையெல்லாம்
எமது மொழியை மாத்திரமின்றி எமது வாழ்வையும் வளமாக்கு
கின்றன.

தமிழுக்குக் கொண்டுவரப்படாத சிறப்புக்கள் வடமொழி
யில் இன்னும் பல உள. அச்சிறப்புக்களையும் அவற்றைத் தமிழிற்
கொணர முயலும் அறிஞரையும் வாசகர்களுக்கு அறிமுகஞ்செய்
வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பலவகை யமகப் பாடல்களும், மாலைமாற்று காதை
கரப்பு நாகபந்தம் முதலிய சித்திரக்கவிதகளும் ஏற்கெனவே தமிழிற்
பாடப்பட்டிருக்கின்றன. யமக வகைகளில் நிரோட்டயமகம்
என்பதும் ஒன்று. நிரீ - ஒஷ்டம் - நிரோஷ்டம் (ஒஷ்டம் - உதடு)
செய்யுளை வாசிப்பவர் தம்முடைய வாயுதடுகளை ஒன்றையொன்று
தீண்டாத விதம் வாசிக்கக்கூடியதாகப் ப, ம என்னும் எழுத்துக்
கள் வராமல் செய்யப்பட்ட செய்யுள் நிரோட்டச் செய்யுளாகும்.
இத்தகைய பல செய்யுள்களைக் கொண்ட அந்தாதி முதலிய பிர
பந்தங்களைத் தமிழகத்துப் புலவர் மாத்திரமின்றி, ஈழத்துப் புல
வர்களும் இயற்றியிருக்கிறார்கள்.

ப, ம என்ற எழுத்துக்களை விலக்கிவைத்து நிரோட்டச்
செய்யுள் இயற்றுவதுபோன்று செ, தே, எ என்னும் கொம்புகளும்
ரா என்னும் காலும் வராதவிதம் சந்தப்பாக்களாலான ஒரு பிரபந்
தத்தை அருளாளரான ஒரு தவமுனிவர் வடமொழியில் வெகு
காலத்துக்கு முன்னே பாடியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரபந்தத்தின்
சொற்களையிலும், பெருஞ்சிறப்பில், சந்தநயத்தில் ஈடுபட்ட

தமிழ்ப்புலவரில் யாரும் அதை மொழிபெயர்த்ததாகவோ, கொம்பு புகளாலுமில்லாத சித்திரக்கவியைத் தமிழுக்கு அறிமுகஞ் செய்த தாகவோ தெரியவில்லை. இன்று ஈழநாட்டில் எமது சமகாலத்த வரான தமிழறிஞர் ஒருவர் இந்தப் பிரபந்தத்தை அதே சந்தத் தில் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் என்பது பெருமைதரும் செய்தியாகும். அதுவும் மூலத்திற் போலவே இவரது மொழி பெயர்ப்பிலும் கொம்பு புகளாலுமில்லையென்றால் அது பெரும் வியப் பன்றே. இத்தகைய ஈடினையற்ற காரியத்தைச் சாதித்தவரையும் அவரியற்றிய நூலையும் அறியுமன், மூலநூலின் கவையான வர லாற்றை அறிவது அவசியமாகும். அவ்வரலாற்றை மனிதவடிவில் நடமாடுந் தெய்வமென்று உலகம் போற்றும் காஞ்சிப்பெரியவரின் வாக்கால் அறியும் அரிய வாய்ப்பை வாசகருக்குத் தருகிறோம்.

ஈஸ்வரன் நர்த்தனம் பண்ணுகின்ற இடத்தில் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் இரண்டு மகரிஷிகளும் நந்தி பிருங்கி என்னும் தேவாசம் பெற்ற இரண்டு பேரும் இருக்கிறார்களென்று சொல்வது வழக்கம். அவர்களில் பிருங்கியும், நந்தியும் எப்போதும் ஈஸ்வரனோடேயே இருக்கிறவர்கள், நர்த்தன சமயத் தில் மாதிரம் இருக்கிறவர்கள் பதஞ்சலியும் வியாக்கிரபாதரும்.

நந்திக்கு இரண்டு கொம்புகள் உண்டு. நான்கு கால்கள் உண்டு. வியாக்கிரபாதருக்கு நகமெல்லாம் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். கால்கள் நான்கு உண்டு. பிருங்கிக்கு மூன்று கால்கள் உண்டு. அவர்கள் மூன்றுபேரும் பதஞ்சலியைக் கொஞ்சம் பரிகாசம் பண்ணினார்கள்.

பாப்புக்குக் கால்களுமில்லை; கொம்புகளும் இல்லை. பதஞ்சலி ஆதிசேஷனுடைய அவதாரந்தானே? அதனால் அவருக்குக் கொம்புமில்லை காலுமில்லை. 'உனக்குக் கொம்புமில்லை காலுமில்லை' என்று அவர்கள் பரிகாசம் பண்ணியபோது அவர், 'சரி எனையோ நானிப்படிக் கொம்புமில்லாமல் காலுமில்லாமல் இருக்கிறேன். இருந்தாலும் உங்களுக்குக் காதுவேறு கண்வேறு என்று இருக்கிறது. ஈசுவரனுடைய நர்த்தனத்தைக் கண்ணால் கூர்ந்து பார்த்தால் காது கொஞ்சம் செயலற்றுப்போகும். காதினால் தாளத்தைக் கவனித்துக் கேட்டால் கண்ணுக்குக் கொஞ்சம் சக்தி குறைந்துபோகும். எனக்குக் கண்ணும் காதும ஒன்றுதானே? அதனால் ஈஸ்வரன் நர்த்தனமாடுவதைக் கூர்ந்து கவனிக்கும்போதே அந்தக் கால்களின் தாள கதியையும் நான் கூர்ந்து கேட்கமுடியும்,' என்று சொன்னாராம்.

எனக்குக் கொம்பும் காலும் இல்லாவிட்டால் என்ன? இப்படி என்னைப் படைத்த ஈசுவரனே எனக்குக் கண்ணையும் காதையும் ஒன்றாகக் கொடுத்திருக்கிறான். ஆகவே அவனது நர்த்தனத்தைப் பார்த்து ஆனந்தமடையும்போதே, அவனுடைய கால்களின் தாளசத்தத்தையும் கேட்டு ஆனந்திக்கிறேன். அதற்கு ஏறி ரூப்போல் நான் கொம்பும் இல்லாமல் காலும் இல்லாமல் அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறேன்" என்று பதஞ்சலி மற்ற மூன்று பேரிடமும் சொன்னாராம். "எனக்கு கொம்பு கால் இரண்டும் இல்லையல்லவா? அதனால் நான் பண்ணுகிற ஸ்தோத்திரத்திலுள்ள எழுத்துக்களுக்கும் கொம்பு இல்லாமலும் கால் இல்லாமலும் பண்ணிவிடுகிறேன்." என்று அவர் சொன்னபோது அப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது எப்படி என்று அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. இவரோ, கால்போடுகிற தீர்க்கமான எழுத்துக்களோ கொம்பு போடுகிற ஏ, ஓ ஆகிய உயிர் சேர்ந்த எழுத்துக்களோ எதுவும் இல்லாமல் ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கும் படி ஒரு கதை. இது என் கதைதான். அவர் பண்ணியிருக்கும் ஸ்தோத்திரத்தில் இருக்கிற விசேஷத்தைப் பார்த்துவிட்டு இந்த மாதிரி ஒரு கதை சொன்னேன்.

(ஆசாரிய சுவாமிகள் உபதேசங்கள் 2)

இனி, மூலநூலின் பத்துப் பாடல்களில் ஒன்றைப்பாரிப் போம். நடராஜப்பெருமான் நடனமாடும்போது அவர் காலில் அணிந்துள்ள சிலம்பின் சதங்குகளை ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜல என்று ஒவியெழுப்புவதைப் பாட்டின் முதலடி காட்டுகிறது.

"அந்த நவரத்த விசைத் கடக கிங்கினி ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜல ரவம்"

விஷ்ணுவும் பிரமாவும் திமித்திமி என்று மத்தளம் வாசித்துக் கைத்தாளம் போட அந்த லயத்தை அநுசரித்து இறைவன் திருவடி பெயர்த்து நர்த்தனம் செய்வதை இரண்டாம் அடி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"முகந்த விதி ஹஸ்த கத மத்தள லயத்வநி திமித் திமித் நர்த்தந பதம்"

இந்த நர்த்தனத்தைப் பார்த்து இன்புறுபவர் பதஞ்சலி முனிவர் மாதிரமல்ல. ஒரு கூட்டமே நடராஜரைச் சூழ்ந்து நிற்கிறது. அக்கூட்டத்தில் பிரம்மா, முருகன், நந்தி, விநாயகர், பிருங்கி, ரிடி என்பவர்கள் நிற்கிறார்கள்.

"சகுந்தரத பரிஹரத நந்திமுக தந்திமுக ப்ருங்கிரிடி ஸங்க நிபடம்"

இந்த அடியவர் கூட்டத்தைவிட பிரபம் ஞானிகளான சனகாதி முனிவர்களும் திருவடியைத் துதித்து வணங்குகிறார்கள் என்றும் கூறிவிட்டு இப்படியாக அம்பலத்திலாடும் அருட்கூத்தனை நீ மனத்தில் நினைத்துத் துதிப்பாயாக என்று உபதேசத்தோடு பாட்டை நிறைவுசெய்கிறார்.....

“ஸநந்த ஸநகப்ரமுக வந்தித பதம் பர
சிதம்பர நடம் ஹ்ருதி பஜ”

திருவுருவம் தெரியுமன்னம் காற்சிலம்பொலி ஜல் ஜல் என்று கேட்கிறது; ஆடல் வல்லான் ஆரங்கத்திற்கு வந்தவுடன் திமித்திமியென்று முழுவொலி முழங்குகிறது. மெல்ல மெல்லத் திரை மேலெழுகிறது. மாறிலா நான்முகனுங்காண மலரடிகள் சதங்கை குலுங்கக் காட்சியளிக்கின்றன. கண்டறியாததைக் கண்டோமென்று தேவகணம் சூழ்ந்துநின்று தரிசிக்கின்றது. பரம் ஞானிகளான சனகாதி முனிவர்கள் ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் அதன் உண்மைப் பொருளையும் உணர்ந்து துதிக்கின்றார்கள்:

இப்படி வரன்முறையாக வரிணிக்கும் இந்தப் பாட்டை முழுமையாகப் பார்ப்போம்.

அநந்தநவ ரத்நவிலசத் கடக கிங்கிணி
ஜலஞ்ஜல ஜலஞ்ஜலரவம்
முகுந்தவிதி ஹஸ்தகத மத்தளபதவதி
திமித்திமித நர்த்தனபதம்
சகுந்தரத பர்ஹிரத நந்திமுக தந்திமுக
ப்ருங்கி ரீடி ஸங்க நிகடம்
ஸநந்த ஸநகப்ரமுக வந்தித பதம்பர
சிதம்பர நடம் ஹ்ருதி பஜ.

மீண்டும் மீண்டும் தாளத்துக்கமையப் பாட்டைப் பாட்டாகவே பாடிப் பார்க்கவேண்டும். மொழியறியாதவர் பாட்டின் பொருளை விளக்கிக் கொள்வதற்குப் பின்வரும் சொற்பொருட் குறிப்புப் பெரிதும் பயன்படும். ரவம் - அரவம், ஓசை. முகுந்த விதி ஹஸ்தகத - விஷ்ணு கையிலுள்ள, சகுந்தரதன் - (அன்னப்) பறவை வாகனஞான பிரமாவும் (கருடப்) பறவை வாகனஞான விஷ்ணுவும். பர்ஹிரதன் - மயில் வாகனஞான முருகனும் ஸங்க நிகடம் - கூட்டத்தைப் பக்கத்திலுடையவன். ஹ்ருதி - இதயத்தில், இனி மொழிபெயர்ப்புப் பாட்டைப் பார்ப்போம்.

அநந்தநவ ரத்நமுறு பதசிலம் பிண்கண்ணி
மணிசலஞ் சலஞ்சல சலத்துவனியன்

அநந்தசய னன்னய னடிக்குமத் தளையத்துக்
கண்ணுதிமி தித்திமி நடன்பிருங்கி
அநங்கருடன் மயிலதிபர் ரீடி நந்தி தந்திமுகர்
அங்கருகு மச்சநக ரஞ்சலியுற
அநந்த சுச முறுபரசி தம்பரநட ம்புரியும்
அடிபரவு மன்பகத் துற்றமருக.

(குறிப்பு - துவனியன் ஓசையுடையவன். அனம் கருடன் மயில் அதிபர் - அன்னமும் கருடனும் மயிலுமாகிய வாகனங்களுக்கு அதிபர்களாகிய தேவர்கள். தந்திமுகர் - ஆணைமுடிபெருமான அநந்தசகம் - ஈடிலா இன்பம்)

மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்து ரசித்தபின்பு, மூலத்திற் போலவே மொழிபெயர்ப்பிலும் கொம்பெழுத்தோ காலெழுத்தோ ஒன்றுகூட இல்லையென்று கண்டு வியப்புறலாம்.

நடேச அஷ்டகம் என்றும் நடேச மஹிமா என்றும் பெயரிய இச்சிறு பிரபந்தத்தைப் பாடிய பதஞ்ஜலி முனிவர் இறைவன் திருவருளுக்குப் பாத்திரரானவரீ; மகா ஞானியான அவருக்கு சந்தநயம் மிக்கவராயும், கொம்பு காலற்றனவராயும் இப்பாக்களைப் பரடுவது கிரமமான ஒரு காரியமல்ல. இப்பாக்களின் பொருளை இதே சந்தப்பாவில் மொழிபெயர்த்தமைப்பது - அதுவும் மூலத்திற் போலவே கொம்பெழுத்தும் காலெழுத்தும் வராமல் பரடுவது எவ்வளவு கிரமசாத்தியமான காரியம். இப்பணியை வெற்றி கரமாய் நிறைவேற்றியிருப்பவர், முன்பு சிவானந்தலகரி, கனக தாராஸ்தவம் என்னும் இருநூல்களை அழகுற மொழிபெயர்த்துப் பாராட்டுப் பெற்றவரான பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ளாவரீ வெளிவந்த இவ்விரு நூல்களை விட செளந்தர்யலகரி, ஆனந்தலகரி, குமாரசம்பவம் என்னும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் அச்சேறவுள்ளன. வடமொழிக் காவியச்சுவையை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பான நூல்கள் இவை.

சோதிடமலர்
1979 - ஏப்ரல், மே, ஜூலை,

111

மணிப்பிரவாள சதகம்

தமிழிலக்கிய உலகில் பெருவழக்காய் வராத புதிய இலக்கியத்துறை சாரிந்த முன்னோடியான சில நூல்களை வாசகநேயர்க்கு அறிமுகப்படுத்தும் இக்கட்டுரைத் தொடரில் முதலாவது கட்டுரை சென்ற முதலாவது ஆண்டு மலரின் வெளிவந்தது. பதஞ்சலி முனிவர், தில்லைத் திருநடனத்தின் மகிமையைக் கொம்பெழுத்தும், காலெழுத்தும் வராமல் வடமொழியிற் பாடிய கிறு பிரபந்தத்தையும், மூலத்திற் போலவே அதன் மொழி பெயர்ப்பையும் கொம்புநி காலுமற்றதாய்ப் படைத்தளித்த பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் வியத்தகு செயலையும் அக்கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டினோம். ஆரை நூற்றாண்டுக்கு முன் தமிழில் மணிப்பிரவாள மொழிநடையில் இயற்றப்பட்ட ஒரு சதக நூல்-இத்துறையில் வெளியான ஒரேயொரு நூல் என்ற தனிச் சிறப்பும் ஒரு காரணமாய் அமைய-இங்கு அறிமுகஞ் செய்ய முற்படுகின்றோம்:

மாணிக்கரத்தினங்கனையும், முத்துக்கனையும் கலந்து கோத்தோர் மாலேபோல இரு மொழிச் சொற்களைப் பொருத்தமுறக் கலந்தெழுதும் நடையே மணிப்பிரவாள நடையென்று பொதுவாகக் கூறுவர். மணி என்பதை முத்து எனக்கொண்டு, 'முத்தும் பவளமும் கோத்தது போன்று வட சொல்லும் தமிழ்ச் சொல்லும் விரவிய நடையே மணிப் பிரவாளம் என்று நாம் கூறுகின்றோம்' என்பர் அறிஞர் வெங்கடராஜலு செட்டியார். மலையாள மொழியில் மணிப் பிரவாளப் பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணம் விடுத்த 'லீலாதிலகம்' என்னும் நூலில் 'மாணிக்க மணியும் பவளமும் கோத்ததொரு வடம்' காட்சியில் நிறவேறுபாடு தோற்றது விளங்குதல் போன்று வடமொழிச் சொற்களும் மலையாளச் சொற்களும் விரவி வேறுபாடு தோற்றுவதவாறு அமைந்த நடை 'மணிப் பிரவாளம்' என்று கூறப்பட்டுள்ளதோடு, 'வேறுபாடு தோற்றாமையாவது' வழக்கில் பயிலும் வடசொற்களை விரவில் அவை நாட்டுமொழிச் சொற்களைப்போல் கற்போர்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்க நின்றலாம் எனப் பொருள் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்தவிதிக்கு அமைவாகவே அருணகிரிநாதர் வில்லி புத்தூரர் முதலிய சிலருடைய கவிகள் அமைந்திருக்கின்றன: அவற்

றில் வடமொழிச் சொற்களெல்லாம் தமிழ் விருதியும் வேற்றுமையுறும் பெற்றே வருகின்றன. எனினும் இச் செய்யுள்கள் மணிப் பிரவாளச் செய்யுள்கள் என்ற பெயரைப் பெற்றதினாலே. இதற்கு மாறாக, சமண வைணவ உரையாசிரியர் சிலர் எழுதிய கலப்பு மொழி வசன நடையே மணிப் பிரவாள நடையென்று கருதப்படுகிறது. மொழித் தூய்மையிலும் பிறமொழிப் பண்கமையிலும் ஈடுபாடு மிகுந்துவரும் இக்காலத்தில் வசனத்திற்கூட இக்கலப்பு நடை வழக்கொழிந்து விட்டது.

"தமிழில் மணிப் பிரவாளச் செய்யுள்கள் ஒன்றிரண்டு தனியே காணப்படுவதன்றி, மணிப் பிரவாளச் செய்யுளினால் ஒன்றாக இல்லை" என்று அறிஞர் ரெட்டியார் 1960-இல் அறுதியிட்டுக் கூறியிருக்கிறார். (தன்மொழிகளை, பக். 133) ஆயினும் இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தகைய செய்யுள் நூலொன்று தமிழகத்தில் அச்சேறி வெளிவந்திருக்கிறது.

தமிழில் ஒரு பரிசோதனை முயற்சியாக இந்நூலை இயற்றி வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர் தேரெழுந்தூர் சங்கீதவித்துவானராம். விசுவநாத சாஸ்திரிகளாவர்: அக்காலத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த வள்ளி திருமணக் கதையையே இவ்வாசிரியர் தமது நூற்பொருளாக எடுத்துக் கொண்டார். நூறு செய்யுள்களில் நூலை நிறைவுபடுத்தி 'வள்ளி பரிணய மணிப் பிரவாள சதகம்' என்னும் பெயரிட்டு 1926-ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்நூல், உபஜாதி, வலந்ததிலகம், மாலினி முதலான வடமொழி விருத்தங்களிலேயே செய்யுள்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

லீலாதிலக இலக்கண விதிக்குக் கட்டுப்படாமலே மலையாள நூலாசிரியர்களை, வழக்கில் வராத வடமொழிச் சொற்களையும் விருதிகள் வேற்றுமை உருபுகள் முதலியவற்றையும் கலந்து பாடியிருப்பது போலவே இந்நூலாசிரியரும் வேறுபாடு தோன்றும் நடையையே கைக் கொண்டிருக்கிறார்.

"நம்பிராஜ இதிக்கயாத: சிற்றூரில் அவலத்ஸுகம் முருகன் பாதயோர் பக்திம், தீவ்ரமாயக் கொண்டான் ஸஹி"

என்னும் முதற் செய்யுளே வடசொற்களும் தொடர்களும் மாற்ற மின்றிச் சுயருபத்தில் வந்திருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

மேலும், இந்நூலாசிரியர், தமது கவிதையிலுள்ள இவ் வேறுபாடு புலப்படுத்த தன்மையை, நன்றாக எடுத்துக் காட்ட

விருப்புபவர் போல, இந்த நூலை அச்சிடுவதிலும் இது வரை யாரும் மேற்கொள்ளாத புதுமுறையொன்றைக் கையாண்டிருக்கிறார். செய்யுள்களிலுள்ள வட சொற்களையெல்லாம் வடமொழி (நாகர) எழுத்திலும் தமிழ்ச்சொற்களைத் தமிழ்மொழித் தலுமாக முதலிலும், நாகர எழுத்தறியாதவர்களுக்காகப் பின்பு முழுவதும் தமிழ்மொழித்தலுமாக ஒவ்வொரு செய்யுளையும் இருமுறை அச்சிடு வித்திருக்கிறார்.

முன்காட்டிய முதற் செய்யுளில் சிற்றூரில், முருகன், ஆய்(மாய்ச்) கொண்டனன் என்னும் நான்கு சொற்கள் தமிழ் எழுத்திலிருக்க அவற்றுக்கிடையே ஏனைய சொற்கள் நாகர எழுத்தி லிருப்பது புதுமையானது.

வள்ளி திருமண வைபவத்தை நூறு செய்யுளில் விப ரித்து விடுவதென்ற திட்டத்தோடு தொடங்கியமையால் உரை யாடல்களையும் வரிணைகளையும் சுருக்கமாகவே அமைத்திருக்கிறார் ஆசிரியர். உரையாடலுக்குப் பின்வரும் விருத்தித் தம் நல்ல உதாரணம்:

- (முருகன்) பெண்ணே, உன்னை மணக்க வந்த பிறகும் சும்மா க்ருகம் செல்வனோ?
- (வள்ளி) என்னே! ருத்ர மறைந்து நின்ற வகையோ சட்டென்று வந்தீர் இஹ
- (முருகன்) வேங்கை வ்ருகடி மதாகி நின்ற பொழுதும் சேதும் நதகூர்: ஸ்திதா:
- (வள்ளி) வெட்கக் கெட்டவரே, த்வமத்ர மரவந் நின்றீர் புமான் அல்லநீர்.

‘நீர் இங்கு மரம்போலி நின்றீர். (ஆகையால்) நீர் ஆணை மகன்கலை’ என்பது செய்யுளின் கடைசி வாக்கியத்துக்குப் பொருள். இங்கு போல் என்னும் பொருளுள்ள வத் என்னும் வடமொழி உவ மையருமை மரமென்னும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லுடன் இணைத்து மரவத் என்றாக்கி இதன் இறுதி மெய்யெழுத்தை வடமொழிச் சந்தி விதிப்படி நின்றீர் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லுடன் சேர்த்து மரவந்நின்றீர் என ஆக்கியதும் ஒரு புதுமையே.

பின்வரும் செய்யுள் ஒவ்வொரு அடியிலும் முன்பாதி தமிழா யும் பின்பாதி வடமொழியாயும் அமைந்து சிறந்த சமநிலைச் செய்யுளுக்கு உதாரணமாயிருப்பதோடு, தமிழ்ச் செய்யுளுக்கே இன்றியமையாச் சிறப்பான எதுகை நயம் பொருந்தி யிருப்பதும் கண்டிப்புறலாம். இதில் முருகன் வள்ளியை நோக்கி ‘உன் பல்வரிசை முல்லையரும்புபோல் இருக்கிறது. உன் ஸ்தனகி

கனி இளநீர் போல் இலங்குகின்றன. உன்பேச்சு கரும்புபோல் இனிக்கிறது. (இவ்வாறெல்லாம் உன்னிடம் மென்மையும், தண் மையும், இனிமையும் பொருந்தியிருக்கும்போது) உன் இதயம் மாத்திரம் ஏன் இரும்புபோல் கடினமாய் இருக்கிறது?’ என்று சமற்காரமாய் வினாவுவது சுவை மிக்கதாய் இருக்கிறது.

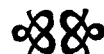
அரும்பு போலே தவதந்த பங்க்தி:
குநம்பை போலே குச மண்டலத்துயம்!
கரும்பு போலே மதுரா ஸுவாணி
இரும்பு போலே ஹ்ருதயம் கிடஸ்தி? ! !

அவைபடக்கம் போலுள்ள பின்வரும் செய்யுளால் நூலை நிறைவு செய்யும் ஆசிரியர், இதில் தமது நூல்நடை மாணிக்க ரத்தினமும், முத்தும் கோத்த மாலை போன்றதென பதையும் தெளிவாக்குகிறார்.

‘இதி மம சிறுமதியாலே
சதகவரம் மணிரத்ன முத்து ஸக்யுக்தம்!
அதை ஊறின தாஸம் மாம்
குஹபதியே தயையுற்று ஸந்ததம் பாது | |

ஆசிரியரையும், நூலையும் பற்றிய வேறு தகவல்களை அறிய முடியாத விதம் முன்னுரை, அணிந்துரை, பதிப்புரை முதலிய எவையுமின்றி ‘மதராஸ் திருவல்லிக்கேணி ஆரியமதஸர்வர்த்தனீ பிரஸ்’-வில் 1926-ஆம் ஆண்டில் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் இப் பிர பந்தம், முருகன்மீது பகிவேறு ராகதாளங்களில் பாடப்பட்ட பக்திரஸப் பதங்களையும், கண்ணன்மீதும் இராமன்மீதும் பாடப் பட்ட கண்ணிகளையும் ஸ்வரதாளக் குறிப்புகளுடன் சில திருப் புஷ்பப் பாடல்களையும் பின்னிணைப்பாகக் கொண்டு நாலாறு விலை யில் வெளிவந்திருப்பது வியப்பிற்குரியதே!

— சோதிடமலர் 1980 ஏப்ரல், மே

கற்பனையா, மெய்ப்பொருளா?

I

பாரதநாட்டின் பழம்பெரும் நூல்களாகிய இதிகாச புராணங்களிலும் அவற்றை அனுசரித்தெழுந்த காவிய நாடகங்களிலும் ஆகாய விமானங்களைப்பற்றிய பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. குபேரனிடமிருந்த ஆகாய விமானத்துக்குப் புஷ்பகம் என்று பெயரென்றும் இசனைக் குபேரனிடமிருந்து இராவணன் கவர்ந்து தனதாக்கிக் கொண்டானெனவும் இராமாயணம் கூறுகிறது. இலங்கையில் சீதையைச் சிறைமீட்ட இராமபிரான் ஆகாய விமானம் மூலமாக அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்ததையும் வானத்தில் விமானத்திலிருந்தவாறே வழியிலுள்ள மலைகளையும், காடுகளையும் அங்கு தாங்கள் தங்கியிருந்த இடங்களையும் சீதைக்குச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே வந்ததையுமெல்லாம் வான்மிகியும் பிறரும் வர்ணிக்கிறார்கள்.

இந்திரனுக்குச் சொந்தமாக இருந்த வியோமயானம் என்ற தேரையும் மாதலி என்ற சாரதியையும் இந்திரன் தன் தேரை அனுப்பிப் பூலோகத்து மன்னர் சிலரைத் தேவலோகத்திற்கு அழைத்து உதவிபெற்ற செய்திகளையும் புராண இதிகாசங்களில் காண்கிறோம். இது குதிரை பூட்டிய தேரெனினும் விமானம் போலவே வானத்தில் செல்லும் இயல்பினது. ஒருமுறை தேவலோகத்திற்கு இந்திரனது அழைப்பின்படி சென்று திரும்பிய துஷ்யந்த மன்னன், விமானத்தேர் பூமியை நோக்கி வேகமாக இறங்கும்போது தான் கண்ட காட்சியைத் தன்பக்கத்திலிருந்த சாரதியான மாதலிக்குப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“தேர் விரைந்து இறங்குவதால் பூவுலகம் வியக்கத்தக்க தோற்றமுடையதாயிருக்கிறது! மையுச்சியிலிருந்து இறங்கும் போது தோன்றுவதுபோல் பூமி தோன்றுகின்றது. இலைகளால் மறைந்திருந்த பெரும்ரங்கள் நீங்கிக் கிளைகளோடு காணப்படுகின்றன. முன்பு கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருந்த ஆறுகள் இப்போது அசன்று கிடப்பது தெரிகிறது. இப்படியிருத்தலால் அழகிய இப் பூவுலகை யாரோ ஒருவன் கிளப்பி என்னை நோக்கிச் செலுத்தல் போல் இருக்கிறது.”

வமான யாத்திரை செய்த தனது சொந்த அனுபவத்தைத் தான் காளிதாசன், துஷ்யந்தன் வாயிலாக இவ்வாறு கூறுகிறார்போலும். துஷ்யந்தன் மேற்கண்டவாறு வர்ணிப்பதற்குச் சற்றுமுன்பு சாரதியை நோக்கி “நாம் இப்போது வளிமண்டலத்தின் எப்பகுதியில் வந்திருக்கிறோம்?” என்று வினாவுகிறான். வான் வெளிச்செவ்வில் அதிக அனுபவமற்ற அரசன் இவ்வாறு வினாவிய போது இத்துறையில் மிக்க அனுபவம் வாய்ந்த சாரதி “நாம் வந்துகொண்டிருக்கும் ஆகாசக்கனகையை உடையதும், திருமாவின் இரண்டாம்டிபட்டுத் தூய்மை பெற்றதுமான பரிவகம் என்னும் வளிமண்டலமாகும். இன்னும் ஒரு தொடியில் நீர் உமது ஆளுகைக்குட்பட்ட நிலவுலகை அடைந்திடுவீர்” என்று பதில் அளித்தான்.

இந்த வர்ணனைகளில் கவிஞனுடைய கற்பனைவளத்தைக் கண்டிப்பம் பெறுவதோடு உண்மைச் செய்தியும் சிறிதாவது இருக்குமென நம்புவது தவறுகாது.

பண்டைக்காலத்தில் இக்காலத்தைப்போல சாரதியில்லாத விமானங்களும் இருந்தன என்பதற்கு வடமொழி நூல்கள் மட்டுமின்றிச் சங்கத்தமிழ் நூல்களும் சான்றுபகருகின்றன.

“புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின் வலவன் ஏவா வரனவூர்தி எய்தும் என்ப”

என்று புறநாநூற்று 27-ம் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது. சேவகசிந்தாமணியில் குறிப்பிடப்படும் மயிற்பொறியும் சாரதியில்லா விமானமென்றே தோன்றுகிறது.

இவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கும் ஒருவர் இவை முழுவதும் கவிஞனுடைய கற்பனைகளையன்றி வேறல்ல என்று ஒரேயடியாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிட முடியாது. கற்பனை மூலமாக, சிறியதொன்று பெரிதாக மாற்றப்படலாம். உள்ள ஒன்றைக்கொண்டு அதுபோன்ற இன்னொன்று கற்பிக்கப்படலாம்: ஆனால், ஒரு சிறு உண்மைகூட இல்லாமல் இவ்வளவு பெரிய கற்பனைகளைப் படைத்துவிட முடியாது.

மேனாட்டவரிடமிருந்தே நாம் நாகரீகம் கற்றோமென்றும் விஞ்ஞானம் பரிக்ரேப் என்றும் மேனாட்டவர் தொடர்பு ஏற்பட முன் நம்முன்னோர் — காட்டுமிராண்டிகளாயிருந்திருப்பார்களென்றும் நம்பிக்கொண்டிருக்கும் பலருக்கு நம்முன்னோர் விமானப்பயணம் செய்தார்களென்பது நம்பமுடியாத பேச்சாகத் தோன்றுவதோடு நகைப்புக்குரியதொன்றாகவும் தோன்றும்,

ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நம்முன்னோர் கடற் படை செலுத்தி ஜாவா, சுமாதிரா, சேயம் வரைசென்று அந் நாடுகளை அடிப்படுத்தி ஆட்சிசெய்தனர் என்று இன்று யாராவது சொன்னால் அதை மறுப்பார் யாருமில்லை. இந்த உண்மையை 800 ஆண்டுகளுக்குமுன் எவனாவது சொன்னால் அவன் பைத்தியக் காரனாகக் கருதப்பட்டிருப்பான். இம்மாதிரியே நம் முன்னோர் பாலாடையின்ன மெல்லிய துணிகளை நெய்து தாம் அணிந்த தோடு பிறநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்தனர் என்ற உண்மையும், நமது பண்டைக்கால மருத்துவர்கள் நுண்ணிய பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு சத்திர சிகிச்சைசெய்து நோய்நீக்கினர் என்ற உண்மையும், பேராறுகளைக் கல்லணை கொண்டு தடுத்த நீர்த் தேக்கம் அமைத்தனர் என்னுமுண்மையும் இன்று எல்லோராலும் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதே போன்று பண்டைக்காலத்தில் பாரதநாட்டில் ஆகாயவிமானங்கள் வழக்கத்திலிருந்தன என்பதை ஆகாரபூர்வமாய் நிறுவுவதற்கேற்ற அறிஞரிகள் சில அண்மையில் தோன்றியிருக்கின்றன.

III

[மயன் இயற்றிய] மயபதம், ப்ரூகுஸம்மிதை, கஸ்யப ஸம்மிதை, விஸ்வகர்மஸம்மிதை, என்னும் சிற்பநூல்களில் விமானங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் முன்னரே இருக்கின்றன. இவற்றைவிட செளனகர் எழுதிய விமான சந்திரிகா, கார்க்கர் எழுதிய கேடவிலாச பரிசோதனா, நாராணர் இயற்றிய வியோமயான தந்திரம் என்னும் சிற்ப நூல்களின் பெயர்களே அவற்றின் பொருளடக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சில ஆண்டுகளின்முன் 1959-ல் பங்களுர் தேசிய நூலா ராய்ச்சி நிலையம் 'யந்திர ஸாரவஸவம்', 'ஆகாச தந்திரம்' என்னும் இரு நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறது. இவற்றை ஆக்கியவர் பாரத்வாஜர் என்று கூறப்படுகிறது. இவற்றில் முதலாவது நூலில் விமானாதி கிரணம் என்னும் அத்தியாயத்தில் விமான வகைகள் அவற்றின் யந்திர அமைப்பு, இயக்கம் முதலிய பல விஷயங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. சாரதம், சுந்தரம், ருக்மம் என ஆகாய விமானங்களின் மூன்றுவகைகள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவது மைக்கா என்னும் உலோகத்தால் செய்யப்பட்டு, 6 கதவுகள் உடையதாய் நீரிலும் நிலத்திலும் கூட 24 மைல்கள் செல்லக் கூடியதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் பாரத்வாஜர் வாகனங்களை மாந்திரிகம், தாந்திரிகம் என்னும் தெய்வீக வாகனங்களாகவும் கருதகம் என்னும் செயற்கை வாகனமாகவும் பிரித்தி

ருப்பதோடு இவை மின்சக்தியால் இயங்குவன, சூரிய கிரணத் தால் இயங்குவன [அம்சவாகனம்] நீராவியால் இயங்குவன [தூம யானம்] என்றும் வகைப்படுத்துகிறார். சூரிய கிரணத்தைத் தேக்கி வைப்பதற்குரிய பகண தர்ப்பணம் என்னும் செயற்கைக் கண்ணாடி பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பாரத்வாஜருடைய இரண்டாம் நூலான ஆகாச தந்திரம் என்பது காற்றழுக்கம் அதன் சக்தியும் வேகமும் பூமிக் கவர்ச்சி, உயர அளவு, காலக்கோளாறு முதலிய பல இயற்கை இயல்புகளை விளக்குகிறது.

போஜராஜன் ஆக்கிய ஸமரகங்கணஸகுத்ரதாரா என்னும் நூலிலுள்ள யந்திர விதான அத்தியாயத்தில் 224 பாக்களில் பலவகை யந்திரங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவற்றுள் 'சாலகி சாகதம்' என்பது பிறர் இயக்க இயங்குவது என்றும் 'ஸவயம் வாஹகம்' என்பது தானே இயங்குவது என்றும் கூறப்பட்டிருப்பது கவனிக்கப்படவேண்டியது.

இவை ஒருபுறமிருக்க இன்று அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் அடிக்கடி பெரும் வாணங்களை [ரெக்கட்] விடுகின்றார்கள். நம்முன்னோரும் மேனாட்டுத் தொடர்பு ஏற்படமுன் தொடங்கிப் பலவகை நுட்பமான வாணங்களை விடுகின்றார்கள். [அவற்றைச் செய்யும் முறைதான் ஏடுகளில் எழுதிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.] பாரமான பெரிய மூங்கிற கொட்டுகளை வானத்திற் செலுத்த தெரிந்த கீழ்நாட்டவர்க்கு விமானங்களைச் செலுத்தத் தெரிந்திருக்காதா?

இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்திருக்கும்போது விமானப் பிரயாணம் பற்றிய பழைய நூற்செய்திகள் வெறும் கற்பனை அல்ல வென்றும் உண்மைச் சம்பவங்களேயென்றும் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

'அருளி' - 1984

(நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கழக ஆண்டுச் சஞ்சிகை)

நல்லைக்கு வந்த முருகன்

[1969 இல் வெளிவந்த நாவலர் மாநாட்டு மலரில் வெளியிடுவதற்காக மிகுந்த சிரமத்துடன் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இவ் வரலாற்றுக் கட்டுரையானது சிலருக்கு அதிருப்தி ஏற்படுத்தக்கூடும் என்று எண்ணியோ என்னவோ மலரில் வெளியிடப்படாதிருந்தது. அண்மையில் நாவலர் சிலை இடம் மாறியபோது "நாவலர் குரலில்" வெளியிடப்பட்டது]

தென்மராட்சிப் பகுதியில் விடத்தறி பழையைச் சார்ந்த புதுக்குளம் என்னும் தலத்திலுள்ள கண்ணகையம்மன் கோவிலின் முன்புறத்தே, வயற்கரைக் கந்தசுவாமி கோயில் என வழங்குந் தீவ்வியத் தலமொன்றுண்டு. செந்நெல் வயல்களும் தெண்ணீர்க் குளங்களும் வானளாவிய கடம்ப மரங்களுஞ் சூழ்ந்துள்ள இக் கோயிலின் மூலத்தானத்தில் தேவியரோடு அருள்வழங்கி நிற்கும் முருகப்பெருமானது திருவுருவம், சிலாவிக்கிரகம், நல்லூர்க் கந்த சுவாமி கோயிலில் தாபித்தற்காக நாவலர் பிரானால் இந்தியா விலிருந்து வருவிக்கப்பட்டதென்ற அரிய செய்தியை அவ்வூரவர் தவிர வெளியூரவர் பலர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள்.

ஐம்பதாண்டுகளின் முன்பு, இக் கோயிலிலும் அயலூர்க் கோயில்களிலும் மகோற்சவ ஆசாரியராகப் பணிபுரிந்த முது பெருங் குரவரான சிவபூர்வே, சபாரத்தினக் குருக்களவர்கன் இக் கோயிலிலுள்ள விகிரகங்களின் வரலாற்றை அடிக்கடி கூறிக்கொள்வதுண்டு. இவருடைய பௌத்திரரும், சென்ற சித்திரை மாதத்தில் இக் கோயிலில் - (ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளின் பின்பு) - நிகழ்ந்த கும்பாபிஷேகத்தைப் பிரதான குருவாயிருந்து நடத்தி வைத்தவருமான வடகோவை - சித்தாந்தபானு சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்கன், இவ்விகிரகங்களின் சிற்பச் சிறப்புக்களைப் புகழ்ந்து பேசி, நாவலர் பெருமானுக்கு அவரது மூலஸ்தானமாகிய நல்லூரில் உருவச்சிலை நாட்டப்படுகின்ற இச்சமயத்திலேயே அவர் ஆக்குவித்த முருகப்பெருமானின் திருவுருவச் சிலையும் நெடுங்காலம் பாலாலயத்தில் இருந்தபின்பு மீண்டும் தமது மூலஸ்தானத்தில் தாபிக்கப்பட்டதிலுள்ள அற்புதமான ஒற்றுமையை

யும் வியந்து பாராட்டியபோது, இவ் வரலாற்றுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்களுடனான என ஆராய முற்பட்டோம்.

இக் கோயிற் பரிபாலகருள் ஒருவராகிய திருமதி ருக்மணி சிவநாதனவர்களிடம் கோயில் வரலாற்றைத் தெரிந்தவரையிற் சொல்லுமாறு கேட்டோம். இக்கோயிலி் நாவலர் பெருமானுற் செய்விக்கப்பட்ட திருவுருவங்களைத் தாபித்தற்காகவே உசன் கிராமத்திற் பெருஞ் செவ்வராய் விளங்கிய முருகேசபிள்ளை வேலுப்பிள்ளை என்பவரால் கட்டுவிக்கப்பட்டதென்றும், அவருக்குப்பின் அவருடைய மகளான பகையம் அம்மையாரும் அவர் கணவர்பரமநாதரும் இக்கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்தனர் என்றும் இப்போது அவர்களின் பிள்ளைகளாகிய தாமும் தம் சகோதரர்களும் பரிபாலித்து வருவதாகவும் தெரிவித்துத் தம்மிடமிருந்த சில பழைய தோம்பு ஓலைகளைப் பரிசோதித்துப் பாரிக்குமாறு எடுத்தவைத்தார்கள். அவை மிகப் புராதனமானவையாயும் பாரிப்போரின் பொறுமையைப் பரிசோதிப்பனவாயும் இருந்தன. கோயிலின் அவற்றுள் ஒன்று 1826-ம் ஆண்டில் வேலுப்பிள்ளையும் அவர் மனைவியும் ஒரு காணியைக் கொள்வனவு செய்ததைக் கூறுகிறது. இவ்வேலுப்பிள்ளை உடுப்பிட்டியிலிருந்து வந்து உசனில் மணிய காரையு் இருந்தவரென்றும், கோவிலைக் கட்டுவித்த வேலுப்பிள்ளைக்குத் தந்தைக்குத் தந்தையென்றும் விளக்கமளித்தார்கள். ஆகவே, இவருடைய பேரனாகிய இரண்டாம், வேலுப்பிள்ளை நாவலர் காலத்தவராயிருந்து (ஆங்கீச வருஷத்தில்) 1872-ம் ஆண்டில் அவர் இந்தியாவிலிருந்து வருவித்த விகிரகத்தைப் பின்பு பெற்றுக்கொண்டாரென்பது ஏற்கக்கூடியதே.

இவ் வேலுப்பிள்ளை என்பவரைப்பற்றி நாவலர் சரித்திரங்களிற் குறிப்பேதுங் காணப்படவில்லையெனினும், நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு இரண்டாம் பாகத்திலுள்ள பின்வரும் வாக்கியங்களும் இதே நூலிலுள்ள வேறு சில குறிப்புகளும் இருள்முடிய இவ்வரலாற்றில் சற்றே ஒளி வீசுகின்றன.

"ஒருவர் தம் பொருள் கொண்டு சென்ன பட்டணத்தினின்றும் வருவித்த சில விகிரகங்களை இக்கோயில்தொடரின் இங்கே பிரதிட்டை செய்விக்க உடன்பட்டு, ஆங்கீச வருஷ மகோற்சவ காலத்தில் இக்கோயிலினுள்ளே ஏற்றுக்கொண்டதும், இக் கோயிலைப் பிரித்து ஆகம விதிப்படி கட்டுவித்து விகிரகப்பிரதிட்டை செய்வித்தல் வேண்டும் என்பதையும், நம்மைக்கொண்டு

சனங்களுக்கு விரித்துப் பிரசுரிப்பித்ததும், இத்திருப் பணியை நடத்தும் பொருட்டு ஒரு சபை ஏற்படுத்தப்பட்டதும் கையொப்பக் காரருள்ளே சிலர் உதவிப்பொருள் கொண்டு திரி கிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே உள்ள கருவூரின்னும் உயர்வாகிய கருநி கற்கள் வருவிக்கப்பட்டதும், உங்களுக்குத் தெரியும்."

"நமது போதனை கேட்டு நல்லூர்ப் பொன்னம்பலப் பத் தர் சென்ன பட்டணத்தினின்றும் வருவித்த சிலா விக்கிரகங்களை நீங்கள் உங்கள் கோயிலிலே பிரதிட்டை செய்க்க உடன்பட்டே திருவிழாக் காலத்தில் உபசாரத்தோடு உலகறிய உங்கள் கோயி லினுள்ளே சேர்த்ததும் இல்லையா?"

"..... தென்னிந்தியாவின் கீழ்த்திசையிலுள்ள திருக் கோயிற்றிருப்பணிகளுக்குக் கிடைத்திலாத உயர்வாகிய கருநிகற் கள் மேற்றிசையினின்றும் சுப்பிரமணியக்கடவுள் யாவர் வாயிலாக உங்கள் கோயிற்றிருப்பணிக்குக் கிடைப்பித்தருளினார்."

சில வருஷத்துக்குமுன் ஒருவர் தாமிரத்தாலாகிய சுப்பிர மணிய விக்கிரகமும் தேவிமார் விக்கிரகமும் கொண்டுவந்து இவை களைத் தாபித்தல் வேண்டும் என்று கேட்டதற்குத் தம்பு என வழங்கிய இருகுநாதமாப்பாணர் அது வழக்கத்துக்கு விரோதம் என்று மறுத்துவிட்டாராகவும் இப்பொழுது செரக்குவிலாரொரு வர் ஆறுமுக விக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்வித்தற்குக் கந்தையா மாப்பாணர் உடன்பட்டது என்னையோ!"

இவற்றிலிருந்து ஆங்கீரச வருஷத்திலு (1872) நாவலர் பெருமானது ஆலோசனைப்படி அவரது அறிமுகக் கடிதத்தின் செல்வாக்கினால் சிலா விக்கிரகங்கள் சென்னையிலிருந்தும், பின்பு கருநிகற்கள் கருவிலிருந்தும் வருவிக்கப்பட்டன என்பதும், இதற்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன்பே உற்சவமூர்த்தியை(தாமிரவிக்கிரகம்) ஓரண்பர் செய்வித்துக் கொடுத்தபோது கோயிலதிகாரிகள் அதனை ஏற்கவில்லையென்பதும் தெனிகாகத் தெரிகின்றன. தாமிர விக்கிரகத்தைச் செய்வித்தவரின் பெயர் நாவரைற் குறிப்பிடப்படா விட்டாலும், இவர் உசனிலிருந்த செல்வரான முருகேசபிள்ளை வேலுப்பிள்ளை என்பவராயிருக்கலாமென்றும், இவர் நாவலரின் ப்ரசுங்கத்தைக் கேட்டுத் தாம் செய்வித்துக்கொண்டுவந்த உற்சவ மூர்த்தி கோயிலதிகாரியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமையால் அதனை என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, முன்பு நல்லூர்க் கோயில் தாபிப்பதற்கென்று விநாயகர் விக்கிரகம் ஒன்றை ஒருவர் செய்வித்துக் கொடுத்தபோது அதனை ஏற்றுக்

கொண்ட கோயிலதிகாரி, பின்பு இது வழக்கத்துக்கு விரோத மென்று காரணங்கூறி அவ்விக்கிரகத்தை விற்றுவிட்டதுபோல் இப்போதும் சுப்பிரமணிய விக்கிரகத்தை விற்க முற்படலாமென் பதை அறிந்து விலைகொடுத்து வாங்கிச்சென்று தம்மூர்த் புதுக் கோயில்கட்டிப் பிரதிட்டை செய்வித்திருப்பாரென்றும் பெரிய வர் சிலர் ஊகிப்பது ஏற்கக்கூடியதே. இவ்விக்கிரகங்களைப் பற் றிய வரலாறு ஆதாரபூர்வமாக மறுக்கப்படாத வரையில், கோயிற் பரிபாலகர்களும், அவ்வுர்ப் பெரியவர்களும், உசன் கோயில் ஆதினகர்த்தர்களும், இலக்கண சுவாமி என வழங்கும் முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரானுடைய உறவினராயும் சம்பா வெளி விநாயகராலய தர்மகர்த்தாவாயும் இருக்கின்ற திரு. பொன்னு என்னும் பெரியாரும் ஒரே விதமாகக் கூறும் இவ்வர லாறு மற்றும் சரியானதென்றே கருதலாம்.

இனி, மேற்குறித்த விக்கிரகங்களின் சிறப்பியல்புகளைக் காண்போம். இந்தச் சிலா விக்கிரகங்கள் ஏறக்குறைய நூருண்டு களின்முன் செதுக்கப்பட்டிருந்தும், மூலஸ்தானத்திலிருந்து பாலா லயத்திற்கும் அதிலிருந்து இன்னொரு பாலாலயத்திற்குமாக இரு முறை பாலஸ்தானம் செய்யப்பட்டு நார்பதாணிகளால் வெளி யிடத்திலிருந்தும், சிறு பின்னமும் இன்றிப் புதியனபோற் பொலி வது வியப்பளிக்கின்றது. இவற்றில் இணைப்புக்கள் குறைவாயிருப் பதும், காதோரங்களிலும் இடைப்பாகங்களிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திறப்புக்களும் (வெளிகள்), தாமிர விக்கிரகங்களிற் செய் வதுபோல் பின்புறமும் நன்கு செதுக்கப்பட்டிருப்பதும் இவற்றிற் காணப்படும் தனிச் சிறப்புக்கள். அபய வரத கரங்களின் சற்றே சரிந்தநிலை, ஆயுதங்களைப் பற்றிநிற்கும் விரல்களின் எளிமை, உள்ளங்கைகளிலும் மார்பிலும் தோளிலும் தொடையிலும் திரு வடியிலும் திருமுடியிலும் நீரோட்டமாகத் தோன்றும் நுண்ணிய வரைகோடுகள், திருமுகத்தில் அமைந்திருக்கும் சாந்தபாவம் தேவி யரின் திருமுகங்களிலும் வீசுகரங்களிலும் பொங்கிவழியும் நளின பாவம், அவர்கள் நிற்கின்ற திரிபங்கிநிலை. முருகன் திருவுருவில் தோன்றும் கப்பிரத் தோற்றம் ஆகிய இவையெல்லாம் தனித் தனியே பார்த்துப் பார்த்து அனுபவிக்கப்படவேண்டியவை.

குமார தந்திரம் என்னும் ஆகம்நூலில் மூர்த்தி பேதங் களை விபரிக்கும் படலம் முருகன் திருவுருவங்களில் இரு கைக்கு டையது சாத்துவிக் மூர்த்தியென்றும், நான்கு கைகையுடையது ராஜச மூர்த்தியென்றும் 6, 8, 12 என்னும் கைகையுடையன தாம்ச மூர்த்திகளென்றும், இவற்றுள் நான்கு கை மூர்த்தி ஏழு

களைப்பும் என்றும் விரித்துரைக்கின்றது. இவ்வெழுவகையில் முதல் வகை வச்சிராயுத்ததையும் அறுமுலவேலையும் இரு கரம் தாங்கி நிற்க, மற்றைக்கிரங்களை ஆபயமும் வரதமுமாய் அமைந்திருப்பது. இந்த மூர்த்தியே எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தி. மூலவரும் உற்சவரும் ஒரேவகை மூர்த்தியாயிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது; உற்சவமூர்த்தியும் சிற்பச் சிறப்புக்களுடையதே;

இத்தகைய சிறப்புகள் அமையப்பெற்ற இம் மூலவர், தம்மை உருவாக்குவித்த நாவலர் பெருமானின் கிளையருவில் உலாப் போகும் இவ்வேளையிலே, தாமும் படவுருவில் (நாவலர் மாநாடு-1969) மலர் மிசை யேகி நாடெங்கும் திக்குவிஜயம் செய்யத் திருவுளங்கொண்டாரி போலும்!

நல்லுக்கு வந்த முருகன், நல்லுக்கு உவந்த முருகன்,
முருகனைத் தந்த நாவலர் நாமம் வாழ்க.

— நாவலர் குரல் 1986-04-01

“இதன் (இலக்கிய வழி என்ற எனது இந்த நூலின்) நிறுய் திரு: கனகசு செந்திநாதன்; செவிலித்தாய் திரு. தி. ச. வரதராசன்; நல்லதோழி பண்டிதர் திரு. ச. பஞ்சாட்சர சர்மா.”

சைவாகிரிய கலாசாலை,
திருநெல்வேலி,
15-5-1958.

— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
("இலக்கியவழி" நூலின்
முதற்பதிப்பில்)

தமிழாகமம்

நாவலர் பெருமானும் அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த சைவப் பேரறிஞர்களும் எமது சைவசமயத்தை வைத்திகசைவம் என்று சிறப்பித்துப் பேசினர். வேதத்தை மூலமாகக்கொண்டு அதன் வழிவந்த சைவசமயம் என்பதே வைதிகசைவம் என்பதற்குப் பொருளாகும். பாரத நாட்டின் ஆஸ்திகமக்களை அனைத்துமே வேதத்தை ஏற்றுப் போற்றுவனவே; அவற்றுட் சிலவற்றுக்குச் சிறப்பான பிரமாண நூல்கள் சில இருப்பினும், பொதுப் பிரமாணமாக வேதமே விளங்குகின்றது. சைவசமயமும் சிறப்பு நூலாக ஆகமத்தைக் கைக்கொண்டாலும் பொது நூலாக வேதத்தைப் போற்றி மதிக்கின்றது. சைவசித்தாந்த தத்துவம், வேதசிரசான உபநிஷதத்தில் முகிழ்த்து, சிவாகமத்தின் சிரசான ஞானபாதத்தில் திரிபதார்த்த விவேகமாக முப்பொருள் ஆய்வாக மலர்ந்து மணங்கமழ்ந்து, சந்தான குரவர் தந்த செந்தமிழ் நூல்களில் சைவசித்தாந்த தத்துவமாகக் காய்துக் கனிந்தது. இதனாலேதான் "வேதாகமோக்த சைவசித்தாந்தம்" என்று பொருள்பொதிந்த தொடரொன்று வழங்கிவருகிறது.

தென்னிந்தியாவில் தமிழகத்தில் கவிக்கரகாது பிந்தநின் விட்ட சில சமூகங்களின் தலைவர்கள் சிலர், உத்தியோகப்போட்டி காரணமாகச் சாதி அடிப்படையில் ஆரியர் திராவிடர் என்று இனப்பகை வளர்க்கத் தோன்றிய சுயமரியாதை இயக்கமானது நாஸ்திக வழியில் வளர்ந்து வந்தது. இந்த இயக்கச் சூரவழியினால் ஈர்க்கப்பட்ட சமயாபிமானமுள்ள சைவர்களின் சேர்ந்து திட்டமிட்டு ஒரு சுயமரியாதைப் - புரோட்டெஸ்தாந்த சைவத்தைப் பரப்பினர். தென்னிந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களையெல்லாம் கிறிஸ்தவராக்குவதற்குப் பலகாலம் பலவாறு முயன்றும் எதிர்பார்த்த அளவு பலன் கிட்டாமையால் விரகிதி கொண்டிருந்த மிஷனரிமார் (மேனாட்டவர்கள்) ஆரியம் திராவிடம் என்ற பாஷை பிரிவினைவாதத்தோடு இவர்களுக்குப் பக்கபலமாகப் பிரசாரம் செய்தனர். அங்கே தோன்றிய இந்தப் புதுச்சைவ பிரசார வாடையானது கடல் கடந்துவந்த இந்த நாட்டிலும் வீசியது. இங்கும் சில பண்டிதர்களும் வித்துவான்களும் மேடையேறி முழங்கினர். திருமுறைகள் இருக்கும்போது வேறு மறைகள் எமக்கு எதற்கு? என்று கேட்டார்கள். எங்கள் திருமந்திரம்

இருக்கத்தக்கதாக விளங்காத பிற மந்திரங்கள் எமக்கு ஏன்? என் றார்கள். திருமுறைகளும் பிற பழந்தமிழ் நூல்களும் வேதாகமங் களைப் போற்றிக் கூறுகின்றனவே என்று எவராவது ஆட்சேபித் தால், ஐயப்பட்டால், அதெல்லாம் முன்பு தமிழிலிருந்த வேதங் களும் ஆகமங்களும் தான். அவையெல்லாம் அழிந்துவிட்டன. (அல் லது அழிக்கப்பட்டு விட்டன) என்று கூறி, அகச்சான்று புறச் சான்றுகளை காட்டி ஆராய்ச்சிகளும் வெளியிட்டார்கள். பிள்ளை யார் விக்கிரகங்கள் (மண்பாவைகளை) தமிழகத்துச் சந்திகளில் ஈ. வெ. ரா. பெரியார் உடைத்துப் 'பண்புரிய'த் தொடங்கு முன்பே இங்கு பிள்ளையார் தமிழ்நாட்டவரல்ல. அவர் வாதாபி யிலிருந்து வந்த வந்தேறுகுடி. அதுவும் கி. பி. யில் தான் வந்த வர் என்று 'சாதகக்குறிப்பு' கணித்துக் காட்டினார்கள். கும்பத் துக்கு நூல்கற்றுக் குமபாபிஷேகமும் வேண்டாம். சங்குக்கு நீர் வார்க்கும் சங்காபிஷேகமும் வேண்டாம் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். ஆயினும் என்? பிள்ளையார் கோவில்கள் புனருத் தாரணம் செய்யப்படுகின்றன; கும்பாபிஷேகமும் சங்காபிஷேக மும் ஆகம விதிப்படி வேதகோஷத்தோடு எங்கெங்கும் நடை பெறுகின்றன. எனினும், சிலருக்குத் தமிழ் நூல்களில் வரும் நான் மறை, ஆகமம், மந்திரம், அந்தணர், வேள்வி, ஆகுதி என்னும் சொற்களுக்கு வேறு பொருள் கூறி அழிவழக்குப் பேசுவதில் அடங்காத ஆர்வம். இவர்களின் பலருக்குத் திருமுறைகள் முழு மையாகத் தெரியாது. தெரிய வரும்போது 'கூர்மத்தை நம்பிக் குடிகெட்டேனே!' என்று வைணவன்போல வருந்தித் திருந்திக் கொள்வார்கள். அல்லது 'சுயமரியாதை' மிக்கவர்களானால், 'ஓகோ! இந்தத் திருமுறைகளும் ஆரிய மாயைதானே! வேண்டவே வேண் டாம்' என்று சமயத்தை விட்டே ஓடிவிடுவார்கள். ஏனெனில் அவ்வளவுக்குச் சைவத் திருமுறைகள், வடமொழியிலுள்ள வேதங் களையே இரங்கு, சாம்ம் என்று பெயர் சுட்டியும் அவை விதித்த வேள்விகளை அந்தணர்கள், நெய் சமித்து தர்ப்பைப்புல் முதலிய உபகரணங்களைத் துணைகொண்டு செய்வதையும் தெளிவாகக் கூறு கின்றன. அவற்றுள்ளும் திருமூலரது திருமந்திரமும் சேக்கிழாரது பெரிய புராணமும் சைவத்தின் சிறப்பு நூலான ஆகமவழிபாட்டு முறைகளை விரித்துரைக்கின்றன.

சேக்கிழார் தம்நூலுள் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புரா ணத்தினுள் 50, 51, 52, 54, 59 60 என்னும் எண்பெற்ற பாடல் களிலும், கண்ணப்பநாயனார் புராணத்தில் 135, 152, 155 ஆகிய எண்பெற்ற பாடல்களிலும், திருமூலநாயனார் புராணத்திலும் ஆசமவிதி, ஆசமத்தியகிபு, ஆசமத்திறன், ஆசமத்துண்மை என்ற

குறிப்புகளோடு அபிஷேகம் பூசை அஞ்சனை முதலியவற்றை விப ரிக்கிறார், திருமூலர் வரலாற்றில், சேக்கிழார்,

"தண்ணிலவார் சடையார்தாம் தந்தஆ கம்ப்பொருளை மண்ணின் மிசைத்திருமூலர் திருவாக்கால் தமிழ்வகுப்ப"

என்று கூறியதன்மூலம் இறைவன் தந்த வடமொழி ஆகமப் பொருளைத் தமிழில் தரவே திருமூலரைத் திருவருள் தந்ததென்று அறிவுறுத்துகிறார். திருமூலர் திருவாக்கும் இதையொட்டியே இருக்கிறது.

"என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே"

என்பது திரும்ந்திரும். தன்னைத் தமிழாக்குவதற்காக இறைவன் திருமூலரைப் படைத்தான் என்பதன் பொருள் யாது? இருவாக்கிலும் ஒரேமாதிரி 'தமிழ் வகுப்ப' என்றும் 'தமிழ் செய்யுமாறு, என்றும் மொழியின் பெயர் குறிப்பிடுவது எதற்காக?

திருமூலர் தோன்றுபவரையிலே சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு நெறிகளில் ஒரோர் பகுதி, வேதங்க ளுட் பொதுவாயும், சிவாகமங்களுள் முழுவதும் சிறப்பாகவும் சொல்லப்பட்டிருந்தன. வடமொழியறியாதார்க்கு அவ்வுண்மை கள் அறிதற்கு அரியனவாயிருந்தன. இறைவனே கருணைகூர்ந்து திருமூலர் வாயிலாக முதன்முதலாகத் தமிழில் வெளிப்படுத்தி யருளினாரென்ற உண்மையையே 'நிலவார் சடையார் தந்த ஆக மப் பொருளைத் தமிழ் வகுப்ப' என்ற சேக்கிழார் வாக்கு உணர்த்துகிறது. ஆகமங்களின் பெயரையுந் தொகையையும் அவற்றைத் தாம் பெற்ற முறையையும் அவற்றிற் கூறப்படும் பொருள்களையும் வெளிப்படையாயும் குறிப்பாயும் திருமூலநாய னாரே தம்வாக்கில் தெளிவாக்கியிருக்கிறார்.

1. 'அஞ்சன மேனி அரிவையொர் பாகத்தன் அஞ்சொ டிருபுத்து மூன்றுள் ஆகமம் அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும் அஞ்சாம் முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே'
2. 'நவவாகமம் எங்கள் நந்திபெற்றோனே'
3. 'நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடின் நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மமுனி மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர் என்றிவர் என்னோ டெண்ணு மாமே'

4. 'பெற்றநல் ஆகமம் காரணம் காமிகம்
உற்றநல் வீரம் உயர்சிந்தும் வாதுளம்
மற்றவ் (வி)யாமளம் ஆகுந் காலோத்தசம்
துற்றநற் சுப்பிரம் சொல்லும் மகுடமே'
5. 'அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய் தாகமம் செப்பலுற் றேனே'
6. 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுகவில் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்'

ஆகமங்களில் ஆகமங்களின் வரலாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சதாசிவமூர்த்தியின் ஈசான முகத்தினின்றும் சிவ அம்சம் உள்ள பிரணவர் முதலிய முப்பதினமர் கேட்டறிந்தவை பத்து ஆகமங்களென்றும், ருத்திர அம்சமுள்ளவர்களான அநாதிரத் திரர் முதலிய முப்பத்தாறுவர் கேட்டறிந்தவை பதினெட்டாகமங் களென்றும், வரலாறு விரித்துரைக்கிறது. இருபத்தெட்டாகமங் கேட்டவர்களுையே மேலேயுள்ள திருமந்திரப்பாட்டில் அறுபத்தாறு வரும் அஞ்சாம் முகத்தில் அருட்பொருள் கேட்டதாகக் கூறப்பட்ட து. ஆகமப் பொருளைத் தமிழிற் கூறிய திருமூலர், சில பாடல் களைச் சில ஆகம சுலோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பாகவும் அமைத் திருக்கிறார். அந்த மூல சுலோகங்களைக் கண்டறிந்தாலன்றித் திரு மந்திரப் பாடலின் பொருளை அறிதல் கிரமமாகவே இருக்கும். உதாரணமாக ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

'வலையமுகக் கோணம் வட்டம் அறுகோணம்
துலையிரு வட்டம் தய்ய விதமுட்டில்
அலையுற்ற வட்டத்தில் ஈரெட் டிதழாம்
அலைவற் றுதித்தனன் ஆதித்த னாமே'

திருமூலர் இப்பாடலில் என்ன விஷயத்தைக் கூறுகின் றார்? சொல்லுக்குச் சொல் பொருள் புலப்படாவிட்டாலும் சார மாவது தெரிகிறதா? திருமந்திர நூலில் இப்பாடல் இடம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டாவது பொருளறிவதற்கும் வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், இப்பாடல் இடம்பெறும் பகுதி (10 பாடல்கள்) 'ஆதித்த நிலை அண்டாதித்தன்' என்ற தலைப்பையரின் கீழ்க் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆதித்தன் உதித்தனன்' என்றதொடர் பாடலின் இறுதியடியில் இருந்தும் பொருளறிவதற்கு அந்தத் தொடர் போதியதாய் அமையவில்லை. அப்பாடலில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் விஷயம் சூரிய யந்திரம் என்னும் சூட்சும ஆகமங் கற்றவர்கள் கண்டறியமுடியும். ஷேபாடலின் மூலமான சுலோ

கம் என்று கருதப்படும் ஆகம சுலோகத்தை ஆகம விற்பன்னர் சித்தாந்தபானு சிவபுரீ சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்களவர்க்கு கிட் டுகின்றார்கள்.

'வ்ருத்தம் தீர்யச்ரம் புனர்வ்ருத்தம்
ஷுடச்ரம் வ்ருத்த யுத்தகம் |
அஷ்டாச்ரஞ்ச கலாச்ரஞ்ச,
ஸௌர சக்ரம் ப்ரகீர்தயதே | |

இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் சூரி யனுக்குரிய யந்திரம் (ஸௌர சக்ரம்) என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருமூலரோ பரிபாஷையமைத்தும் மறைத்தும் கூறுகின்ற சித்தர் மரபுப்படி 'அலையற்றுதித்தனன் ஆதித்தனாமே' என்றளவில் விட்டுவிட்டார்.

'ஐம்பதெழுத்தே அனைத்து வேதங்களும் ஐம்பதெழுத்தே அனைத்தாகமங்களும்' என்றும், 'ஓதும் எழுத்தோடுயிர்த் கலை மூவைஞ்சும், ஆதியெழுந்தவை ஐம்பதோ டொன்றென்பர்' என்றும் திருமந்திரப் பாடல்களிற் கூறப்படும் 50, 51 என்னும் எண் ணிக்கையுள்ள எழுத்துக்கள் எவை? இவற்றை நாம் அறிவதற்கு தொல்காப்பியமோ, நன்னூலோ பிற இலக்கண நூல்களோ துணை செய்யுமா?

திருமந்திரத்தில் அசைப என்னும் பகுதியிலுள்ள சில பாடல்களின் அடிகளில் ஆனந்தம் அம் - ஹ்நீம் - அம் - கூஷம் - ஆம் - ஆதமே' என்றும், 'செம்பு பொன்னாகும் ஸ்ரீயுங் கிரீயுமென என்றும் டைமொழி எழுத்துக்களை - பீஜாக்ஷரங்களை மாற்றாமலே பாடியிருக்கிறார் திருமூலநாயனார். இவையெவ்வாறு எவர் கண் ணிற் படவேண்டுமோ அவர்கண்ணிற் படுவதேயில்லை. காரணம் திருமுறைகளுக்காகப் போராடுவதற்கென்று கங்கணங் கட்டுபவர் பலரிடம் பன்னிரு திருமுறை நூல்களும் இருப்பதில்லை; இருந் தாலும் அவர்கள் மனமடங்கிப் படிப்பதில்லை.

திருமந்திரத்திலுள்ள ஐந்தாம் தந்திரம் கூறுகின்ற தாச மார்க்கம், சம்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம், சன் மார்க்கம் என் னும் வழிபாட்டு நெறிகளும், அவற்றின் பயனான சாலோக சாம்ப சாரூப சாயுச்சிய முத்திவகைகளும், மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் சத்தி - நிபாத நிலைகளும், பின்னே யுள்ள அண்டலிங்கம், பிண்டலிங்கம், ஆத்மலிங்கம், ஞானம், ஞாதிரு, ஞேயம், தவவேடம், அவவேடம், சிவவேடம், சந்தரு நெறி, அசறிகுரு நெறி, தூல-சூக்கும-அதிசூக்கும பஞ்சாக்ஷரநி

கள், அத்துவாக்கள், ஆதார ஆதேயம், சிவபூசை, குருபூசை, போசனவிதி, பிட்சாவிதி என்னும் இவையுமெல்லாம் திருமந்திர பொருளட்டவண்ணியின் ஒரு பகுதியாகும். திருமந்திர நூல்க்காண தவரும் இவ்வட்டவண்னையப் பார்த்து இந்நூல், ஏனைய திரு முறை நூல்களைப் போன்று தோத்திர நூலன்று என்றும், சமய வாழ்வு வாழ வழிகாட்டும் விதிநூலாயும், சமய உண்மைகளை உணர்த்தும் சாத்திர நூலாயும் அமைந்தது என்றும் அறிந்து கொள்ள முடியும். இவ்விஷய அட்டவண்ணப் பொருளெல்லாம் ஆகமம் கூறும் பொருள்களே. சிவாகமங்களிற் போலவே இந் நூலிலும் சரியை முதலிய நார்பாதப் பொருள்களும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவாசாரியர்கள் சிவபூசையின்போது ஒதுகின்ற 'க்ஷத்த்யாதி குடிலா ப்ராந்த' எனத் தொடங்கும் நீண்ட தியான சுலோகத் தின் பொருளைத் திருமுலநாயனாரி, சதாசிவலிங்கம் என்னும் பகுதியில் இரண்டு செய்யுட்களில் சுருக்கிச் சொல்கிறார்,

'தவளேசான வதனம், பீதம் தத்புருஷாநநம்,
கிருஷ்ணாகோர முகோபேதம், ரக்தா போத்தர வக்த்ரகம்
கஸ்வேதம் பஸ்மிமாஸ்யேகம், ஸத்யோஜாதம் ஸமூர்த்திகம்'
என்று 6 அடிகளிலமைந்த விஷயம்,

நடுவு கிழக்குத் தெற்குத் தரமேறிகு
நடுவு படிநெறி குங்கும வன்னம்
அடையுள் வஞ்சனஞ் செவ்வரத்தம் பால்
அடியேற் கருனிய முகமிவை யஞ்சே

என்னும் 4 அடியுள் அடங்கிவிடுகிறது. தொடர்ந்து,

பதிமாஸநஸ்தம் பஞ்சாஸ்யம், ப்ரதிவக்த்ரம் திரிலோசனம் என்னும் பகுதி 'அஞ்சுமுகமுள ஐம்முன்று கண்ணுள்' என்றும், ஜடா கண்டேந்தி மண்டிதம் என்பது 'கருளாரிந்த செஞ்சடைச் சோதிப் பிறையும்' என்றும் திருமந்திரத்திற் கூறப்படுகிறது. பதித்துத் திருக்கரங்களிலுமுள்ள பத்து ஆயுதங்களும் இவையிவை என்பதை ஷே ஆகம சுலோகம் 'சக்த்யசீ சூல..... பிப்ராணம் பஞ்சபி: கரை:' என்று விரித்துரைக்க, நாயனாரி, 'அஞ்சி னோடஞ்சு கரதலந் தானுள், அஞ்சினோடஞ்சா யுதமுள்...' என்று சுருக்கிக் கூறித் தியான சுலோகத்தைத் தமிழ்செய்திருக்கிறார்.

திருமுலர் சிவாகமப் பொருள்களை மாத்திரமன்றி வேதோபநிடதப் பொருள்கள் சிலவற்றையும், சாக்த வழிபாட்டு முறைகள் சிலவற்றையும் தமிழ்ப்படுத்தியிருக்கிறார். சிறப்பான

கருத்தமைந்த சில உபநிடத வாக்கியங்களை 'மகா வாக்கியங்கள்' என்று கூறுவது மரபு. அவற்றுள் 'தத் த்வம் அசி' என்னும் மகாவாக்கியமும் ஒன்று. இதிலுள்ள மூன்று சொற்களையும் தற்பதம், தொம்(துவம்)பதம், அசிபதம் என்று திருமந்திரம் மீட்டும் மீட்டும் கூறுவதைக் காணலாம். 'தற்பதம் தொம்பதம் தானா மசிபதம், தொற்பத மூன்றுத் துரியத்துத் தோற்றவே' என்பது, முச்சூனிய தொந்தத்தசி என்னுந் தலைப்பிலுள்ள ஏழுபாக்களில் ஒன்றின் பகுதியாகும். இவ்வேழு பாக்களும் மகாவாக்கிய விளக்கக் கூறுவனவேயாம்.

சக்தி வழிபாடு சம்பந்தமாகச் சிவாகமங்களிற் கூறப்படாத சில மந்திர யந்திர பூசை முறைகளையும் திருமந்திரம் கூறுகிறது. நான்காந்தந்திரத்திலுள்ள நவாக்கரி சக்கரம், புவனாபதி சக்கரம், வயிரவிமந்திரம் என்னுந் தலைப்புகளும் அங்கு கூறப்படும் விஷயங்களும் இவை சாக்த ஆகமத் தொடர்புடையவை என்பதைக் காட்டுகின்றன. இவற்றுட் கூறப்படும் விஷயங்கள் சிலவற்றை விளக்குவதற்கும் வடமொழி மூலங்கள் துணைபுரிகின்றன. வயிரவி மந்திரம் என்ற பகுதியில் 20-ம் பாட்டு இது.

'வருத்த மிரண்டுஞ் சிறுவிரல் மாறிப்
பொருத்தி யணிவிரற் சுட்டிப் பிடித்து
நெறித்தொன் றவைத்து நெடிது நடுவே
பெருத்த விரவிரண் ணுப்புக்குப் பேசே'

சாக்த வழிபாட்டு நெறியில் முத்திரைகளின் உபயோகம் மிக அதிகம். மேலேயுள்ள பாட்டில் யோனி முத்திரை அமைக்கும் முறை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொருளை இதிலுந் தெளிவாகவும் யோனி முத்திரை என்று பெயரிசுட்டியும் பின்வரும் சுலோகம் விளக்குகிறது.

'மித:கநிஷ்டிகே பதிவா, தரிஜநீப்யாம் அநாமிகே,
அநாமிகார்தவ ஸம்ஸுஷ்ட: தீர்க்க மத்யமயோரத:
அங்குஷ்டாகிர த்வயம் ந்யஸ்த்வா, யோநிமுத்ரேயம் சரிதா'

இந்த முத்திரைவிதி கூறும் சுலோகம் பரகராம் கல்ப சூத்திரம் என்னும் நூலிலுள்ளது என்று சித்தாந்தபாநு சிவஸ்ரீ சோ. சுப் பிரமணியக் குருக்களவரிகள் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

இனி, புவனாபதி சக்கரம் என்னும் பகுதியிலுள்ள முதற் பாட்டு மிக முக்கியமானது.

ககாராதி யோரைந்தும் காணிய பொன்மை
அகாராதி யோரா றரத்தமே போலும்
சகாராதி யோர்நான்கும் தான்கத்த-வெண்மை
சகாராதி மூவித்தை காமிய முத்தியே

நாவலர் வழி

இப்பாட்டிற் குறிப்பிடப்படும் ககாராதி ஐந்தெழுத்தும், அகாராதி ஆறெழுத்தும், சகாராதி நான்கெழுத்தும் எவையெவை? தமிழ் நெடுங்கணக்கிலுள்ள எந்த எழுத்தையும் இவ்வடிகள் கருதவில்லை. காதிவித்தை என்று பிரசித்திபெற்ற பஞ்சதசாஷரீ மந்திரத்தின் மூன்று கூறுமைந்த பதினைந்து அட்சரங்களுமே இங்கு கருதப்பட்டவை. அகாராதி என்பதில் அகாரம் மந்திரத்தில் ஹகாரமாகும்; இப்பகுதியிலுள்ள ஐந்தாமாட்டு 'ஏனும் பலமா மியந்திர ராசன்னடி' என்று தொடங்குகிறது. இத்திரு குறிப்பிடப்படும் இயந்திர ராசன் என்பது, இதே பெயரார் பிரசித்தி பெற்றுவிளங்கும் ஸ்ரீ சக்கரமேயாகும்.

இதுவரை காட்டப்பட்ட பன சான்றுகளால் திருமந்திர நூல் வேதாகமங்களை முதலாட்களாகக் கொண்டெழுந்த வைதிக சைவ நன்னூலென்பது உறுதியாகிறது;

‘வேதமொ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனூல்’

— திருமந்திரம்

— இக்கட்டுரையின் சுருக்கமான வடிவம் அச்சுவேலி பிள்ளையார் கோயில் குட்பாமிநேக மலரில் (28-10-86) வெளிவந்தது;

நாவலர் பெருமானும் அவர் காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்பின்னா காலத்திலும் வாழ்ந்திருந்த ஈழநாட்டறிஞர்களும் தாம் உபயோகிக்குஞ் சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் சிறுபிழையுமின்றி எழுதுவதில் விழிப்புடன் இருந்தனர். இவ்விஷயத்தில் அக்காலத்துத் தமிழக அறிஞர்களைவிட ஈழத்தறிஞர்களே முற்பட்டிருந்தனர். தமிழோடு தமிழாய்க் கலந்துவிட்ட வடமொழிச் சொற்களை அவற்றின் சரியான உருவத்தோடும் பொருளோடும் அறிந்துகொள்வதற்காக அவர்களின் பலர் வடமொழியிலும் குறைந்த அளவிலாவது பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள். நாகநாத பண்டிதர், சங்கர பண்டிதர், செந்திரநாத ஐயர், சிவாஹதையர் முதலியோர் வடமொழியிற் பெரும்புலமை பெற்றுத் தமிழை வளம்படுத்தினர். சிலர் இவ்வாறில் அமையாது ஆங்கிலப் பயிற்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இலெளகீக வாழ்வுக்கு ஆங்கில அறிவு பயன்பட்டது போன்று, சமயம், தத்துவம் ஆகிய ஆத்மீகத் துறைகளுக்கும் சோதிடம், வைத்தியம் முதலிய இலெளகீகத் துறைகளுக்கும் வடமொழியறிவு அவர்களுக்கு மிகப் பயன்பட்டது. அந்நாளிற் பல மொழியறிந்தவரை எல்லோரும் போற்றினர்.

நாவலர் தாம் எழுதுவதில் பிழை நேர்ந்துவிடக்கூடா தென்று விழிப்பாயிருந்ததோடு தாம் பதிப்பிக்கும் நூல்களில் ஓர் அச்சப்பிழையும் வந்துவிடக்கூடாதென்றும் விழிப்புடனிருந்தார்; பிறரைக் கண்டிக்கும்போது அவர்கள் வெளியிட்ட நூல்கள் பத்திரங்களிலுள்ள பலவகைப் பிழைகளையுங்கூட எடுத்துக் காட்டிக் கண்டித்தார், இக்காலத்திலோ நாவலரின் சீட பரம்பரையில் வந்த ஓர் அறிஞரின் சமய நூல்களைப் பிழை திருத்தம் என்பது ஓர் அருபந்தம்போல் அலங்கரிக்கிறது.

நாவலர் தமிழகத்தில் வெளிவந்த நூலொன்றில் தாம் கண்ட பலவகைப் பிழைகளையும் எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் திருத்தங்களையும் ‘போலியருட்பா மறுப்பு’ என்னுங் கட்டுரையிற் கொடுத்திருக்கிறார். அப்பிழைகளிற் பலவும் அவை போன்ற வேறுபல பிழைகளும் நாவலர் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று புதினப் பத்திரிகைகளிற் காணப்படுகின்றனவே, இவை திருந்துவது எப்போதோ?

நாவலர் காட்டிய பிழைகளும் திருத்தங்களும் இங்கு சுருக்கித் தரப்படுகின்றன.

பிழை	திருத்தம்
சுழிமுனை	சுழுமுனை
சொற்பனம்	சொப்பனம்
கேழ்க்க	கேட்க
பிராரத்துவம்	பிராரத்தம்
மயேசுரன்	மகேசுரன்
சகசமாரீக்கம்	சகமாரீக்கம்
பெத்த திசை	பெத்த தசை
உற்பீசம்	உற்பீச்சம்
அத்தமாமம்	அத்தமயனம்
நூல்களறிவிக்கமாட்டாது	நூல்களறிவிக்கமாட்டா
போயவிடத்துவான்மா	போயவிடத்தான்மா

நாவலர் சரித்திர மொன்றில் அதன் ஆசிரியர் திரு. த. கைலாசபிள்ளை அவர்களும் '.....வட மொழிகளின் இயல் பறியாமையினாலும், முகர எகரங்களின் பேதமறியாமையினாலும் சொற்களைப் பிழைப்படுத்தி வழங்கிவந்திருக்கின்றார்கள். ஏடுகள் எழுதுகிறவர்களும் மேன்மேலும் பிழைகளை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். இவைகளாலே தமிழ்ச் சொற்களினுடைய உண்மையான சொரூபத் தெரியாமற்போயிற்று' என்று விளக்க மாயெழுதி, பிழையாக வழங்கும் சில சொற்களையும் அவற்றின் சரியான சொரூபங்களையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார். கற்பூரம், குங்கிலியம், பருதி, அருணம், சிகப்பு, உத்தராயணம், கத்திரித்தல் என்பன அவர் காட்டிய பிழையான சொற்றொடர்களுட் சிலவாகும். இவற்றின் சரியான சொரூபம் முறையே கரீப்பூரம், குங்குலியம், பரிதி, அரிணம், சிவப்பு, உத்தராயணம், கத்திரித்தல் என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

சுன்னகம் அ. குமாரசுவாமிப்புவலர், விளம்பரப் பத்திரிகைகளிற் காணப்பட்ட பிழைகளையும் தம் மாணவருக்குக் காட்டித் திருத்துவித்துப் பயிற்சியளிப்பது வழக்கமென்று அறிந்தோரீ கூறுவர். தமிழகத்துப் போற்றொருவர், வடமொழி அறிவின்மையாற் பலரெழுதுவதுபோல சிரார்த்தம் என்று பிழையாய் எழுதியபோது, சிர + அர்த்தம் = தலையின் பாதி என்று பொருள்படுதலால் அது பிழை யென்றும், சிரத்தைபோடு செய் யப்படுவது என்னும் பொருள்தரும் சிரார்த்தம் என்பதே சரியென்றும் எழுதித் திருத்தியவர் புலவர். திருத்தம் பெற்றவர் மகா

மகோபாத்தியாயர் என்னும் பட்டம்பெற்றவர் எஃபது கவனிக் கப்படவேண்டியது. பிழைகளானும் ஆற்றல் காரணமாகக் குமார சுவாமிப்புவலர் 'தோஷஜ்ஞர்' என்று சம்காலத்தவரால் மதிக்கப்பெற்றவர்.

நாவலரும் அவர்வழி வந்த நல்லறிஞரும் திருத்தி வளர்த்த தமிழ்மொழி அவர்கள் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலேயே இன்று சிதைக்கப்படுவது கொடுமையானது. முன்னாளில் யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள், கொழும்புப் பத்திரிகைகள் பிழையான தமிழைப் பரப்புகின்றனவென்று குறைகூறுவது வழக்கம், கொழும்புப் பத்திரிகைகள் சரியாய் எழுதுகையில் யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகையொன்று பிடிவாதமாக எண்ணை என்றே எழுதிப் பிழைபரப்புகின்றது. இன்னொரு பத்திரிகை, ஆங்கிலத்தில் வேற்றுமையுருபுகளைப் பெயரோடு சேரீக்காமற் பிரித்தெழுதுவதுபோல இருந்து, உடன் என்னும் சொல்லுருபுகளைப் பிரித்தெழுதிப் புது மரபு படைக்க முயல்கிறது; விரைவில் ஐ. ஆல். ஓடு. இன், இல் என்னும் உருபுகளும் பிய்த்து வைக்கப்படும்போலும்.

செலவீனம், அருகாமை, ஈமைக்கிரியை, சரிகை, கிரிகை நினைவாஞ்சலி, கிதிட்சை, சுயேட்சை, நலன்புரிச்சங்கம், விஷேடம் என்பனவும் இன்னும் பல அகிலீனச்சொற்களும் இங் குள்ள பத்திரிகைகளாற் பரப்பப்படுகின்றன. பொது மக்களுக்கும் மாணவர்க்கும் பிழையான முன்மாதிரிகாட்டி அவர்களைத் தவறிழைக்கச் செய்யும் இந்தப் பிழைகளைக் கண்டும் காணாதவர் போலிருக்கும் தமிழ்ப் பாதுகாவலர் சிலருக்குச் சமய சம்பந்தமான சொற்களின் சிலர் ஜஷஸ என்னும் கிரந்த எழுத்துக்களைக் கலந்து எழுதுவதுதான் பெருந்தவறுக்கக் கண்ணிற் படுகின்றது; கண்டிக்கவுந் தூண்டுகின்றது.

வடசொல்லையும் திசைச் சொல்லையும் தமிழுரைநடையிற் சேர்த்தெழுதுவது பற்றி நாவலர் எத்தகைய கருத்துடைய வராயிருந்தார் என்று அறிவது மிகப்பயனுடையதாகும். அவர் பிறமொழிச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டு எழுதிய தற்கால காரணத்தை அறிவதும் பயனுள்ள செயலாகும்.

திக்கிதர், பஞ்சாக்ஷர செபம், இரண்டு லக்ஷம் ரூபா, வருஷந்தோறும், சிவதூஷணம், மத்தியஸ்தம், ஞானஸ்நானம், ஸ்ரீசற்குருநாத சுவாமிகள் என்னும் வடமொழிச் சொற்களும், கிறிஸ்து சமயம், வெஸ்லியன் மிஷன், புரோடெஸ்டாண்டு, கம் மிஷனர், றிப்போர்ட்டு, ரேகுச் கங்கம், சுப்பிரீங்கோட்டு ஜூரி

டிஸ்திரிக் கோட்டுப் பிறக்கிராசி என்னும் பிறமொழிச் சொற்களும் பொதுமக்களின் வழக்கிலிருந்தமையால் இவற்றை உருத்திரிக்காமலே நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துதல், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்னும் நூல்களில் எழுதிபிடுக்கிறார் நாவலர். தமிழிலக்கண நூல்கள் பலவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப் பித்த நாவலருக்கு வடசொற்களை 'வடவெழுத்தார்' எழுத வேண்டுமென்ற விதி தெரியாதா? காலதர். சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்னும் பழைய சொற்களையும், பரிதிமாற் கலைஞன், வெண்ணெய்க் கண்ணன் என்னும் புதிய சொற்களையும் போன்று, தனித்தமிழில் ஏன் மொழிபெயர்த்தெழுத அவர் முயலவில்லை? அவர் தமது அறிவாற்றலைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்துவதற்காக எதையும் எழுதினால்தான்: தமது எண்ணத்தை வெளியிடவே — நாடெங்கும் பரப்பவே — பேசினார்; எழுதினார்.

நாவலர் வாழ்வு பொதுநல வாழ்வு. சிவபூசையும் சிவாலய வழிபாடுமாகிய இரு செயல்கள்தான் அவர் தமது ஆன்மீக நலங்கருதிச் செய்தவை. வாழ்நாள் முழுதும் அவர் செய்த மற்றச் செயல்களெல்லாம் பொதுமக்களின் நன்மைக்காகவே செய்யப்பட்டன. பொதுமக்களின் பெரும்பாலோர் ஆரம்பக்கல்வி மாத் திரமே பெற்றவர்கள். அதுவும் அற்றவர்கள் பலர். அவர்களுக்காக எழுதிய அறிவிப்புகள், வேண்டுகோள்கள், கண்டனங்கள் ஆகியவை அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய எளிமை வாய்ந்த நடையில் எழுதப்பட்டன. பொதுமக்கள் வழங்குகின்ற சொற்களிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திவிடுவதுதான் செய்யத்தக்கதென்றும், மொழிபெயர்த்து உருமாற்றம் செய்துவிட்டால் அவற்றை அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ளமாட்டார்களென்றும் அவர் கருதினார். இது தமிழ்ச் சொல்லா பிறசொல்லா என்று பாராமல், இது சரியான சொல்லா பிழையான சொல்லா என்றும், இது எல்லோரிக்கும் விளங்குமா விளங்காதா என்றும் ஆராய்ந்து எழுதினாரென்பது நன்கு தெரிகிறது. அவர் வடமொழிச் சொற்களை மாத்திரமன்றிப் பிற திசைமொழிச் சொற்களையும் எடுத்தாண்டதற்கும், வழக்கிலுள்ள வடவெழுத்துக்களை உபயோகித்ததற்கும் இதுவே காரணமாகும்.

ஜ. ஷ. ஸ முதலிய கிரந்த எழுத்துக்கள் வட எழுத்துக்களென்று சொல்லப்பட்டாலும், உண்மையில் இவை வடநாட்டு எழுத்துக்களல்ல. திராவிட மொழியாளர்களான தென்னிந்திய கன்னடரும், தெலுங்கரும், மலையாளர்களும் தனித்தனியே வேறுபட்ட எழுத்துக்களை உபயோகிப்பவராயினும், உச்சரிப்பைப்

பொறுத்தவரையில் ஐம்பதெழுத்தொலிகளைக் கொண்ட வடமொழி நெடுங்கணக்கையே கைக்கொள்ளுபவர்கள். இக்காரணத்தால் இவர்கள் வடமொழியை அடற்குரிய நாகரி எழுத்தைப் பயின்று எழுதும் சிரமமின்றித் தத்தம் தாய்மொழி எழுத்திலேயே எழுதிக்கொள்ளும் வசதியுடையவர்கள். முப்பது எழுத்துக்களால் வடமொழியைச் சரியாக எழுதமுடியாமல் இடர்ப்பட்ட தமிழர் தமது உபயோகத்திற்காகத் தமிழெழுத்துக்களின் உருவமைப்பில் ஆக்கிக்கொண்ட எழுத்துக்களை கிரந்த எழுத்துக்கள்: பல்லவ மன்னரும் பின்வந்த மூவேந்தரும் பிறரும் தங்கள் சாசனங்களை எழுத இந்தக் கிரந்தலிபியையும் உபயோகித்தனர். திருமூலரின் திருமந்திரப் பாக்களிலும் இவற்றுட் சில இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரும் சம்காலத்து அறிஞரும் தேவையானபோது இவ்வெழுத்துக்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் தமிழர்கள் தமக்காக ஆக்கிப் பயன்படுத்திய இவ்வெழுத்துக்களை அவற்றின் தேவை இன்றும் இருக்கும் போது, அவற்றை அன்னியமென்று ஏன் தள்ளவேண்டும்? தென்னிந்தியாவில் உத்தியோகப் போட்டியினால் எழுந்த சாதித்துவேஷம் பின்பு மொழித் துவேஷமாகி எழுத்திலும் பற்றிப்பிடித்தது. துவேஷந் தோன்றுவதற்கு அங்கு காரணகர்த்தர்களாயிருந்தோர் தாம் முன்புசெய்த தீவினையின் பயனை இப்போது அனுபவிக்கிறார்கள். இந்நாட்டு நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு அத்தகைய போட்டி இல்லை. ஆகவே பொருமைக்கோ துவேஷத்துக்கோ இங்கு இடமில்லை.

நாவலர்பெருமான் நடந்துகாட்டிய வழி நலவழி; நமக்கு முன்மாதிரியான வழி. நம்பிக்கையுடன் அவ்வழியிற் சென்று இலக்கை எய்துவோம்.

— நாவலர் குரல் — குருபூசை மலர் 1986

படித்துறை சொன்ன பழங்கதை

கவியரசர் தாசுவரின் கவை மிகுந்த சிறுகதைகள் பல வற்றை வாசக நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். ஆதலினால், அக்கதைகளின் சிறப்பைப் பற்றி உத்ப்புரை கூறவேண்டிய தில்லை. ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள படித்துறை சொல்வதாக ஒரு கற்பனா சித்திரம் தீட்டியுள்ளார் தாசுவர். அதன் நேரான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இங்கே தரப்படுகிறது.

பழைய கால நிகழ்ச்சிகளை அறிய ஆவலிருந்தால், என்மீது வந்திருந்துகொண்டு, சலசல எனப்பாயும் இந்த ஆறு சொல்வதைக் கேள்.

இன்னும் புரட்டாதிமாதம் பிறக்கவில்லை. ஆற்றிலிறைய வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரையில் நான்கு படிக்கள் தவிர ஏனையவெல்லாம் நீரினுள் மூழ்கியிருந்தன. அதோ பாரி! அங்கே நதி வளைந்து வளைந்து பாய்கிறதே, அந்தப் பக்கத்திலே இரண்டு, மூன்று செக்கற் குளங்கள் நீருக்குமேலே தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. ஆற்றங்கரை மரங்களில் தொடுத்திருந்த படகுகள், நீரோட்டத்தால் ஆடியசைந்து மிதந்துகொண்டிருந்தன. தழைத்து வளர்ந்த பசுமீபுற்கள் மீது பசுவவனின் பொறிகிரணங்கள் தவழ்ந்து விளையாடின; செடிகளும் கொடிகளும் அப்போதுதான் மொட்டுக்கட்டியிருந்தன; மலர்கள் இன்னும் அரைத்தொடங்கவில்லை;

படகுகள் சில தங்கள் கிறிய பாய்களை விரித்துக்கொண்டு நதியில் நீந்திச் சென்றன. பிராமண சந்தியாகி ஒருவன் தன் தீர்த்த பாத்திரங்களுடன் குளிப்பதற்கு வந்தான். பெண்கள் தண்ணீர் கொண்டுசெடிலக் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்தார்கள். கல்யாணி வரும் நேரமாய்விட்டதென்று நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அன்று அவள் வரவில்லை. ஸ்வரணமும் புவனமுந்தான் வந்தார்கள். அவர்கள், தங்கள் தோழியை அவள் கணவனுடைய ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்றும், அது முன்னொருபோதும் அறியப்பட்டிராத இடமென்றும் கூறி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு போனார்கள்.

சில நாட்கள் சென்றன. நானும் கல்யாணியை மறந்து விட்டேன். ஆற்றுக்கு வருபவர்களும் அவளைப்பற்றிப் பேசுவதேயில்லை. ஆனால், ஒரு நாள் மாலை, எனக்கு மிகவும் பழக்கமான அந்தக் காலடியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். ஆம்! ஆமாம்! ஆனால் அக்கால்கள் முன்போலன்றி நகைகளற்று வறிதேயிருந்தன. அவற்றிற்கு முன்னிருந்த மினுமினுப்பும் மென்மையும் இப்போது எங்கு போயினவோ, காணோம்.

கல்யாணி கைம்பெண்ணாகிவிட்டாள். அவள் கணவன் மிகு தொலைவிலுள்ள ஏதோ ஒரு ரில் வேலையிலிருந்தவன். கல்யாணமானபின் கல்யாணி அவளை ஒருமுறையோ இருமுறையோ தான் பார்த்திருக்கிறாள். கடிதமூலமாகத்தான் அவளுக்கு அவன் இறந்த செய்தி அவளுக்குத் தெரியவந்தது. எட்டுவயதுக் கைம்பெண்ணான அவள், நெற்றியிலிருந்த குங்குமத்தை அழித்துவிட்டு கைகளிலிருந்த வளையல்களையும் கழற்றிவிட்டு, கங்கைக்கரையில் இருந்த தன் பழைய வீட்டிற்கே வந்துவிட்டாள். ஆனால் அவள் தன் பழைய தோழிகளை ஒருவரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. ஸ்வரணமும் புவனமும் கல்யாணம் செய்துகொண்டு தத்தம் புக்ககம் போய்விட்டார்கள். சரஸ்வதி ஒருத்திதான் இருந்தாள். அவளுக்கும் தைமாதத்தில் கல்யாணம் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

கல்யாணி இளமையிலும் அழகிலும் நாள் தோறும் வளர்ந்து வந்தாள். ஆனால், எளிமை வாழ்ந்த அவள் உடை, துயர் நிறைந்த அவள் முகம், தளர்வடைந்த அவள் நடை ஆகிய இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவளுடைய அழகையும் இளமையையும் மறைத்துப் போடப்பட்ட திரைபோலாய்விட்டன. இவ்வாறு பத்து வருடங்கள் கழிந்து போயின. ஆனால் கல்யாணி இப்போது வளர்ந்து விட்டாளென்று அறிவாரெவருமில்லை.

இன்று போலவே ஒருநாள் காலை, ஏதோ ஒரு வருடத்துப் புரட்டாதி மாதத்தின் பிற்பகுதியில், உயரமான சிவந்த உடலமைந்த இளைஞனான ஒரு துறவி (அவன் எங்கிருந்து வந்தவனோ தெரியாது) எனக்கு முன்பிருக்கும் சிவன் கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான், அவன் வந்தது ஊரிலுள்ள எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. தங்கள் தங்கள் குடங்களை வைத்துவிட்டுப் பெண்களெல்லோரும் அந்தப் புதிய யோகியைத் தரிசிப்பதற்குக் கூட்டங் கூட்டமாய் வரத்தொடங்கினார்கள்.

நாளுக்கு நாள் கூட்டம் பெருகலாயிற்று. அந்தப் பால சன்னியாசியைப்பற்றிப் பெண்கள் வானளாவப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். அவன் ஒருநாளைக்குப் பாகவதத்திலிருந்து சுலோகங்களை எடுத்துக் கூறுவான். இன்னொரு நாளைக்கு கீதையின் தத்துவார்த்தத்தை விளக்கிக் காட்டுவான். சிலர் அவனிடம் யோசனை கேட்கச் சென்றனர். சிலர் மாந்திரீக விஷயமாய் அவனைக் கலந்தனர். சிலர் தங்களு நோய் தீர்க்க அவனை நாடினர்.

4

சில மாதங்கள் சென்றன. அது ஒரு கித்திரை மாதம். அன்று சூரிய கிரகணம். அதற்காகப் பெருங்கூட்டம் கங்கையில் நீராட வந்திருந்தது. பலர் அச் சன்னியாசியைத் தரிசிக்க வந்தவர்கள். அவர்களுள் கல்யாணியின் கணவனது கிராமத்துப்பெண்களும் சிலர் வந்திருந்தார்கள்.

அப்போது காலை நேரம். என்னுடைய ஒரு படியில் வீற்றிருந்த சன்னியாசி, தன் துளசி மணிமாலையைக் கையில் வைத்து ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போது திடீரென்று ஒருத்தி தன் பக்கத்திலிருந்தவளை ஒரு கிள்ளைக் கிள்ளிவிட்டுச் சொன்னாள், "என்ன, நம்முடைய கல்யாணியின் கணவனல்லவோ இவன்!"

இன்னொருத்தி மெதுவாகத் தன் முக்காட்டை விலக்கி விட்டு "ஓ! ஆமாம்!! எங்களுக்குச் சட்டாஜியின் இளைய பிள்ளை தான்."

வேறொருத்தி "ஆ! அதே நெற்றி, அதே கண்கள், அதே முக்கு."

சந்நியாசியைத் திரும்பிப் பாராமலே நான்காவதொருத்தி "பாவம் (கல்யாணியின் கணவன்) இறந்துவிட்டான். அவன் இனித் திரும்பிவரப் போவதில்லை. கல்யாணியின் துரதிஷ்டம்"

"அவனுக்கு இவ்வளவு நீண்டதாடியில்லை," என்று சொல்லி ஒருத்தி மறுத்தான்.

இன்னொருத்தி: "அவன் இவ்வளவு உயரமில்லை,"

மற்றொருத்தி: "அதுவுமல்லாமல் அவன் இவ்வளவு ஒல்லியுமல்லவே" என்று சொன்னாள். இவ்வளவில் அவர்கள் இவ் விஷயத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

5

ஒருநாள் மாலை. கீழ்த்திசையில் பூரண சந்திரன் தன் வெண்ணிலாவைப் பரப்பிக்கொண்டேழுந்தபோது, கல்யாணி என்

கடைசிப்படியில் வந்துட்கார்ந்தாள். அவள் நிழல் என்மீது விழுந்திருந்தது.

அப்போது படித்துறையில் ஒருவருமில்லை. கிளிகள் ஆற்றங்கரை மரங்களில் அங்குமிங்கும் தத்திக்கொண்டிருந்தன. சிவன்கோவில் அசையாமணியோசையும் குறைந்துகுறைந்து மெதுவாகக் கேட்டு அடங்கிவிட்டது. செடிக்கொடிகள் உள்ள இடங்களிலும், கோவில் மண்டபத்திற்கருகிலும், பாழடைந்த வீட்டின் பக்கத்திலும், குளக் கட்டின் கரையோரத்திலும், பக்கத்திலுள்ள பனங்காட்டிலும் நிழல்கள் கோலம்பாட்டாற்போல் இருந்தன. அதோ அங்கு தெரிகிறதே, அந்த அரசமரத்தில் வெளவால்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வீட்டிற்கப்பால் நரிகள் ஊளை யிடும் சப்தம் காற்றில் மிதந்துமிதந்து வந்தது.

சந்நியாசி மெதுவாகக் கோவிலிலிருந்து வெளியே வந்தான். இங்கு வந்து சில படிகள் இறங்கியவுடன் எவளோ ஒரு பெண் தனியாய் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டுவிட்டுத் திரும்பிப் போக அடியெடுத்தான். அப்போது கல்யாணி திடீரெனத் தலையை நிமிர்த்தித் தனக்குப் பின் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் முக்காடு நழுவி வீழ்ந்தது; நிலவொளி அவள் முகத்தில் பளிச்சென்று விசிறிய.

அவர்களுக்கு மேலாக ஆந்தையொன்று அலறிக்கொண்டு பறந்தது. அதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டபின்தான் கல்யாணிக்குத் தன்னுணர்ச்சி வந்தது. மெல்லிய சலிவாத் துணியானாகிய முக்காட்டைத் தலையில் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு சன்னியாசியை வணங்கினாள். சன்னியாசி அவளை ஆசீர்வதித்து "யாரம்மா?" என்று கேட்டான். அவள் சொன்னாள், "என் பெயர் கல்யாணி"

அன்றிரவு அவர்கள் இதைத்தவிர வேறொன்றும் பேசவில்லை. பக்கத்திலிருந்த தன் வீட்டிற்குக் கல்யாணி மெல்லப் போய்ச் சேர்ந்தாள். ஆனால் சன்னியாசி மாத்திரம் அன்றிரவு வெகுநேரம் என் படிமேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். நள்ளிரவுவரை அவ்வாறு இருந்துவிட்டுப் பின்னர் கோவிலுக்குள் சென்றுவிட்டான்.

அதன் பின்னர் கல்யாணி சன்னியாசியைத் தரிசிக்க நாகிதோறும் வருவாள். அவன் ஜனங்களுக்கு கீதை முதலியவற்றைப் படித்துக் காண்பிக்கும்போது அவன் ஒரு மூலையில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். காணியில் சந்நியாசி தன் ஜெபங்களெல்லாம் முடிந்தபின், அவனிடம் மதங்களைப்பற்றிப் பேசிக்

கொண்டிருப்பான். அவள் அவற்றையெல்லாம் விளங்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டாள். ஆயினும் அமைதியாயிருந்து கேட்டு அவற்றின் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முயன்றாள். அவனிடம் வேலைகளைப்பெல்லாம் மிகப்பணிவோடு செய்துவந்தாள். எப்போதும் கோவிதைப் பெருக்குவதும் மெழுகுவதுமாகத் தெய்வத் திருப்பணி செய்துவந்தாள்.

6

பனிகாலம் முடிகின்ற சமயம். மிகக் குளிர்ந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் இடையிடையே சில மாலை நேரங்களில் இன்பமான இளந்தென்றலும் மெல்லென வீசும். எங்கோ மிகுந்த தொலைவிலிருந்து நாதஸ்வரத்தின் இனிய ராகம் தவழ்ந்து வரும். படகுக்காரர் தங்கள் படகுகளை நீதியின் நீர்ப்போக்கிலேயே ஓடவிட்டு, துடுப்புப் போடாமல் கண்ணிரான்மீது காத்திருப்பார்களே பாடிக்கொண்டு போவார்களை இதுதான் அந்தக் காலம்.

திடீரெனக் கல்யாணியை நான் பார்க்கமுடிவாது போய் விட்டது. சில நாட்களாக ஆற்றுக்காவது சந்நியாசியிடமாவது அல்லது கோவிலுக்காவது வருவதை அவள் நிறுத்திவிட்டாள். பின் என்ன நடந்ததென்று நானறியேன். ஆனால் ஒருநாள் மாலை இருவரும் என் படியில் வந்து சந்தித்தனர். கீழ் குனிந்தபடியே கல்யாணி கேட்டாள், "என்னைக் கூப்பிட்டு ஆளனுப்பினீர்களா?"

"ஆமாம். ஏன் உன்னைச் சிலநாட்களாகக் காணவில்லை? கடவுளுக்குப் பணி செய்வதிலும் உனக்குச் சலிப்பேற்பட்டுவிட்டதா?"

அவள் வாய் திறக்கவில்லை. மௌனமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

சந்நியாசி திரும்பவும் சொன்னான், "உன் உள்ளத்திலுள்ளதையெல்லாம் ஒளியாமல் என்னிடம் சொல்"

கல்யாணி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு "நான் ஒரு பாவி, ஆகையினால்தான் தொண்டு செய்வதை நிறுத்திவிட்டேன்", என்றாள்.

"கல்யாணி, உன் மனம் மிகக் குழம்பிப்போயிருக்கிறதென்று எனக்குத் தெரியும்."

இதைக் கேட்டதும் அவள் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டாள். தன் சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடி, சந்நியாசியின் காலடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள்.

சந்நியாசி கொஞ்சம் நகர்ந்து நின்று, "உன் மனத்திலுள்ளதை என்னிடம் சொல் உன் மனம் சாந்தியடைய வழி சொல்கிறேன்" என்று சொன்னான். அவன் ஏதோ தீர்மானம் கொண்டவனிடமே காணப்பட்டான். சிறிது தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு சொன்னான். நீங்கள் என்னை உத்தரவிட்டால் நான் சொல்லத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதை நான் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாது. எல்லாவற்றையும் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள், நான் ஒருவரைக் கடவுளாக மதித்தேன், தொழுதேன், அதனால் என்னுள்ளம் விரிவடைந்தது, ஆனால் ஒருநாள் இரவு எங்கோ ஒரு பூங்காவின் அவர், என் வலது கையைத் தன் இடது கையாற் பற்றிக்கொண்டு என்னருகிலிருந்து என்னிடம் காதல் மொழிகள் பேசுவதாகக் கனவுகண்டேன். அப்போது எனக்கு அது சிறிதும் வியப்பாகத் தோற்றவில்லை. இவ்வளவில் கனவு மறைந்துவிட்டது, மறுநாள் அவரை நான் கண்டபோது அவர் எனக்கு வேறுவிதமாகத் தோற்றினார். கனவில் கண்டவை என்னை நீங்காது பற்றிகொண்டன. அச்சத்தால் அவ்விடம்விட்டு விலகி ஓடிப்போனேன். ஆயினும் கனவில் கண்டவை என்னை விட்டகலவில்லை. இதனால்தான் என் மனது கலக்கமடைந்தது. எனக்கு இவ்வுலகம் முழுவதும் இருட்டாகத் தோன்றுகிறது."

இவ்வாறு கூறி அவன் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ளும்போது, அச் சந்நியாசி என் படிக்கல்லின்மீது தன் வலக்காலை மிக அழுத்தமாக ஊன்றிக்கொண்டிருந்தான். அவள் கூறி முடித்ததும் அவன், "நீ கனவில் கண்ட மனிதன் யார் என்று கூறவேண்டும்" என்றான். அவன் தன் கைகளைச் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டே, "நான் சொல்வதற்கு முடியாமலிருக்கிறேன்" என்றான்.

"இல்லை நீ சொல்லித்தானாவேண்டும்."

அவன் கையைப் பிசைந்துகொண்டே, "நான் சொல்லித்தானாவேண்டுமோ?"

"ஆமாம்"

"என் கனவில் தோன்றியவர் நீங்கள் தான்"

இவ்வாறு கூறிவிட்டு என் படியி்து வீழ்ந்து விம்மிவிம்மி அழுதாள்.

பின்னர் அவள் ஒருவாறு தன்னிறைவு பெற்று எழுந்திருந்தபோது சன்னியாசி மெதுவாகச் சொன்னான், "நான் இவ்வுலகத்தைத் துறந்துவிட்ட சன்னியாசி. நீ என்னைப் பாராதிருத்தற்காக இன்றிரவே இவ்வூரைவிட்டுச் செல்கிறேன். இனி நீ

என்னை முடிவாக மறந்துவிடவேண்டும்'' கல்யாணி மிகத்தாழ்ந்த குரலில் வேதனையுடன் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று பதிலளித்தாள். "நான் விடை பெறுகின்றேன்" என்று அவன் புறப்பட்டான். கல்யாணி ஒன்றும் பேசாது அவனை வணங்கிக் கால்களைக் கண்ணிலொற்றிக்கொண்டாள். பின் அவன் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று மறைந்தான்.

சந்திரன் மறைந்தது. இரவு மிகவும் இருட்டாகியது. ஆற்று வெள்ளத்தில் ஏதோ 'தொப்'பென்று விழுந்த சப்தத்தைக் கேட்டேன்!

வான வெளியிலுள்ள நட்சத்திர மண்டலங்களையெல்லாம் பொடிப் பொடியாக்க எண்ணங் கொண்டதுபோல் காற்றுச் சீறிக் கொண்டு சென்றது.

— இலங்கை லீகடன் - 1939 செப்டம்பர்

யாழ்ப்பாணம், பண்டிதத் தமிழ்மீதும் சைவத்தின் மீதும் கொண்ட ஈடுபாட்டிற்குப் பேர்போனது. எனினும் மணிக் கொடிக் காலத்திலிருந்தே யாழ்ப்பாணத்துப் பண்டிதர்கள் சிலர், மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தில் போதிய அளவு அக்கறைகாட்டி வந்தார்கள். பொதுவாகப் பண்டிதர்கள் சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனக்கட்டுரை முதலிய பிரிவுகளில் தம் பார்வையைச் செலுத்தி வது குறைவு. எனவே இப்பண்டிதர்கள் 'முற்போக்குப் பண்டிதர்கள்' என வைதிகப் பண்டிதர்களால் கருதப்படவும் நேரிந்ததுண்டு. பஞ்சாட்சரசர்மா, தியாகராசா சரவணமுத்து ஆகியோர் மறுமலர்ச்சியில் ஆர்வங்காட்டும் பண்டிதர்களாவர். பண்டித உலகில் இருந்து கொண்டு பழமையையும் புதுமையையும் அறிந்து விளையாடுபவர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி அவர்கள் சிதம்பரரகுநாதனின் 'சாந்தி' (1955) ஆண்டுமலரில் எழுதிய 'ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம்' என்னும் கட்டுரையில்.

வாக்குறுதி

"வசந்தகாலம் வந்தவுடன் நான் மறுபடியும் திரும்பி வருவேன்" என்று தன் தம்பியாகிய அசீபிக்குச் சொல்லிக் கொண்டே, அசனன், பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை செய்துகொண்டிருந்தான்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஐப்பானி நடந்த சம்பவம் இது. இசுமோ சமஸ்தானத்திலே பிறந்து வளர்ந்த அசனன் என்பவன், இந்நாட்டிற்கு வந்து இராணுவத்திற் சேர்ந்து தொண்டாற்றிச் சிறந்த போர்வீரன் என்ற பேரும் பெற்றுவிட்டான். இங்கே இருந்த ஓர் ஏழைப்பையனைத் தனக்குத் தம்பியாகவும், அப்பையனின் தாயைத் தனக்குத் தாயாகவும் கவீசாரம் செய்து கொண்டு வெகுநேரம் இங்கேயே தங்கிவிட்டான். இப்போது சமாதான காலமாகையால் அன்னுக்கு வேலை அதிகமில்லை. தன் தாய் நாட்டைப் பார்த்து வருவேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்து விடவே இப்போது புறப்படுகிறான்.

அசீபி: 'அண்ணா, உங்களுடைய இசுமோ சமஸ்தானம் இங்கேயிருந்து ரொம்ப தூரத்தில் இருக்கிறதே. அதனாலே இன்ன நாளுக்குத்தான் வரமுடியும் என்று ஒருநாளைத் தீர்மானமாய்ச் சொல்லுவது உங்களுக்கு இயலாமலிருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் வரும் நாளைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது எங்களுக்கு எவ்வளவோ நல்லது. ஏனென்றால் உங்களை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தம் செய்து விட்டு வாசலில் காத்துக்கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா?'

அசனன்: திட்டமாக ஒரு நாளைச் சொல்வதில் எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. முந்தியும் இரண்டு முன்று முறை அங்கே போய்வந்திருக்கிறேன். இன்ன இடத்துக்குப் போக இத்தனை நாள் ஆகும் என்று எனக்குத் தெரியும். நானிங்கு வந்து சேரும் நாளை நிச்சயப்படுத்திச் சொல்லமுடியும்—சொல்லுகிறேன். அதாவது... வருகிற 'சோயோ'த் திருநாளன்று தவறாமல் வந்து விடுவேன். போதுமா?"

"சோயோவுக்கா? அது... ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள்! ஆ! அப்போது என்கே பார்த்தாலும் பொற்றாமரை

மலர்களே மலர்ந்து நிறைந்திருக்கும். நீங்கள் வந்தவுடன் அந்தக் காட்சியைக் காண்பதற்கு நாம் இரண்டுபேரும் கூடிக்கொண்டு போகலாம். ஆகா! எவ்வளவு அழகாயிருக்கும் அந்த மலர்க்காட்சி! அப்போ... அண்ணா, ஒன்பதாம் மாதத்தில் ஒன்பதாம் நாள் இங்கே வந்து விடுவதாகவா வாக்களிக்கிறீர்கள்?"

"ஆம் ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள்!" என்று அழுதிதமான வார்த்தைகளால் புன் சிரிப்புடனே பதில் கொடுத்த விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டான் அகனன். பின்பு, வெளியே வந்து மிக வேகமாக நடக்கலானான். அசீபியும் அவனுடைய தாயும் நீர்நிறைந்த கண்களாக வாசலில் நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள்.

* * * * *

"சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் அவர்களுடைய யாத்திரையில் அணுவளவு தடையும் உண்டாவதில்லை" என்று ஜப்பானில் ஒரு பழமொழியுண்டு. நாட்கள் வாரங்கள் மாதங்கள் எல்லாம் மிக வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன. பொற்றாமரை மலர் மலரிகின்ற வசந்த காலமும் வந்துசேர்ந்தது.

ஒன்பதாம் மாதத்தின் ஒன்பதாம் நாள் அதிகாலையிலேயே அசீபி, தன் கவிசாரத்தமையனை வரவேற்பதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினான். தமையனுக்கென்று ஒரு தனி அறையை ஒழுங்குபடுத்தினான். சிறிது மதுபானம் வாங்கி வைத்தான். விருந்தினர் மண்டபத்தை விதவிதமாய் அலங்கரித்தான். மேசைகளிலுள்ள பூத்தட்டுக்களிலெல்லாம் நிறையப் பொற்றாமரைப் பூக்களை அடுக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் செய்யும் இந்த ஆயத்தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தாயின் மனங் கனிவுற்றது. அவன் சொன்னான்:

"குழந்தாய், இதையெல்லாம் உன் அண்ணன் இன்றைக்கே வந்து பார்த்தாலல்லவோ நல்லது? ஆனால் இசுமோ சமஸ்தானம் இங்கேயிருந்து நூறு 'நி' தூரம் இருக்குமாமே! எத்தனையோ மலைகளைக் கடந்து வரவேண்டிய பிரயாணம்: வழியில் என்னென்ன தடங்கல்களா? ஆனபடியால் இன்றைக்கே வந்து விடுவான் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?"

அசீபி: "அப்படியல்ல, அம்மா. இன்றைக்கே தான் வந்துவிடுவதாக அண்ணா வாக்களித்திருக்கிறார். அவர் ஒருபேராதும் சொன்னசொல் தவறவேமாட்டார். அவர் வந்தபிறகு நாம் ஆயத்

தம் செய்யத் தொடங்கினால், தன்னுடைய சொல்லில் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றல்லவா நினைத்துவிடுவார்? அப்பறம் அவருக்குமுன்னே நாம் தலைகுனிந்துநிற்க நேரிடும்!"

அன்று காலநிலை மிக அமைதியாக இருந்தது. வானத்தில் ஒருதுண்டு மேகம்கூட இல்லை. சாதாரண நாட்களைவிட அன்றைக்கு உலகம் பல்பிரம் நாழிகை தூரம் விரிவடைந்திருக்கிற தென்று தோற்றத்தக்கதாக வாயுமண்டலக் களங்கமற்றிருந்தது. தென்றல் வீசும் அந்தக் காலை வேளையிலே பலவகையான பிரயாணிகள் அந்தத் தெருவழியாகக் கிராமத்தைக் கடந்து சென்றார்கள். அவர்களில் இராமணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் சிலர் இருந்தார்கள். அவர்களிலொருவன் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருப்பான். அவனைக்கண்டதும் அண்ணன்தான் வருகிறென்ற எண்ணத்தால் அசீபியின் உள்ளம் களிக்கொள்ளும். பின்பு கிட்ட வந்ததும் பார்த்தால் அவன் யாரோ ஒரு பிரயாணியாயிருப்பான்! இப்படியாக ஒருமுறை இருமுறையல்ல. பல முறையும் அசீபி ஏமாற்றம்டைந்தான். ஆயினும் அவன் சலிப்படையவில்லை காத்துக்கொண்டே இருந்தான்.

ஊர் நடுவிலுள்ள அம்பலத்தில் அடித்த மணியோசை, பொழுது நண்பகல் ஆகிவிட்டதைத் தெரிவித்தது. அப்போதும் அகனன் வரவில்லை.

மாலேவேளை ஆயிற்று. அசீபி வீணைக் காத்துக்கொண்டே இருந்தான். சூரியன் மறைந்துவிட்டான். ஆயினும் அகனனைப் பற்றியாதொரு செய்தியும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அந்த நேரம் நெடுந்தெருவை உற்று நோக்கியவாறே வெளிவாயிற் படியில் வெகுநேரம் காத்திருந்தான் அசீபி. அவனுடைய தாய் அங்கு வந்தாள். அவன் நிலையைக்கண்டு அவன் உள்ளம் உருகியது.

"அசீபு, ஏன் இப்படி வீணை காத்திருக்கிறாய்? 'மனித மனம் வசந்தகாலத்து வானம்போலக் கணப்பொழுதில் நிலைமாறி விடும்.' என்ற பழமொழி உளக்குத் தெரியாதா? ஆனால், இந்தப் பொற்றாமரைப் பூ மாதிரி அப்படியல்ல. இன்றைக்குப் போலவே நாளைக்கும் புதிதாயிருக்கும். நீ இப்போது வந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள். வேணுமானால் நாளை முழுதும் காத்திருந்து பாரேன்"

"அம்மா என்ன இது? என் அண்ணனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்போது கூட அவர் வந்துவிடுவாரென்றுதான் நான் நம்பியிருக்கிறேன். நீ போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துத் தூங்கு."

தாய் தன்னுடைய அறைக்குப் போய்விட்டாள். அசீப் வெளி வாசலிலேதான் வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பகலில் இருந்தது போலவே அன்று இரவும் மப்பு மந்தாரயின்றித் தனித்திருந்தது. பூமியெங்கும் பொற்குமார பூதிருந்ததுபோல வானமெங்கும் நட்சத்திரப் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. அமைதி நிறைந்த அவ்வேளையில் கிராமம் முழுவதும் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஒரு சிறிய அருவியின் மெல்லோசை இந்த மௌன நாடகத்திற்குப் பின்னணிச் சங்கீதம் வாசிப்பது போலிருந்தது. எப்போதாவது ஒரு தரம் சேரிப்புறத்திலிருந்து இரண்டொரு நாய்கள் எழுப்புகின்ற ஊனாக்குரல் அந்தப் பேரமைதியை நன்றாக எடுத்துக்காட்டியது.

அப்போதும் அசீப் அண்ணனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தானிருந்தான். மேல்வானத்துப் பிறைச்சந்திரன் பக்கத்திலிருந்த குன்றுகளின் பின்னே மறைந்துகொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். ஏதோ ஒரு மாதிரியான சந்தேகமும் பயமும் அவன் மனதில் எழுந்து இழைத்துக்கொண்டிருந்தன. விட்டினுள்ளே போக நினைத்து அவன் எழுந்தபோது, சிறிது தூரத்திலிருந்து நெடிய மனிதன் ஒருவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டான். அலுப்புக் களைப்பின்றி மிக வேகமாக அந்த மனிதன் வந்துகொண்டிருந்தான். அடுத்த நிமிஷத்திலேயே அவன் அகனன்தான் என்று கண்டுகொண்டான் அசீப்.

"ஓ அண்ணா!" என்று கூவிக்கொண்டே அண்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தான்:

"கடைசியில் அண்ணா தன் வாக்கைக் காப்பாற்றித் தானே விட்டார்! காலையிலிருந்தே நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அண்ணா! உள்ளே வாருங்கள், உங்களுக்காக என்னென்ன ஆயத்தமெல்லாம் என்று பாருங்கள்."

அவன் அகனனை விருந்தினர் மண்டபத்தினுள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் இருத்தினான். மங்கத் தொடங்கியிருந்த விளக்குத் திரிகளைத் தூண்டிவிட்டான். இரவு நேரத்திற்கு ஏற்றதாக நல்ல குடுவள உணவு வகைகளையும் மதுபானத்தையும் அண்ணனுக்கு முன் பரப்பி வைத்தான்:

ஆனால் அகனன் உணவையோ குடியையோ திண்டவில்லை. அசையாமல் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தான். பின் தாய் விழித்துக்கொள்ளுவாள் என்று பயந்தவன்போல் மெல்லிய குரலில் பேசத் தொடங்கினான்:

"நான் இப்படி நேரத் தவறி வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரியுமா? இசுமோவிற்குப் போனவுடன் அந்நாட்டின் அரசியல் நிலையை அறிந்தபோது எனக்குப் பெருந்திகைப்பாக இருந்தது அங்கே உள்வார்கள் தம் சொந்த அரசையிழந்து, எல்லாவகையான உரிமைகளையும் பறிகொடுத்துவிட்டு அதற்காகச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், எவ்ளோ ஒரு அந்நிய அதிகாரியின் கீழ் அடிமைகள் போல் அடங்கி ஒடுங்கி அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த அதிகாரி அங்கேயுள்ள மலை போன்ற பெருகி கோட்டையைத் தன்வசப்படுத்தியிருந்தான். இவற்றையெல்லாம் கண்டபோது என் உள்ளம் குமுறியது.

என் மைத்துனனானே அவன் அங்கே ஏதோ உத்தியோகம் பெற்றுக் கோட்டைக்குள்ளேயே தங்கியிருந்தான். அவனைக்காண்பதற்கு நான் அங்கே போனபோது அவன் தனது அதிகாரியை வந்து பாரிக்குமாறு என்னைத் தூண்டிக்கொண்டேயிருந்தான். முதலில் நான் சம்மதிக்கவில்லை. பின்பு "அவன் எப்படித்தானிருக்கிறான் என்று ஒருதரம் பார்த்துவிடுவோமே" என்றெண்ணி உடன்பட்டேன்.

மைத்துனன் என்னை அழைத்துச் சென்று அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். அதிகாரி மிகத்திறமைவாய்ந்த போர்வீரன் தான் என்று பார்த்தவுடனேயே அறிந்துகொண்டேன். அவன் மிகுந்த உடல் வலிமையும் மனவலிமையும் பெற்றவனாகத்தோன்றினான். ஆனால், அதே சமயத்திலே கெட்ட நடையும் கொடுர இயல்பும் உடையவனாகவும் காணப்பட்டான்.

முன்னமே மைத்துனன்மூலம் என்னைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றிருந்த அந்த அன்னியன், என்னைத் தன்கீழ் உத்தியோகம் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். நான் காரணங்காட்டி மறுத்தேன். ஆனால் அவன் மேன்மேலும் வற்புறுத்தத் தொடங்கியதும், நான் என் மனக்கொதிப்பு முழுவதையும் துடுக்கான வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்திவிட்டேன்.

சிகைத்தை அதன் குகையிலேயே எதிர்த்தவனானேன். சிலகம் சிறிப்பாய்ந்தது. ஆனால் அது கொல்லவில்லை. கோட்டையை விட்டு நான் வெளிப்பட முடியாமல் எனக்குக் காவலிடும்படி என் மைத்துனனுக்கே கட்டளையிட்டுவிட்டான் அதிகாரி.

நான் கைதியாக்கப்பட்டேன். என் சிந்தை கலங்கியது. நான் எவருக்கும் எத்திங்கும் செய்யவில்லை. ஆயினும் என் தாய் நாட்டிலேயே அடிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கு இப்படி

அடைபட்டுக் கிடந்தால், நாளைக்கு என் ஆன்மையையும் தம்பியையும் காண்பதெவ்வாறு? அங்கே நான் போகாவிட்டால் அவர்கள் என்னைப்பற்றி என்னென்னவெல்லாம் நினைப்பார்கள்?... இந்த அதிகாரியை அடிபணிந்தாவது விடுதலை பெறலாமா? சீச்சி! அப்படியும் மானமிழந்து உயிர்வாழ்வதா? ச்சே! வேண்டவே வேண்டாம்... அப்படியானால் என் வாக்குறுதி என்னவது?.....?.....?

இவ்விதக் குழப்பமான நிலைமையில் ஒரு அற்பநம்பிக்கை உண்டாயிற்று. நள்ளிரவில் காவலாட்களின் கண்ணில் படாமல் எப்படியாவது வெளிப்பட்டு விடுவது என்று தீர்மானித்துக் காத்திருந்தேன், ஆனால்..... அன்று இரவு பெரும் ஏமாற்றமடைந்தேன்! கோட்டைக் காவல் அவ்வளவு பலமாகவிருந்தது. மீண்டும் மனங்கலங்கியது. நம்பிக்கையிழந்து இன்று பொழுது புலரும்வரை அங்கேயே இருந்தேன்''

''இன்று விடியும் வரையிலா?'' என்று அசீசி இடைமறித்து ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

''ஆமாம். விடியுமவரை அங்குதான் இருந்தேன். அப்போதுதான் தற்செயலாக என் இடுப்பில் தொங்கிய உடைகளைக் காண நேரிந்தது. உடனேயே இந்த வர வழியும் கண்டுகொண்டேன். அந்த வாளைச் சரியான முறையில் உபயோகித்தேன். அதனால்தான் நான் இப்போது இங்கு வரமுடிந்தது. இவ்வாவிட்டால், ஒரு மனிதன் இந்த நூறு 'றி' தூரத்தையும் ஒரே நாளில் நடந்து முடிப்பதென்பது ஆக்கக் கூடிய காரியமா?

இனி என்ன? எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. சொன்னபடியே இன்று வந்து உன்னைக் கண்டாயிற்று. என் வாக்கும் காப்பாற்றப்பட்டுவிட்டது! அசீசி, அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். நீயும் செளக்கியமாய் இரு. நான் போகிறேன்.''

''அண்ணா!'' என்று கத்திக்கொண்டெழுந்தான் அசீசி. ஆனால் அண்ணன் எங்கே? எங்கே? அவன் எங்கே.....?

விளக்கின் திரி அணைந்து புகைந்துகொண்டிருந்தது. வாடாத பொற்றாமரையும் வாடிக்கிடந்தது.

தன் சுதந்திரத்திற்குப் பழுது நேராத வகையில் தன் வாக்குறுதியைக் காப்பதற்குத் தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொண்டான் அண்ணன் என்று அப்போதுதான் அசீசிக்கு விளங்கியது

ஜப்பானியக்கதை - மலையாளத்தினூடாக

'வீரசக்தி' (கோவை) - 1-4-44

கண்ணீர்த் துளிகள்

எந்தப் பெரிய புலவருக்காவது அவர் காலத்தினே நூறு வது பிறந்த நாவிலிழா நடைபெற்றதாக நாம் இதுவரை கேள்விப்பட்டதில்லை. இப்போதுதான் ஒரு கவிஞருக்கு அவர் உயிரோடிருக்கும்போதே நூறுவது ஆண்டுவிழாக் கொண்டாடும் பெரும்பெறு முதலாவதாகச் சோவியத் ஐக்கிய நாட்டிற்கே கிடைக்கப் போகிறது. இன்னும் இரண்டு வருடம் சென்றதும் ரஷ்யாவின் தேசியக் கவிஞரான 'ஜம்பூல்' என்பவருக்கு நூறுவது நிறைந்து விடும். பெயர்பெற்ற இசைக் கவிஞரான ஜம்பூல் இப்போதும் நல்ல வலிமையுள்ள தேகத்தோடிருக்கிறார்.

ஜம்பூலின் பொருள்நிறைந்த இசைப்பாடல்களை சோவியத் நாட்டின் எப்பாகத்திலுமுள்ள எல்லா ஜனங்களையும் கவர்ந்திருக்கின்றன. அவர்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தியிருக்கின்றன. உணர்ச்சியில் ஊக்கிவிட்டிருக்கின்றன. அவர்களின் வாய்கள் எப்போதும் அப்பாடல்களை அசைபோட்டுக்கொண்டிருக்கும். நாவியருக்கெதிராக சோவியத் மக்கள் நடத்திய மாபெரும் போரில் ஜம்பூலின் பாடலைப்போல் அவர்களுக்கு ஆவேசமுட்டியது வேறெதுவுமில்லை.

ஜம்பூல் எழுதிய யுத்தகேட்களின் மொழிபெயர்ப்பொன்று மொஸ்கோவில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தெரிந்தெடுத்த இருபத்தேழு கீதங்களை மாத்திரம் கொண்டுள்ள ஒருசிறிய நூலாயினும், இது சோவியத் - ஜேர்மன் யுத்தத்தின் முக்கிய சம்பவங்களை உயல்வரம் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. போர் தொடங்கியது முதல் ரேடியோ வாயிலாகவும், பத்திரிகை வாயிலாகவும் சோவியத் மக்களின் காதுகளில் வந்துவிழுந்த மேற்குறித்த செய்யுட்கள் அவர்களின் உள்ளங்களில் ஒப்பற்ற ஓர் எக்களிப்பை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

''ஸ்டாலின் அழைக்கும்போது'' என்று தொடங்கும் ஒரு பாடல் முதற்பாடலாயமைந்திருக்கிறது. இந்த நூலில் ஸ்டாலினுடைய சரித்திரப் பிரசித்தமான ரேடியோப் பேச்சுகளிலிருந்து தான் ஜம்பூல் தாய்நாட்டையும் தன்னாட்சிப்பற்றும் பெருக்கெடுத்தோடும் இக்கீதங்களைப் பாடுதற்குத் தூண்டுகிற பெற்றார்.

அன்றொருநாள் ஜம்பூல் தன் ஊரிலிருந்து வெகு தூரத் துக்கப்பாலுள்ள இன்றொரு ஊரிலிருந்தார். அப்போதுதான் ஸ்டாலின் அன்று ரேடியோவில் பேசப்போகிறாரென்ற செய்தி தெரிந்தது. உடனே ஜம்பூல் குதிரைமீதறி வேகமாகத் தன்னூர் வந்து சேர்ந்தார். ஸ்டாலின் தமது பேச்சு முடிக்கும் வரை துடிதுடிக்கும் இதயத்துடன் அதைக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த இக் கிழவர், அன்றிரவே தமது முதலாவது யுத்தகேதத்தை எழுதினார். அந்தப் பாட்டு இன்று சோவியத் நாட்டின் ஒரு அந்தத்திலிருந்து மறு அந்தம்வரை பரந்தொலிக்கிறது.

நாஸிப்படைகள் லெனின்கிராட் நகரின் வெளிவாசலிலே வந்துவிட்டபோது ஜம்பூல் ஆவேசமுட்டும் போர்ப்பாடல் ஒன்றின் மூலம் நகரமக்களை விளித்தார். “லெனின்கிராட்டிலுள்ள எனதன்பர்ந்த மக்களே” என்ற அழகான அழைப்புடன் ஆரம்பிக்கும் இந்தப் பாட்டை சோவியத் தேசபக்தர்கள் அச்சிட்டு நகரத்தின் வீதகரிலுள்ள வீடுகளின் சுவர்களிலும், மதில்களிலும் எங்கெங்கும் ஒட்டவைத்தனர். நகரத்துக்கு வெளியிலேயே பகைவன் அழிக்கப்படுவான் என்றும் லெனின்கிராட்டில் வெற்றி மங்கை விஜயம் செய்வாளென்றும் கவிஞர் பாடியது பிறகு உண்மையாகவே நிகழ்ந்தது.

நாஸிப்பட்டாளம் மொஸ்கோ நகரை அணுகியபோது ‘மொஸ்கோ’ என்ற தலைப்பில் ஜம்பூல் ஒருகவி எழுதினார். ரஷ்ய மக்கள் தமது தலைநகரின்மீது வைத்துள்ள அன்பை இதனிலும் பாரிக்கச் சிறப்பாக வேறு யாரும் வர்ணித்ததில்லை. சில வாசங்களின்பின் ஜேர்மனியர் தோற்றோடியபோது வீரப்போர்புரிந்த சோவியத்வீரர்களுக்கு ஜம்பூல் மிகச்சிறந்த தேமொன்றைப் பரிசாக வழங்கினார்.

ஜம்பூல் புகழ்ந்து பாடியது தன் நாட்டை மாத்திரமல்ல. தாய்நாட்டைக் காக்கவேண்டித் தேசியப் போர்முனையிற் சேர்ந்து ஒய்வின்றிப் போராடிய சோவியத் பெண்களின் வீரத்தையும் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்.

இந்த கீதக்கோவையின் பிற்பகுதியிலுள்ளவை கவிஞர் தமது புதல்வனைப்பற்றிப் பாடியவையாகும். அவன் செஞ்சேனையில் ஒரு போர்வீரனாகச் சேர்ந்திருந்தான். ‘ஸ்டாலின் கிராட்’ போரில் அவன் காட்டிய வீரம் நாடறிந்த ஒன்றாகும். தன்மகனுடைய வீரத்தைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றபோது வயதுமுதிர்ந்த இக்கிழவர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அப்போது இவர் பாடிய

‘எனது புதல்வன் இன்னுமோர் முறை’ என்றதேம் சோவியத் தேசிய கீதங்களில் மிகச்சிறந்த கீதமாகக் கருதப்படுகிறது.

தந்தையின் இந்த உற்சாகம் போர்க்களத்திலிருந்த மைந்தனை வெற்றிபெறச் செய்தது. ஆயினும் ஜேர்மன் ‘டாங்கி’ ஒன்றை அழிக்க முயற்சிக்கையில் அவன் வீரசுவர்க்கம் அடைய நேர்ந்தது. இந்தத் துக்கசெய்தியை ஜம்பூலுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சிலர் அவரிடம் சென்றார்கள். அவர்களை அவர் அன்புடன் வரவேற்றார். “ஏதோ நல்ல செய்திதானே கொண்டு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். விஷயத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு அவர்களில் எவருக்கும் தைரியமில்லை. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டார்கள்.

சிறுண்டியருந்தியபின் அவர் தமது வீணையை மீட்டிக் கொண்டு யுத்தகீதமொன்றைப் பாடத் தொடங்கினார். பாட்டின் இடையில், ‘உங்கள் புதல்வன் இவ்வித பராக்கிரமசாலியாயிருந்தால்.....?’ என்றொரு கேள்வியைப் போட்டார். பாடிமுடித்த பின் புதினப்பத்திரிகையை எடுத்து நாட்டிற்காகப் போராடி வீரமரணமடைந்தவர்களின் செய்திகளை உணர்ச்சியுடன் வாசித்துக் காட்டிவிட்டுக் கேட்டார், “இது வீரத்தனமில்லாமல் வேறெது தான் வீரத்தனம்?”

வந்தவருள் ஒருவர் இதுதான் தருணமென்று விஷயத்தை மெல்ல எடுத்தார், “தங்கள் வீரப் புதல்வனும் இவ்வாறு தான்.....”

ஜம்பூலுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. அவருடைய கண்களிலிருந்து இரண்டு மூன்று கண்ணீர் முத்துக்கள் உருண்டோடின. நீண்ட ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு வீணையை மறுபடி மீட்டினார். தன் புதல்வனுடைய வீரமரணத்தைப்பற்றிக் கண்ணீருடன் ஒரு பாடல் இசைத்தார். அதுதான் அந்த யுத்த கீதக் கோவையின் கடைசிப்பாடல்!

‘மறுமலர்ச்சி’ 1945 ஓகஸ்ட்

வனதேவதை

.....

[பிரபல சித்திரக்காரன் ரகுநாதனுடைய அறை: நாற்புறத் துச் சுவர்களிலும் விதவிதமான வர்ண ஓவியங்கள் விளங்குகின்றன. சமீபத்தில் தான் சிறுஷ்டித்த புதிய சித்திரமொன்றின்மூன் அமர்ந்திருந்து, ரகுநாதன் அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமாகின்றான்.]

ரகு: ஆ! நீ நிச்சயமாக வனதேவதைதான். வனதேவதை! என் வனதேவதை!

[பார்வதி — சித்திரக்காரன் மனைவி — மெல்ல அவன் பின்னே வந்து சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான். அவள் வந்ததை அவன் காணவில்லை.]

ரகு: என் வனதேவதை!

பார்: நான் வனதேவதையல்ல!

ரகு: (திரும்பிப் பார்த்து முகபாவம் மாற) மூடாத்மாவே, உன்னைப்பற்றியல்ல நான் சொன்னது.

[அவள் வேதனையால் குமுறுகின்ற உள்ளத்தோடு அந்தச் சித்திரத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றவள், அவன் நெருப்பெழ விழித்த விழியைக்கண்டு அப்படியே அசையாது நிற்கிறாள்.]

ரகு: நான் முன்னரும் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நீ இனிமேல் என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் இந்த அறையில் காலவைக்கவே கூடாது!

பார்: (அமைதியான குரலில்) அது போகட்டும். போனவாரம் முழுவதும் நீங்கள் எங்கெங்கெல்லாம் போயிருந்தீர்கள்?

ரகு! எங்கெங்கே போனேனோ? எனக்கு எங்கெங்கு போவ் விருப்பமோ அங்கேயெல்லாம் போயிருந்தேன்: அவற்றையெல்லாம் அறிவதனால் உனக்கு ஆகப்போவதென்ன?

பார்: ஆகவேண்டியிருப்பதனால் கேட்கிறேன். தொடர்பாய் ஒரு நாலு நாளாவது இங்கு வீட்டில் தங்குவதில்லை. என்

னைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டு அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறீர்களே! இதெல்லாம் உங்களுக்குச் சரியென்று படுகிறதா?

ரகு: ஒகோ! உனக்குத் தனியே இருக்கப் பயமாயிருக்கிறதோ? அயல் வீடுகளில்லல்லாம் ஆட்களில்லையா? பின்னே ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்?

பார்: எனக்கு அப்படி ஒரு பயமுமில்லை.

ரகு: பின்னே?

பார்:

ரகு: என்ன?

பார்: (பெருமூச்சுடன்).....ஒன்றுமில்லை.

ரகு! அப்படியானால், நான் எப்போதும் உன் பக்கத்திலேயே இருந்து உனக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமாகும்; அப்படித்தானே?

பார்: இல்லையிலை..... எப்படியிருந்தாலும் நான் உங்களுடைய மனைவியல்லவா?

ரகு: மனைவி, மனைவி! மனைவி ஒருத்தி இருக்கிறாளென்பதற்காக நான் நாளிசமான நாலு மனிதரைப் பார்க்கப் பேசப் போகவேண்டாமா? எப்போதும் இங்கேயே அடங்கிக் கிடந்து என் கற்பனைகளையெல்லாம் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லவேண்டுமா? எனக்கு அது விருப்பமில்லை.

பார்: ஏன்? இங்கே இருந்தால் உங்களால் சித்திரம் வரைய முடியாதா? கற்பனை தோன்றாதா?

[இவ்வளவு நேரம் கோபத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன் தன் கோபத்தை அடக்குவதற்காகச் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருக்கிறான். பின் ஆறுதலான பதில் வெளியாகிறது.]

ரகு! இல்லை, பார்வதி! இப்படி வீட்டினுள்ளே இருந்து கொண்டு மன அமைதியோடு என்னால் எதுவும் செய்யமுடியாது. என்ன செய்வது? இப்படிப் பழக்கமாய்விட்டது: அங்குமிங்கும் அலைந்து திரியவேண்டும். காடுமடெல்லாம் கண்டு வரவேண்டும்: விதவிதமான மனிதர்களைப் பார்க்கவேண்டும். அவர்களை அறி முகமாகவேண்டும்.....

பார்: அதற்கென்ன? அதெல்லாம் நன்றாக நடக்கட்டும். அந்த வேலைகளுக்கிடையில் இங்கேயுள்ளவளைப்பற்றியும் கொஞ்சம்

நினைத்துக்கொண்டால் ஆகாதா? எங்காவது வெளியூர்களுக்குப் போயிருக்கிறபோது, அங்கேயே வாரக்கணக்கிலும் மாதக்கணக்கிலும் தங்கியிருக்கும்போது, எனக்கு ஒரு எழுத்து எழுதவேண்டுமென்று இதுவரையில் எப்போதாவது உங்களுக்குத் தோன்றி இருக்குமா?

ரகு: எப்படித் தோன்றமுடியும், பார்வதி? ஆயிரமாயிரம் இன்ப நினைவுகள் பொங்கிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில், என் கிலையெய்கண்டகண்ட அழகையெல்லாம் நுகர்ந்து நுகர்ந்து களிவெறிகொண்டிருக்கும். அந்த நேரத்தில், எப்படித் தான் பார்வதி, உன்னைப்பற்றி நான் நினைக்க முடியும்?

பார்: ஆ! எவ்வளவு கடின சித்தம் உங்களுக்கு?

ரகு: அது இருக்கட்டும். நீ இந்தப் படத்தைப் பார். இது எப்படி இருக்கிறதென்று சொல்லு.

பார்: எனக்கென்ன தெரியு?

ரகு: பார்த்தாயா! இதனால்தான் நான் சொல்வது—நீ ஒரு போதும் எனக்கு இன்பமளிப்பதில்லை என்று படித்துச் சுவைப்பதற்கு ஒரு ரஸிகன் இல்லையென்றால் கவிஞன் ஏன் கவியெழுதப்போகிறான்? கேட்பதற்கு ஆவலுள்ளவன் ஒருவனாவது கிடையாவிட்டால் பாடகன் எதற்காகப் பாடுகிறான்? என்னுடைய கிலையை அனுபவிக்க இயலாத நீ, என்னை எப்படி மகிழ்விப்பாய்?

பார்: உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் இவற்றையெல்லாம் நான் பழகிக்கொள்கிறேன்.

ரகு: முடியாது. உன்னால் இயலாது. எனது கீர்த்தியை உலகத்தில் அழியாது நிலைநாட்டத்தக்க இந்த அருமையான சித்திரத்தைப் பிய்த்தெறியத் துணிந்த உனக்கு இவற்றைப்பற்றி என்ன விளங்கப்போகிறது? உனக்கும் கலைக்கும் வெகுதூரம்!

பார்: மரியாதையுள்ளவர்கள் பார்ப்பதற்கு வெட்கப்படத்தக்க இந்த மானங்கெட்ட படத்தை முன்னாலே வைத்துக் கொண்டு 'வனதேவதை! வனதேவதை!!' என்று நீங்கள் ஏங்கிப் புலம்புவதைப் பாரிக்கிறபோது அதைக் கிழித்தெறியத்தானே எனக்கு மனமாயிருக்கு?

ரகு: டீஹ்! மானங்கெட்ட படம்! இயற்கையழகை மறைக்காமல் உள்படி ஒரு பெண்ணைச் சித்திரித்ததனால் இது மானங்கெட்ட படமாய் விட்டதா? (சித்திரத்தை உற்றுநோக்கிவிட்டு) முழுமதியின் பால்நிலவில் முழுசித் திளைக்கின்ற இந்தக் கொடி

வீடும், மெல்லிய மேனியில் நில்லாது வீழும் செம்பட்டாடையை ஒரு கையால் தாங்கிநிற்கும் வனதேவதையும் உனக்கு மாணக்கேடாகத் தோன்றுகிறதா? உன்னுடைய துரதிரஷ்டம் பிடித்த முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே இங்கு நான் அடைபட்டுக் கிடந்தால் இந்தமாதிரி உயிரோவியங்கள் வரைய முடியுமா? இதனாலேதான் என் கற்பனைக்குத் தூண்டுதல் தேடி நான் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிவது. அப்போது அங்கங்கே அப்ஸரஸ்கள், கந்தர்வ குமாரிகள் அவள், ஆ! அவள் அங்கேதான் நின்றாள்! அவள் யாரென்று தெரியுமா உனக்கு?

பார்: எவன்? தெரியாதே!

ரகு: அவள்தான் என் வனதேவதையைச் சிருஷ்டித்தவள். அவள் அப்படி நின்றாள்—பாதி உடையோடு வெட்கத்தாலுடல் குறுகி, முகத்திலே குறுநகை படர—அவள் நின்றாள்.. ..

பார்: (ஆச்சரியத்தோடு) என்ன? ஒரு பெண் இந்த மாதிரி அலங்கோலமாக நிற்க, அவளைப் பார்த்தா நீங்கள் படம் வரைந்தீர்கள்? (காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு) சிவ சிவா! தெய்வமே!

ரகு: ஆம் இதைல்லாம் உண்மை. அவன் ஒருவேசி. உன்னைப் போலக் 'கட்டுப்பெட்டி'யல்ல, அவள் இப்படி நின்றாள். நான் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து படம் வரைந்தேன். (சலிப்போடு) சரி. நீ போகலாம், என் தெய்வத்தின் முன் நில்லாதே போ!

பார்: (விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே) நான் போகிறேன். ஆம்! உங்கள் முன்பிருந்து மட்டுமல்ல, உங்கள் வாழ்விலிருந்தே போய்விடுகிறேன்.

ரகு: உன்னை நான் மனம் நோவச் செய்துவிட்டேன்; நீ எனக்கு ஆறுதல் தாாதது போலவே நானும் உனக்குத் தரவில்லை. நான் எப்படி உன்னை மகிழ்விப்பேன்? என்னுடைய கலை வழிபாட்டுக்கு நீ முழு விரோதியாயிருக்கிறாய்

பார்: இல்லை. நான் விரோதியில்லை. உங்கள் மனநிலைதான் உங்களுடைய விரோதி!

ரகு: கலைஞனுடைய மனம் மற்றவர்களுடையதைப் போன்றதல்ல. ஒரு கலைஞன் எந்த ஒரு பெண்ணோடும் கட்டுப்பெட்டிக்கு உடன்பட மாட்டான். ஓராயிரம் ஸ்திரீகளுடைய செளந்தரியத்தை அவன் ஒரே சமயத்தில் நுகர்ந்து விடுவான். அவர்களைக் காண்பதாலேயே அவன் திருப்தியடைவான். பல்லாயிரம் பூக்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும் அவன், அவற்றுள் ஒன்றைத்தானும்

பறிக்க மனமொவ்வான். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே வானத்துப் பறவைபோலத் தன் கணவுகிற பறந்து திரிவான்.....

பார்! கணவு காணுபதிலுந் பார்த்த எவ்வளவோ சிறந்தது. உணர்ச்சியுள்ள மனிதனாய் காதலுள்ள, கணவனாய், அன்புமிக்க தந்தையாய் வாழ்வது! இந்த வீணங்களும் இந்த வரைகோலும் இவற்றையெல்லாம் தூத்தே எறிந்து விட்டால் ஒரு மனிதனுக்கு மூச்சே நின்றுவிடுமோ?

ரகு: எல்லோருக்கும் மூச்சு நிலா திருக்கலாம் ஆனால் எனக்குக் கட்டாயம் நின்றேயிடும். ஜீவிக்க முடியாமலாய் விடும்; கணவு காண்பதை விடச் சொல்லுகிறாய். கணவுகில் கற்பனைச் சிறகு விரித்துப் பறப்பதுதானே எனது வழக்கம்.

பார்: அப்படியானால் நீங்கள் அங்கே வானம்பாடியைக் கண்டதில்லையா? அது எப்போதும் ஜோடி சேர்ந்துதானே பறக்கிறது. உங்களுக்கு இவ்வளவு சுயநலமா? உங்களைப்பற்றிக் கவலையே தவிர, வேறொரு ஜீவனைப் பற்றியும் சிந்தனையில்லை. ஆ! என்ன கல்நெஞ்சு!

[ரகுநாதன் மௌனமாயிருக்கிறான்]

பார்: ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

ரகு: நான் குற்றவாளியல்லவா?

பார்: ஆம். நீங்கள் குற்றவாளிதான். என் மனங்குளிர ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத நீங்கள், ஒரு பாரிவைதானும் பாராத நீங்கள் குற்றவாளிதானே? போகட்டும். இனிமேலும் இப்படித் தான் இருக்கப் போகிறீர்களா?

ரகு: என்னால் இயலுமா? (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அதைக் கேட்பதுபோல) என்னால் இயலுமா?

பார்: அதைக் கேட்டால் அது என்ன சொல்லும்? அது இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இயலும். ஆமாம், இவற்றையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்தால்தான் நீங்கள் வாழ்க்கை வாழ முடியும்.

[வெறுப்புடன் வெளியேறுகிறான்]

ரகு: (கவலையோடு) என் கலைச் சுவையும் பயிற்சியும் என் வாழ்வைக் குலைத்துவிடுமா? நான் வாழ்வதானால் என் கலைத் தொடர்பை அறுத்துவிட்டுத்தான் வாழவேண்டுமா?..... இது வரை என் கலைபால் நான் பெற்ற பேறென்ன?..... ஆனால்

அவள்—என் வனதேவதை? அவள் எனக்கு ஆராத இன்பமளித்தாளே; அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாயிருந்திருந்தால்.....! (சித்திரத்தைப் பார்த்தபடி) நீ என் வாழ்க்கைத் துணைவியாலானால், நான் பிறவிப் பயன் பெற்றாவிடுவேன்? நீ என்னிடம் வருவாயா?..... வந்தாலும் என்னால் ஆனந்திக்க முடியுமா? என் கலைத்திறமை வெற்றிப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லச் செல்ல என் குடும்ப வாழ்வு தோல்வித்துறையில் அமிழ்ந்திப் போகிறதே! கலையையே கைவிட்டுவிடலாமா?..... எனக்கு அல்லும் பகலும் ஆனந்தமளிக்கும் கலையை—அளவற்ற இன்னன்களுக்கிடையிலும் என்னை இன்புறுத்தும் இந்தக் கலையை நான் விட்டுவிடுவேனா? முடியாது! முடியாது!

[சமீப மிகுந்த ஓர் இளம்பெண் உள்ளே வருகிறாள்; அந்த ஓயிதத்தின் சாயல் அவள் முகத்திலும் காணப்படுகிறது. அவள் மனம் சரியாயில்லை என்பதை அம்முகம் காட்டுகிறது. காலடி ஒசை கேட்டு ரகுநாதன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.]

ரகு: (ஆனந்தத்தோடு) ஆ, என் வனதேவதையா?

பெண்: (ஆத்திரத்தோடு) என்ன உங்கள் வனதேவதையா? இந்த மாதிரி நீங்கள் இன்னும் எத்தனைபேரை ஏமாற்றியிருப்பீர்களோ?

ரகு: (ஆச்சரியமடைந்து) ஐயோ! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!

பெண்: விளங்காது; உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காதுதான். நீங்கள் ஒரு மிருகந்தானே! இல்லையில்லை, வெறுக்கல்ல. மிருகத்திற்கு உணர்ச்சிகளுண்டு. உங்களுக்குத்தான் அதுவுமில்லையே!

ரகு: என்ன, நான் உணர்ச்சியற்றவனா? ஏன் இப்படி அசம்பாவிதமாகப் பேசுகிறாய்? நெடிதகன்ற நீலவானையும் இதழ் விரிந்த நறுமலர்களையும் கண்டு உள்ளமுருகி நிற்கும் நானா உணர்ச்சியற்றவன்? பால்நிலாச் சொரியும் பூண சந்திரனைக் கண்டு புள்ளி மான் கன்றெனத் துள்ளித்திரியும் எனக்கா உணர்ச்சிகளில்லை?

பெண்: அதெல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் உணர்ச்சிகள்.

ரகு: என்னுடைய கலை பைத்தியக்காரத்தனமானதா?

பெண்: உங்கள் தலை!

ரகு: இதென்ன இது? உனக்குக் கோபமுண்டாகத் தக்க தாய் நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?

பெண்: என்ன குற்றமா? உங்களுக்குத் தெரியாதா?

ரகு: ஓ! உனக்கு நான் போதிய அளவு பணத் தரவில்லையா? இந்தச் சித்திரம் விற்கும்போது எனக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் கிடைக்கும். அப்போது உனக்கு வேண்டிய அளவு தருவேன். என்னை நடி, நிச்சயமாகத் தருவேன்.

பெண்: உங்கள் பணத்தைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையிலே கொட்டுங்கள்! இந்தப் பணத்தையா நான் எதிர்பார்த்தேன்? கலைஞராம் ரவிசாராம்! எல்லோரும் நன்றிகூட்டினார்கள்.

ரகு: பின்னே என்னதான் நான் செய்த குற்றம்? வீணாக என்னை வருத்தாதே. இப்போது நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லு.

பெண்: ஒரு பெண் அகை எப்படிச் சொல்லாளி — ஆண் மகன் அதைத் தானே அறிந்து கொள்ளவில்லையானால்? அன்றைக்கு என் உள்ளத்தின் மெல்லிய உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பிவிட்டு நீங்கள் என் முன்னாலே கருங்கல்லுப்பிப்பால உட்கார்ந்திருந்து ஞாபகத்திலிருக்கிறதா? என் மூக்கையும் கண்ணையும் முன்னால் நின்று அளவெடுக்கையில் என் உள்ளம் உடலும் பட்டபாட்டைக் கொஞ்சமாவது அவதானித்தீர்களா?

ரகு: நான் அப்போது என்னை மறந்த நிலையில் படம் வரைந்து கொண்டிருந்தேன். இவற்றையெல்லாம் எப்படி அவதானிக்க முடியும்?

பெண்: ஆகா, நீங்களும் ஒரு மனுஷ்யர்! நான் இவ்வளவு திடநம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன். சித்திரம் வரைய உங்களை என்னிடம் வரச் செய்வதற்காக எவ்வளவு நாள் நான் யோசித்து என்னென்ன வழிவகுத்தேன் என்பதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது....ம்.. என் துரதிர்ஷ்டம்! வாழ்விலே முதல் முதலாகக் காதலித்தேன். அதிலேயே தோல்வியுற்றேன்! தலைவிதி!

ரகு: உன்னுடைய தெய்விக சௌந்தரியத்தை உலகத்துக்குக் காட்டி மகிழ்வல்லவா நான் முயன்றது? நாளை அதை நுகர்வதற்கு அல்லவே!

பெண்: நான் ஒரு காவியமா—உலகம் முழுவதும் படித்துச் சுவைப்பதற்கு? நான் ஒரு மனிதப் பெண்; இரத்தமும் தசையுமுள்ள—உள்ளமும் உணர்ச்சியுமுள்ள மனிதப் பெண்!

ரகு: ஆனால், நான் ஒரு கலைஞன்; தெரியுமா?

பெண்: நீங்கள் மனிதனாகவேண்டும், அதுதான் அவசியமானது.

ரகு: அப்போது என் கலை?

பெண்: அது ஒழிந்தால் ஒழியட்டும், இருந்தால் இருக்கட்டும், முதலில் நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும்.

ரகு: நான் ஒரு கணவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?

பெண்: அடாடா! அது வேறேயா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா இப்படிச் சொல்வதற்கு? மனிதர்க்கு மாத்திரந்தான் அந்தப் பதவி வகிக்க உரிமை உண்டு. மனிதத் தன்மை இல்லாதவர்கள் எப்படிக் கணவனாக முடியும்? எந்த அப்பாவிப் பெண் எவ்வளவு காலம் உங்களுடனிருந்து கஷ்டப்படுகிறாளோ! அவன் இங்கு தான் இருக்கிறான்? மரக்கட்டையோடு வாழ்க்கை நடத்தாதே என்று அவளுக்குச் சொல்பவ் போகிறான்.

[விட்டினுள்ளே போகத் திரும்புகிறாள். தனது உருவச் சித்திரம் தன்னையே பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுடைய வெறுப்பு அதிகமாகிறது. பிரஷை எடுத்து மையில் தோய்த்துச் சித்திரத்தில் தாறுமாறாகப் பூசிவிட்டு உள்ளே போகிறாள். ரகுநாதன் என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போயிருக்கிறான்.]

ரகு: (கவலையோடு மெல்ல) நான் வாழவேண்டுமானால் என் கலையை விட்டுவிட வேண்டுமா?..... என்றாலும்..... இல்லாவிட்டால் முடிவற்ற துன்ப வாழ்வுதானா? இரண்டையும் நான் கைக் கொள்ள முடியாது. ஏதாவது ஒன்றோடுதான் அமைதியாயிருக்கலாம். நான் செய்யக்கூடியது என்ன?..... (தீர்மானமாக) சரி, நடப்பது நடக்கட்டும். நான் வாழத்தான் வேண்டும். எனக்கு வாழ்க்கைதான் வேண்டும். இதெல்லாம் அப்புறம் ஆகட்டும்! [சித்திரங்களைச் சுருட்டி ஒரு புறத்தில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறாள்.]

பார்வதி, இங்கே வா!

[திரை]

[கேரள நாடகமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது]

'மறுமலர்ச்சி' — ஆண்டுமலர் — 1947 மே
மறுபிரசுரம் "வரதர் ஆண்டுமலர்" —

ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள்

(இந்தூலில் இடம்பெற்றவை தவிர்த்த ஏனையவை)

அ. சுய ஆக்கங்கள்

இலக்கியம்

1. முல்லைக் காட்சி — மறுமலர்ச்சி 1946 ஏப்ரல்
2. வீட்டுக்கு முன்னே தற்கொலை — அம்புஜம் 1970 ஏப்ரல்
3. விபுலானந்தக் கவிஞன் (தொடர்புக் கட்டுரை) — இசைஅருவி 1970

மொழியும் இலக்கணமும்

1. மானும் மதியும் — மறுமலர்ச்சி 1945 செப்டம்பர்
2. எதற்காக? — காந்தியம் 1950-07-04

சமயம்

1. பங்குனி உத்தரம் — சைவநற்சிந்தனை 1974-04-06
2. பக்தி — 1974-04-07
3. குட்பரபிஷேகம் — கோப்பாய் கண்ணகியம்மன் மலர் 1986

சிறுவர் இலக்கியம்

1. பூமி சுழல்கிறதே — அம்புஜம் 1969 ஏப்ரல்

நூல் விமர்சனம்

1. நளோபாக்கியானமும் இதோபதேசமும் — ஈழநாடு 1962-03-25
2. அக்னி காரியம் — இந்து சாதனம் —
3. கணேச பஞ்சரத்னம் — ஈழநாடு —

புனைகதை

1. கதநாதம் — மறுமலர்ச்சி 1945 செப்டம்பர்

பலதுறை ஆக்கங்கள்

1. மறுமலர்ச்சிச்சங்க ஆண்டறிக்கை — சுதேசநாட்டியம் 1944-12-17
2. அகமும் முகமும் (பேட்டி) — சோ. சு. குருக்கள் மலர் 1971

ஆ. மொழிபெயர்ப்புக்கள்

1. இளங்கோவடிகள் (சம்ஸ்கிருதக்கட்டுரை) — பாரததேவி 1940
2. கலைலகம் (மலையாளச்சிறுகதை) — ஈழகேசரி 1944-03-12, 19
3. கரற்றேவா (மலையாளக்கவிதை) — அம்புஜம் 1970
4. ஆஸ்ரமத்துச் சிறுவர்கள் (சம்ஸ்கிருத நாடகத்தில் ஒரு காட்சி) — அம்புஜம் 1971

நூல் வெளியீட்டுத்துறைப் பங்களிப்புகள்

அ. பதிப்பித்து வெளியிட்ட நூல்களும், ஆசிரியராயிருந்து தொகுத்து வெளியிட்ட மலர்களும்.

1. அச்சவேலி ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டுவிழாமலர் 1960
2. சிவானந்தலகரி (மூல ஸ்லோகங்களும், மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுள்களும் பொழிப்புரை, குறிப்புரைகளுப்) — அமரபாரதி பரீக்ஷா சமிதி வெளியீடு 1968
3. இலக்குமி தோத்திரம் (செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு) — அமரபாரதி பரீக்ஷா சமிதி வெளியீடு 1971
4. இவ்விரு நூல்களையும் இயற்றியவர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம்]
5. வடகோவைச் சித்திர வேலவர் ஊஞ்சற்பதிகம் 1971
6. வடகோவை, சித்தாந்தபாநு, சோ. சுப்பிரமணியக்குருக்கள் பாராட்டுவிழாமலர் 1971
7. வியாகரண கிரேம்ணி தி. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள் ஹனிவிழாமலர் 1971

ஆ. அணிந்துரை அறிமுகவுரை முதலியன வழங்கிய நூல்கள்

1. ஆறுமாமுகன் அருட்பேராயிரம் (சுப்பிரமணிய சஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திர மொழிபெயர்ப்பு) ஆசிரியர் பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் 1963
2. சைவத்திருமண நடைமுறைகள் ஆசிரியர் வி. பொ., வீரசிங்கம் 1983
3. செளந்தர்ய லஹரி (செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு) ஆசிரியர் - பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் 1986

இ. உரைவிளக்கம் செய்த நூல்கள்

1. சைவசமய பாடத்திரட்டு (12 பதிப்புகள்) வரதர் வெளியீடு 1950
2. இலக்கியவழி (பண்டிதமணி) — வரதர் வெளியீடு 1955
3. கும்பகருணன் வதைப்படலம் (பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியமவர் கருடன் இணையாசிரியராக) — வரதர் வெளியீடு 1956
4. கந்தபுராண நவநீதம் (காசிவாசி சி. செந்திநாதையர்) — கூட, றேவுத் த. நூ. பதிப்பகம் 1969
5. சைவசமய நெறி (சைவ பரிபாலனசபை) — இரண்டாம் பாகம் 1973

ஈ. தயாரிப்பிலுள்ள நூல்கள் (வெளிவர வேண்டியவை)

1. அக்ஷர போதினி (கிரந்த நாகர லிபிகளில் புதுமுறை சம்ஸ் கிருத ஆரம்பப் பாடநூல்)
2. வடமொழி யாப்பியல் — ஓர் அறிமுகம்
3. வடமொழி வினையியல் — ஓர் அறிமுகம்
4. ஆகம மணிமாலை (வெளிவராத ஆகமங்களிலிருந்து தெரிந்த 100 ஸ்லோகங்கள்)
5. நீதி மணிமாலை (நூறு நீதி ஸ்லோகங்களின் தொகுப்பு)
6. துதி மணிமாலை (நூறு பிரார்த்தனை ஸ்லோகங்களின் தொகுப்பு)
7. வேதமணி மாலை (வேதமந்திரங்கள் நூறின் தொகுப்பு)
8. இலக்கண சந்திரிகை (குமாரகவாயிப் புலவரின் நூலுக்கு ஓர் அநுபந்தம்)
9. சைவகால விவேகம் (சோதிடநூலின் மொழிபெயர்ப்பு)

இதழ் ஐந்து

இயக்கமாக.....

பஞ்சரட்சர சர்மா என்கிற இவர் ஒரு சாதாரண மனிதராக மட்டுமல்லாமல் ஒரு தனிமனித நிறுவனமாக — ஓர் இயக்கமாக இயங்கி வந்தமையைப் புலப்படுத்தும் இந்த ஐந்தாவது இதழ் இம்மலரின் இறுதி இதழாகிறது.

இவர் சமூகத்துடன் தம்மை எவ்விதம் இணைத்துக்கொண்டார், அல்லது சமூகம் இவரைத் தன்னுடன் எவ்வாறு பிணைத்துக் கொண்டது என்பதையும், இவரது செயற்பாடுகள் எந்தெந்த வகையில் எந்தெந்த மட்டத்தில் பயன்பாடுகளைக் கொடுத்தன என்பதையும் இவ்விதம் தருகிறது.

“தாமின்புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந்தோர்”

— திருக்குறள் 40-9

சங்கங்கள் சபைகளிலே பதவிகளும் பங்களிப்புக்களும்

(இவற்றுட் பலவற்றின் பதவிப்பெயர்களின் முன் முன்னை நான்' என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்)

1. யாழ்ப்பாணம் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் — காரியதரிசி, தலைவர், இணையாசிரியர்.
2. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
3. யாழ்ப்பாணம் முத்தமிழ் மன்றம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
4. யாழ்ப்பாணம் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் — பரீட்சைக் காரியதரிசி
5. பம்பாய் பாரதிய வித்யாபவனத்திலுள்ள சமஸ்கிருத விஸ்வபரிஷத்தின் இலங்கைக் கிளை — காரியதரிசி
6. சென்னை அம்ரபாரதி பரிஷத் சமிதி — இலங்கைக் கிளை, காரியதரிசி
7. வட இலங்கை சமஸ்கிருத சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
8. கலாசார அமைச்சு — இந்துமத ஆலோசனைச்சபை உறுப்பினர்
9. அகில இலங்கை இந்துமாமன்றம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
10. வியாகரண சிரோமணி தி. கி. சீதாராம சாஸ்திரிகள் மணிவிழாச்சபை — மலராசிரியர்
11. சித்தாந்தபாநு சோ. சுப்பிரமணியக் குருக்கள் பாராட்டுவிழாச்சபை — உபதலைவர், மலராசிரியர்
12. கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் மணிவிழாச்சபை — செயற்குழு உறுப்பினர்
13. அச்சவேலி ச. குமாரசாமிக்குருக்கள் பாராட்டுவிழாச்சபை — காரியதரிசி
14. வித்துவான் கி. வர். ஜகந்நாதன் மணிவிழாச்சபை — செயற்குழு உறுப்பினர்
15. நாமக்கல் கவிஞர் வரவேற்புவிழாச்சபை — செயற்குழு உறுப்பினர்
16. சபாபதி நாவலர் ஞாபகார்த்தவிழாச்சபை — உபதலைவர், மலராசிரியர்
17. வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை பாராட்டுவிழாச்சபை — செயற்குழு உறுப்பினர்
18. கிழநாட்டுமொழிப் பட்டதாரிகள் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்

19. அகில இலங்கைப் பண்டித பட்டதாரிகள் சங்கம் (ஈழத்துப் பண்டித கழகம்) — செயற்குழு உறுப்பினர்
20. யாழ்ப்பாணப் பகுதித் தமிழாசிரியர் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
21. வடமாகாண சம்ஸ்கிருத ஆசிரியர் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
22. வலி.கிழக்கு சைவச் சமயபாட அபிவிருத்திக் கழகம் — தலைவர்
23. யாழ்ப்பாணம் சிவானந்த குருகுல பரிபாலன சபை — ஆரம்ப காலத் தலைவர், பதிவாளர், உபதலைவர், வித்வத்சபை உறுப்பினர்
24. அகில இலங்கைச் சிவப்பிராமண சங்கம் — கோப்பாய், நீர்வேலி கிளைச் செயலாளர்
25. முனிஸ்வரம் விஸ்வ வித்யாபீடம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
26. பிராமண சமাজம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
27. அகில பிராமண குரு சமூகசேவா சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
28. கோப்பாய் மத்தி ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் கோவில் திருப்பணிச் சபைத் தலைவர்
29. கோப்பாய் வடக்கு ஞானபண்டித சைவவிருத்திச் சங்கம் — தலைவர், போஷகர்.
30. வடகோவை வாலிபர் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர்
31. வடகோவைக் கலாமன்றம் — தலைவர்
32. கோப்பாய் வடக்கு சனசமூகநீலயம் — காரியதரிசி, தலைவர்
33. கோப்பாய் கிறிஸ்தவ கல்லூரிப் பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம் — செயற்குழு உறுப்பினர், உபதலைவர்

பரீட்சைப் பங்களிப்புகள்

(பாடத்திட்டங்கள் பரீட்சை வினாத்தாள்கள் தயாரிப்பு விடைமதிப்பீடு முதலியன.)

1. யாழ் ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் — தமிழ், சம்ஸ்கிருதப் பரீட்சைகள்
2. கொழும்பு விவேகானந்தசபை — சமயபாடப் பரீட்சை
3. சைவ பரிபாலனசபை — சமயபாடப் பரீட்சை
4. பம்பாய் பாரதிய வித்யா பவனம் — சம்ஸ்கிருதப் பரீட்சை
5. சென்னை அமரபாரதி பரீக்ஷா சமிதி — சம்ஸ்கிருதப் பரீட்சை

6. சிவப்பிராமண சங்கம் — சிவாசாரிய பரீட்சை
7. வோனந்த குருகுலம் — „ „
8. வட இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் — சம்ஸ்கிருத சமயபாடப் பரீட்சைகள்

மேற்பார்வையிட்டு ஆலோசனை வழங்கிய நூல்கள்

1. நளோபாக்கியரணம், இகோபதேசம் — வியாகரண கிரோமணி பூ. தியாகராஜ ஐயர் B. A. Hons - 1961
2. பாரதியாமின் பாஞ்சாலிசபதம்—பண்டிதர் வீ. சி. கந்தையா 1963
3. சாவித்திரியுபாக்கியரணம் — பூ. தியாகராஜ ஐயர் பி. ஏ. 1964
4. விபுலானந்தக் கவிமலர்மாலை — அருள் செல்வநாயகம் 1965
5. விபுலானந்த ஆராய்வு விளக்கம் — பண்டிதர் வீ. சி. கந்தையா 1965
6. பஞ்சதந்திரம் லப்தப்பிரஸம் — பூ. தியாகராஜ ஐயர் பி. ஏ. 1965
7. நீதிசதகம் — „ 1968
8. இலக்குமி ஸ்துதி மாலா — „ 1973
9. ஷீக்நேஸ்வர ஸநபனகும்பபூஜாவிதி — „ 1978
10. கணேசபஞ்சரத்தினம் (செய்யுள் மொழிபெயர்ப்புடன்), - 1981
11. கோணகிரீசாஷ்டகம் — „ 1981
12. ஷண்முக ஷ்டகம் — „ 1981
13. சௌந்தர்ய லகரி (தமிழ்ச் செய்யுள் மொழிபெயர்ப்பு) — பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் 1986

❖❖❖

சில சிறப்பான கடிதங்கள்

ச. ப. சரீமா அவர்களுடன் தொடர்புகொண்டிருந்த அறிஞர் பெருமக்களும், நண்பர்களும் அவருக்கு எழுதிய நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்கள் சுவைபயப்பனவாகவும், பெருமை தருவனவாகவும் இருக்கின்றன. சமய, இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றைப் பற்றிய செய்திகளும் அக்கால இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய தகவல்களும் அக்கடிதங்களிற் காணக்கிடைக்கின்றன. அவற்றுட் சில கடிதங்களை இங்கே ஆண்டு வாரியாக தொகுத்துத் தருகிறோம்.

வித்துவான் சி. கணேசையர்.

சனவரி. ஏப்ரல் 1935

அன்புள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சரீமாவுக்கு,

நானாயின்றைக்கு, அஃதாவது வியாழக்கிழமை பள்ளிக்கூடம் பார்க்க இன்சபெற்றர் வருகிறார். உம்மையும் இடாப்பாவி எடுக்காமல் வைத்திருக்கிறேன். ஆனபடியால் தயவுசெய்து வியாழக்கிழமை 7½ மணிக்கு இங்குவந்து 10 மணிக்குப் போகலாம்; உமது சேட்டிபிக்கிறும் இங்கே இருக்கிறது; எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். கட்டாயம் பள்ளிக்கூட நன்மைக்காக என்னவேலை அவசியமிருந்தாலும் வந்துபோகவும், 7½ மணிக்குத் தவறாமல் நிற்க வேண்டும். சாஸ்திரிகளும் வந்துவிட்டார், காணலாம்.

சி. கணேசையர்

பண்டிதர் க. சபா. ஆனந்தர்

சென்னை, 1-11-42

அன்பே உருவாய ஐயா,

.....நான் திருவலிக்கேணியில் தங்கியிருந்தேன்..... யாவருடனும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தேன். தங்களுக்கு என்னசெய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்தால் என்னவியன்றதைச் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஈழத்தில் அரிசிப்பஞ்சத்தோடு துணிப்பஞ்சமும் புத்தகப்பஞ்சமும் ஏற்பட்டிருப்பதாக எல்லாரும் எழுதுகின்றார்கள். கொழும்பிலிருந்து குல. சபாநாதனும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நண்பர்கள் பலரும் புத்தகங்களுக்கு எழுதியுள்ளர். அவர்களுக்கு இந்த உதவியாவது செய்யாவிடின் நான் இங்குவந்த பயன் என்னும்?

தங்களுக்கு எதுவேண்டுமென்று தெரிவிப்பின் வாங்கிவருவல்; பணத்தைப் பற்றிக் கவலைவேண்டாம்; அதனை அவ்விடத்தில் தரலாகும்.

ஈழகேசரியில் வந்த எனது கட்டுரை பற்றிப் பாராட்டி எழுதியிருந்தீர்கள். சிறந்த ரசிகராகிய தங்களிடமிருந்து பாராட்டைப் பெற்றது என்பாக்கியமென்றே கருதுகிறேன்..... அன்பன் க. சபா, ஆனந்தர்

*

*

*

அ. ந. கந்தசாமி

117 செம்மாதெரு

யாழ்ப்பாணம் 10-6-43.

நன்கு மதிக்கப்பெற்ற நண்பர் பிரம்மஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சரீமாவுக்கு எழுதிக்கொள்வது, நண்பரே,

ஒருதரம் இருதரம் கண்ட பரிச்சயமன்றி வேறொரு தொடர்புமில்லாதுள்ள நான் தங்களை 'நண்பரே' என்றழைத்ததொரு குற்றமாயின் அதை மன்னித்துக்கொள்ளவும்.

சென்றசில 'ஈழகேசரி' இதழ்களில் 'பாட்டைசாரி'யின் குறிப்புக்களில் ஒரு மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியத்தைப்பற்றி வற்புறுத்தியிருந்தார் திரு. முருகானந்தன் அவர்கள். அம்முயற்சியில் எனது நண்பர்களான தி. ச. வரதராசன், அ. செ. முருகானந்தன் முதலியோர் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடன் ஒத்துழைத்துச் சங்கத்தை ஒரு வெற்றியாக்க வேண்டுமென்பது என் அவா.

மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய ஆர்வமுள்ள உத்தம ரஸிகர் திருக்கூட்டமாக இருக்கவேண்டும்; தாங்கள் அதிதகையார் ஒருவர். எனவே தங்களை ஒத்துழைப்பை நான் அதிகம் விரும்புகிறேன்.

சங்கத்தின் முதலாவது கூட்டம் வருகிற 13-6-43 ஞாயிறு பி.ப. 4 மணியளவில் ஆரம்பமாகும்; தவறாது விஜயம் செய்யுமாறு வேண்டுகிறேன். இடம் பாரதி ஸ்ரூடியோ முன்னிலிருக்கும் ரேவதி குப்புஸ்வாமி வீடு

நண்பன் அ. ந. க.

*

*

*

'நவசக்தி' ஆசிரியர்

MYLAPORE

சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம்

MADRAS 8-6-44

அன்புடையீர்!

வணக்கம் தங்களை கடிதம் வரப்பெற்றேன். மிக மகிழ்ச்சி. இலங்கைப்பற்றி - யாழ்ப்பாணம் பற்றி இரண்டு மூன்று இதழ்களில் எழுத

எண்ணினேன். ஆனால் 'நவசக்தி' இலங்கையில் புராதபடி செய்வதை இக்கட்டுரைகளே என அறிந்தேன். உடனே அத்திட்டங்களை விட்டேன்.

யாழ்ப்பாணம் மறுமலர்ச்சிச் சங்க விண்ணப்பம் கண்டேன். சமீபத்தில் கோவையில் எழுத்தாளர் மாநாடு ஒன்று நடக்க இருக்கிறது.

மற்ற விபரங்களுக்கு மற்றும் ஒருமுறை எழுதுவன். அன்பர்களுக்கெல்லாம் எனது வணக்கம்.

சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம்

* * *

'கிராம ஊழியன்' ஆசிரியர்
வல்லிக்கண்ணன்
(ரா. க. கிருஷ்ணஸ்வாமி)
பேரன்பு.

துறையூர்
27-7-44

வணக்கம், சுவைமிக்க தங்கள் கடிதம் கண்டேன். தங்கள் நட்புக்கும் அன்புக்கும் நன்றி. தங்கள் 'வீரப் பிரதாப' விளக்கம் ருசிகரமாக இருக்கிறது.....

நீங்கள் எழுதும் தொழிலில் கைவைக்கவில்லையா? ரசிப்பதுடன் எழுதுங்கள் பிரதர்! ஏராளமாக! எனக்கு அனுப்புங்கள். பெரிய எழுத்தாளர் என்று பெயர் பெற்றவர்களை போகட்டும். வருங்காலம் நம்முடையது..... கிரீர்கள் நாம். நாம் வாழ்க!

வல்லிக்கண்ணன்

* * *

3-3-45

.....குறைகளை எடுத்துக் கூறியதற்கு நன்றி 'நவசக்தி' பெப்ரவரி இதழில் "தமிழில் என்ன இருக்கிறது?" என்ற கட்டுரையைப் படித்தேன். எனது பாராட்டுகள்

வல்லிக்கண்ணன்

* * *

யோகி சுத்தானந்த பாரதி

புலவர் பஞ்சாட்சரனுக்கு,
அன்பு!

புதுச்சேரி 1944

தமிழுலகிற்கு இனிய எளிய உரைநடையைத் தந்தது யாழ்ப்பாணமே; ஈழகேசரியான ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர்நடைதான் நம்முக்குச் சிறந்த பயணத்தரும் தமிழ் நடையாகும். அவர் உரிய இடத்தில் வடமொழியை வழங்கியிருக்கிறார். பண்டிதர் பாமரர் ஆனவரும் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளும்படி அவரே முதன் முதல்

உரை நடை எழுதிக் காட்டினார். நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டுத்தான் தமிழ்மறுமலர்ச்சியின் முதல் புத்தகம்..... அத்தகைய நடையை மறுமலர்ச்சி இளைஞர் இப்போது சிருஷ்டித்து வருகிறார்கள். 'ஈழகேசரி'யில் அப்படிப்பட்ட இளந்தமிழைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தமிழர் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் நாட்டித் தமிழ் வளர்த்து வருவது பற்றி மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்கேற்ற உரிமையும் பெருமையும் அவர்களுக்குண்டு. நமது நாட்டிற்கேற்ற எந்த மொழியையுந் தாற்றும் நமக்கு இயல்பாயுள்ள மொழியை வளர்த்தால் மறுமலர்ச்சி கனி குலுங்கும்.....

தாங்கள் பன்மொழிகளைப் பயிர்வது பற்றி மகிழ்ச்சி. ஹிந்தி - பெங்காளி சிணைப்பு என்று ஒரு நூலுண்டு. பண்டித ஹரிதாஸ் எழுதியது.

சுத்தானந்த பாரதி

* * *

S. Vaiyapuripillai B. A. B. L.
University of Madras

Mylapore
28-8-1944

அன்புள்ள ஐயா அவர்களுக்கு,

தாங்கள் வரும்பியபடி கட்டுரை ஒன்று எழுதியனுப்பியிருக்கிறேன். வந்து சேர்ந்த விபரம் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். தாங்கள் அச்சிடுப்போது புருப் எனக்கு அனுப்பினால் நலமாயிருக்கும்.

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை

* * *

பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை

தம்பிராய்,
பூநகரி, 15-1-44

அன்பார்ந்த ஐயா,

கடவுள் கிருபை முன்னிற்க. கொழும்பில் நான் செய்த உபநித்யாசம் பற்றி நேரில் கூறுவேன். சோ. பாரதியார் பிராமணரைத் திட்டினார், திட்டினார், மேலுந்திட்டினார். திட்டால் உலகம் நன்மையடையுமாயின் ஈ. வே. ரா. போன்றோரின் திட்டினால் நாடு எப்போதோ நன்மையடைந்திருக்குமல்லவா? மகாத்மா காந்தி முதலிய பெரியோரையுங் கூடப் பாரதியார் திட்டினார். எங்கள் நாவலரைக் கூடக் கேலியாகக் குறிப்பிட்டார் என்றால் இவரை அழைத்த மூளைகளை என்னென்பது!

கு. ப. ரா. நிதிக்கு நான் முன்பே காசு கொடுத்துவிட்டேன்.....இங்கு உங்கள் இருவரின் (நீங்களும்தான் பண்டிதர் ஆனந்தரும்) வரவை எதிர்பார்க்கிறேன்.

பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

Swami Vipulananda

University of Ceylon,
Colombo, 13-9-44;

திருவருளை முன்னிட்டுத் தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கக் காரியதரிசி திரு. ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களுக்கு எழுதுவது;

ஐயா, ஏற்கெனவே எனக்கு அமைந்துள்ள பணிகள் மிகப் பல. நெருப்புக் காய்ச்சல் இடையிட்டமையினாலே அவை தடையுற்றுக் கிடந்தன. இப்பொழுது அப்பணிகளைச் செய்து நிறைவேற்றுந் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். உடல் நிலையும் செம்மையுறவில்லை. தங்கள் சங்கத்துக்குப் பணிபுரிய முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன். தலைவர் திரு. முருகானந்தம் அவர்களுக்கும் இக்கடிதத்தைக் காட்டுக;

விபுலாணந்தர்

க. இ. சரவணமுத்து
(‘சாரதா’)

மடவளை,
5-3-45

பிரிய சர்மா அவர்களுக்கு,

வணக்கம். உபயக்ஷேமம். கிராமியக் கவிதைக் கட்டுரை யொன்று வருகிறது. தகுதியானதாகத் தென்றினால், ‘மறுமலர்ச்சி’க்கு விஷயம் போதாமலிருந்தால் இந்தமாத இதழுக்கு உபயோகிக்கலாம். இல்லையெல் ‘சுழகேசரி’க்கே திருப்பிவிடுங்கள்.

புத்தரின் தந்தம் பற்றி இங்கு விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆதாரங்கள் கிடைத்தால் உடனே அனுப்புவேன். என் அபிப்பிராயத்தின் படியும் கண்டியில் இருப்பது வெறும் செயற்கைப் பல்லுத்தான். காரணம் குறித்த பல், மனிதப் பல்லின் இயற்கையான அளவிலும் பெரிதாக இருப்பதுதான்.....

முத்தொள்ளாயிரம் ‘விட்டபாடல்’களில் எஞ்சிய மூன்றுக்கும் ஒருவாறு பொருள் விளங்குகிறது..... பிற விபரங்கள் பின்.

க. இ. சரவணமுத்து

தி. ச. வரதராசன்
‘வரதர்’

பொன்னோலை,
கழிபுரம். 3-9-45

பிரிய நண்பரவர்களுக்கு,

கடிதமும் விஷயங்களும் கிடைக்கப் பெற்றேன். இனி, பத்திரிகையை எழுத ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். பண்டிதர் (மகாகவி)யிடமிருந்தும் கவிதைகள் வந்திருக்கின்றன. நம்மிடையே கவிஞர்கள்தான் அதிகமாகத் தோன்றுகிறார்கள். முக்கியமாகத் தகாசிரியர்களின் பஞ்சம்தான் நமக்கு நெருக்கடியை உண்டாக்குகிறது. நாலுபேர் நாலு கவிதை எழுதினால் நாலு பக்கத்தை நிரப்பலாம். பிறகு.....? கவிதை எழுதுகிற வேலையை நான் கைசேர விட்டுவிட்டேன்.....

பார்க்கப்போனால் உங்களுடைய கட்டுரைகளுக்கு நல்ல ஸ்தானம் இருக்கிறது நமது கூட்டத்தில். யார் எழுதுகிறார்கள் ஒரு நல்ல கட்டுரை? நல்ல கருத்துக்களோடு கூடிய உங்கள் கட்டுரைகளுக்கு நல்ல மதிப்பு ஏற்படும் காலம் அதிக தூரத்திலில்லை. நீங்கள் ஏன் சிறுகதைகளும் எழுத முயலக் கூடாது? ஒருமுறை எழுதி அனுப்புங்கள்.

ஒரு விஷயம். இன்றைய தினம் பல தொந்தரவுகளுக்கிடையே ‘மறுமலர்ச்சி’யை நான் வெளியிட முதற்காரணம் நீங்கள் தான். ‘கட்டுரை வேட்டை’க்கு நான் புறப்படாமலே நீங்கள் உதவி செய்கிறீர்கள். உங்களுடைய உதவியும் ஊக்கமும்தான் என்னைக் கிளப்பி விடுகின்றன. சாதாரண முறையில் நடைபெறும் இந்த உதவி உத்தியோக ரீதியில் நடந்தால் என்ன? ஆமாம் உங்களையும் என்னோடு உதவியாசிரியராகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது என் விருப்பம்.....

உங்கள் சம்மதத்தை உடனே எழுதுங்கள் வந்தனம்.

வரதர்

அ. செ. முருகானந்தன்

Krishna Villa,
Main Street,
Trincomalee 1947

அன்பாரிந்த நண்பருக்கு,

எழுதிக்கொண்டு பல நாட்களாய் விட்டன. ஏதோ? அது போக, கீழே எழுதுகிற விஷயத்தைப் பற்றி யோசித்து உடனே பதில் போடவும்.

எனது சிறுகதைத் தொகுதியை திரும்பக் கம்பனியாரி வெளியிடுவதில் எதிர்பாராத சுணக்கம் ஏற்படும். ஆகவே அதனை

இலங்கையில் நாமே வெளியிடலாமெனத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அதை அச்சிட்டுக் கொடுக்கும் பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா?

.....அடுத்த மாதம் தொடக்கம் மறுமலர்ச்சி 100 பிரதிகள் இங்கு அனுப்ப ஒழுங்கு செய்யவும்.....

அ. செ. மு.

*

*

*

தமிழறிஞரும் பட்டதாரியுமான காலஞ்சென்ற புத்தபிக்கு பண்டிற் எச். தர்மரத்னதேரரின் கடிதங்களிற் சில:

சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரி,
13-6-47

.....
நான் எழுதிய தமிழ் - சிங்கள அகராதியைத் திருப்பி எழுதி ஒரு புத்தகமாகக் கட்டியிருக்கிறேன். அதில் சில சொற்கள் பொருள் எழுதாமல் விட்டிருக்கிறேன். நான் போகமுந்தியே உங்களைக் கேட்டு அவற்றை நிரப்பிக்கொண்டு போகவேண்டும். ஆகையால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமை நீங்கள் இங்கே வரவேண்டும்.

H. Dharmaratna

*

*

*

C. H. C. 3-12-47

.....
மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு கட்டுரை அனுப்பியிருக்கிறேன். அதில் திருத்தவேண்டிய இடங்களைத் திருத்தி வெளியிடவும். விநோதக் கதைகளைத் தொடர்ந்து எழுதுவேன். அதைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயத்தை அறிவிக்கவும். கொழும்பில் நடக்கும் ஒரு சோதனைக்குப் போக நான் எப்படியும் ஹிந்தி படித்தே தீர வேண்டும். நீங்கள் தான் துணை. தாமதமின்றி வழிகாட்டுக.....

H. Dharmaratna

*

*

*

C. H. C. 18-1-49

.....
நான் முந்தி எழுதிய அகராதியில் முதற்பாகம் அச்சிட்டு வெளிவந்துவிட்டது. உங்களுடைய பெயரும் முகவுரையில் உள்ளது. இப்போது இரண்டாம் பாகம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். அதில் உங்களிடம் கேட்கவேண்டிய இடங்கள் சில இருக்கின்றன
தர்மரத்ன.

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

Radio Ceylon
P. O. Box-574 Colombo-7
12-12-57

நண்பர் பஞ்சாட்சரசரீமா அவர்களுக்கு,

.....தாங்கள் கடைசியாகக் கொழும்புக்கு வந்திருந்த சமயம் தொலைபேசியிற் பேசியவாறு எனதுகவிதைகளைத் திரட்டிப் புத்தகவடிவில் அமைக்கலாமா என்று ஒரு எண்ணம் எழுகிறது. அதை உருவாக்குவதற்குமுன் சில கவிதைகளைச் சுழியோடிப் பிடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதற்குத் தங்கள் உதவியை நாடுகிறேன்.

'சிந்தைத் தெருவில்' என்ற ஒரு கவிதை ஈழகேசரியிக் 1945-46-ம் ஆண்டளவில் பிரசுரமானது. அதனைத் தேடிப்பிடித்துத் தந்தால் நன்றியுடையவனாவேன்

..... கிராமஊழியனில் அப்பொழுது வெளிவந்த ஒரு கவிதையும் தவறிவிட்டது. அதன் தலைப்பே ஞாபகமில்லை. அதனையும் எடுக்கமுடியுமா என்று முயன்று பார்த்தால் நல்லது.....

க. செ. நடராசா

*

*

*

இராம அரியரத்தினம்

கலாநிதியம் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம். 20-12-58

பேரன்புடையீர்,

'ஈழநாடு' என்னும் தேசிய வார இதழ் விளம்பி ஆண்டுதைத் திங்களில் சிறப்பாக வெளிவருகின்றது. இவ்விதழிலே தங்களது சுருத்தோவியம் விளங்க வேண்டுமெனப் பெரிதும் விரும்புகிறோம். எனவே தங்களிடமிருந்து 1959-ம் ஆண்டு ஜனவரி 8-ஆம் தேதிக்குள் ஒரு கட்டுரை எதிர்பார்க்குகிறோம். தயவு கூர்ந்து அனுப்பி உதவுக. தங்கள் ஆதரவு எமக்கு என்றும் உளதென நம்புகிறோம்.

இ. அரியரத்தினம்

*

*

*

கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்

பி. ஏ. தம்பி லேன்
யாழ்ப்பாணம், 21-1-59

அன்புடையீர்,

வித்துவ சிரோமணி பிரம்மஸ்ரீ சி. கணேசையர் நினைவு மலரில் வெளியிடுவதற்காகத் தங்களிடமிருந்து ஓர் இலக்கியக் கட்டுரையை எதிர்பார்த்து முன்னர் ஒரு வேண்டுகோள் அனுப்பியிருந்தோம். ஷே. மலர், இனி, காலந்தாழ்த்தாது வெளியிடப்பட்டு

வேண்டியிருப்பதால் தங்களை கட்டுரையை 20-4-59க்கு முன் அனுப்பிவைக்கும்படி இதனால் ஞாபகப்படுத்தி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

வணக்கம்

க, நவரத்தினம்

* * *

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை 26, காரணேசுரர் கோயில் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை-4
27-5-60.

தமிழ்ப் பேரறிஞரவர்களுக்கு,

தங்கள் இரண்டு கடிதங்களின்படி யான் அனுப்பக்கூடிய கிறிய நூல்கள் 4தான் ஆகும். (1) ஞானமிர்தம் (சமயம்) (2) சிவ ஞானயோகிகள் குருபூசை (3) முருகேசர் முதநெறி வெண்பா மறுப்பு (4) புறவம்மைப் பதிகம். எல்லா நூல்களும் எனது Library யைச் சேர்ந்தவை. வேறு பிரதிகள் என்னிடத்தில் இல்லை. இரட்டை மணிமாலை முதலியன சேகரிப்பது என்னால் முடியாது, வயோதிகத்தினால்.

இங்கேயுள்ள பலருக்கு சபாபதி நாவலரைப்பற்றித் தெரியாது. அவருடைய நூல்கள் கடின நடையில் இருக்கிறதென்று 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எவரும் வாங்குவதில்லை.....

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்

* * *

மகாவித்துவான் ச. தண்டபாணிதேசிகர்

Annamalai University
Annamalai Nagar.
10-2-61.

பிரம்மஸ்ரீ ஐயா அவர்களுக்கு வணக்கம்.

நலம் இருபாலும். தங்கள் நட்பும் ஆதரவும் என்மேலும் என் மனத்துக்கு ஓராறுதல் அளித்து வருகிறது. தங்கள் குடைநிழலிலே, நனையாதபடியும் காயாதபடியும் இயங்கிவருகிறேன்.....

..... நாம் காரைநகரிலே சந்தித்தபிறகு தாங்கமுடியாத வேலைப்பழுவால் இதுகாறும் கடிதம் எழுதக்கூடவில்லை. மன்னிக்க. வித்துவான் சி. கணேசயர் நினைவு மலர் ஒன்று கிடைக்கச் செய்யுங்கள்

அன்பன் ச. தண்டபாணி

முதலியார் குல. சபாநாதன்

Ramakrishna Terrace
Wellawtta, Colombo - 6
20-8-61.

அன்பு நிறைந்த ஐயா அவர்களுக்கு, வணக்கம்

தாங்களை ஸ்ரீலங்கா சபாபதி நாவலர் அவர்களைப் பற்றிய நூல்களையும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் சேகரித்து வைத்திருப்பதாகச் சன்னாசம் திரு கு. அம்பலவாணர் அவர்கள் (குமாரசாமிப் புலவர் மகன்) எழுதியிருக்கிறார்கள். நல்லூர் முருகனைப்பற்றி அடியேன் எழுதும் நூலில் சபாபதி நாவலர் பாடிய பதிகத்தையும் சேர்க்க ஆசைப்படுகிறேன்.

தங்களிடம் குறித்த நல்லூர்ப்பதிகம் இருக்குமானால் ஒரு பிரதி அனுப்பிவைக்கும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தங்கள் அருந்தொண்டு வாழ்க.

குல. சபாநாதன்

* * *

பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி 12-2-62.

அன்புள்ள ஐயா;

கிதைப்பேச்சு வருகிறது. இதனைப் படித்தபின் எனக்கே பதிவுத் தபாலில் அனுப்பிவையுங்கள். சுகவினத்தால் என் வகுப்புக்கு இதைப் படித்தக் காட்டவில்லை.....

சி. கணபதிப்பிள்ளை

* * *

The Ramakrishna mission Student's Home
Mylapore — Madras-4

N. Subramaniyan (Anna)
Assistant Secretary

Dated 6-10-62

ஸ்ரீ ச. ப. சரீமா அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்.

நீங்கள் 1-10-62ல் எழுதிய கடிதம் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். யாழ்ப்பாணத்தில் 14-ந் தேதியன்று காளி தாஸன் தின விழாவை நீங்களெல்லோரும் கூடி நடத்த உத்தேசித்திருப்பதைக் கேட்டு, உங்களுக்கு அமரபாரதியாகிற சம்ஸ்கிருத மொழியை வளர்ப்பதில் உள்ள ஊக்கத்தை அமரபாரதி ஸமிதியைச் சார்ந்த அனைவரும் பெரிதும் பாராட்டுகின்றனர்.

இந்துமதத்தின் சீரிய பண்பனைத்தும் வால்மீகி, வியாஸர், காளிதாஸர் ஆகிய இம்முன்று வேரீகளில் முழுதும் அடக்கி விட்டதென்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

இந்தப் பணியில் பங்குகொள்ளும் அனைவருக்கும் எங்கள் வாழ்த்து.

‘அண்ணா’ சுப்பிரமணியன்

K. T. Sampandan
‘சம்பந்தன்’

Thirunelveli South,
Jaffna, 18-12-62

அன்பு நிறைந்த ஐயா அவர்களுக்கு,

தாங்கள் குறிப்பிட்ட ‘கூண்டுக் கிளி’ ‘தூம்கேது’ இரண்டுமே இதுவரை அகப்படவில்லை. நான் அதிருஷ்டக்காரன்-இனி முடியாது என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது: இன்றே நண்பர் செந்திநாதனவர்களுக்கும் இந்தச் செய்தியை அறிவித்துவிடுகிறேன். பாவம், அவரும் எனக்காக எவ்வளவோ பாடுபடுகிறார்.

இவைகளை வெளியிடுவதில் எனக்குச் சிரமமோ செலவோ கிடையாது. கலைமகள் வெளியீடாக வரும், பிரம்மஸ்ரீ கி.வா.ஜ.: அவர்கள் அனுப்பு, வெளியிடுகிறோம் என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.

தங்களைப் போன்ற அன்பர்கள் செய்யும் கைம்மாற்ற உதவிகளுக்குத் திருவருளே அவர்களை ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென வேண்டுகல் செய்வதைத் தவிர என்னால் என்ன செய்யமுடியும். வியாழக்கிழமை காலை தங்களைச் சந்திக்க எண்ணியிருக்கிறேன்: நமஸ்காரம்.

க: தி. சம்பந்தன்

Kalaichelvi

Kanthalodai,
Chunnakam, 18-11-62

பேரன்புடையீர்,

வணக்கம். தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது நன்றி. ‘கலைச் செல்வி’ பற்றிய பாராட்டுரை மகிழ்ச்சி தருகிறது. அதற்கும் நன்றி.

“வடமொழி இலக்கிய வரலாறு” பிரதி கிடைத்திருக்குமென நம்புகிறேன். நூலின் விமர்சனத்தை எழுதுவதற்குத் தகுதியும் திறமையும் வாய்ந்தவர் தாங்களே. வடமொழியைப் பற்றியும் வேதங்களைப் பற்றியும் தப்பான கருத்துக்கள் பரவியிருக்கின்ற இக்காலத்தில் Dr. குருக்களவர்கள் இந்நூலை எழுதிவெளியிட்டதன் மூலம் நல்லதொரு பணியைச் செவ்வனே செய்திருக்கிறார்.

தயவுசெய்து விரைவில் விமர்சனத்தை எழுதியனுப்புவீர்களென நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கிறேன்.

1963ம் ஆண்டில் கலைச்செல்வியில் சிறப்பான ஏதாவது ஆம்சத்தைச் சேர்க்க விரும்புகிறேன். தங்களிடமிருந்து ஆலோசனைகளை வரவேற்கிறேன்.
கி. சரவணபவன்

வேதாகம விஸ்வ வித்யாபீடம்

கி. பாலசுப்பிரமணியக் குருக்கள்
அத்யட்சகரி

முன்னேஸ்வரம்,
சிலாபம் 29-3-64

பிரம்மஸ்ரீ பண்டிதர் சூ. பஞ்சாட்சர சரிமா அவர்களுக்கு,
நமஸ்காரம் உபய குசலோபரி

அறிஞர்குழு, வியாகரண கிராமணி பிரம்மஸ்ரீ T. K. சீதாராம் சாஸ்திரிகள் அவர்களையும் தங்களையும் 4-4-64 சனிக்கிழமை மாலை 3.30 மணியளவில் நல்லூர் சிவன்கோவிலில் நடைபெறவிருக்கும் பிரவேச பரீட்சையை நடத்துவதற்காக நியமித்த தற்கிணங்கப் பரீட்சையை நிகழ்த்தி, பரீட்சையின் விபரங்களை அறிபத்தருமாறு வேண்டுகின்றேன்.

கி. பாலசுப்பிரமணியக் குருக்கள்

இ. கு. பூரணாந்தேஸ்வரக் குருக்கள்

திருகோணமலை
17-3-64

..... வருகிற சனிக்கிழமை முன்னேஸ்வரத்தில் விஸ்வ வித்யாபீட அறிஞர் குழுக் கூட்டமும் வித்யாபீட சபைக் கூட்டமும் நடப்பதாக அழைப்பு வந்திருக்கிறது. உங்களுக்கும் அழைப்பு வந்திருக்கும். நீங்கள் வெவ்வேறிய ரயிலில் வந்து குருநாகலிவிருங்கிக் கதிரேசன் கோவிலுக்கு வந்தால் சேர்ந்து முன்னேஸ்வரத்துக்குப் போகலாம்... ..

இ. கு. பூ. குருக்கள்

K. Kailasanatha Kurukkal
M. A. (Cey) Ph. D (Poona)
Lecturer in Sanskrit
University of Ceylon.

No 3. North Eud
University Park
Peradeniya
1-3-1964

அன்புநிறைந்த பிரம்மஸ்ரீ பஞ்சாட்சர சரிமா அவர்களுக்கு அநேக நமஸ்காரங்கள்.

தங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. தங்கள் கடிதத்தை வாசிப்பதே ஒரு பெரும்விருந்தாக அமைந்துவிடுகிறது. தபால் விரிவா

கவும் கலையார்களும் இருப்பதே இதன் காரணம். புதிதான விஷயங்களை ஒவ்வொரு தபாலும் எடுத்துக்கூறுவதனால் இதை விருந்தாக இருக்குமென்று குறிப்பிடுவதில் தவறுஇல்லை என்றே நினைக்கிறேன்.....

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்

20-10-1971

.....தாங்கள் அன்புடன் அனுப்பியிருந்த பாராட்டு மலர் கிடைத்தது. மிகவும் சந்தோஷம்.

மலர் மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துவிட்டது. இக்காலத்தில் இப்படி ஒரு மலரை வெளியிட்டது பெரியசாதனை. மலரின் அழகான தோற்றம், பலரிடமிருந்து கட்டுரைகளை எழுதுவித்தமை, வரிசைப்படுத்தி அமைத்தமை, அச்சப்பிழைகள் இல்லாதவாறு சுத்தமாக அச்சிட்டமை, கட்டுரைகள் தரம்வாய்விக்கப்பெற்று அமைந்தமை இவற்றுள் எது அதிகமாக என்னைக் கவரீந்தது, என்று சொல்ல முடியாதவாறு ஒவ்வொரு அம்சமும் மறறையதைக் காட்டிலும் சிறப்பாக இருக்கிறது என்று வியந்து கூறும் வண்ணம் மலர் அமைப்பைப் பெற்றுவிட்டது.....

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்

ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ மடம், காஞ்சீபுரம்.

முகாம்: ராஜமகேந்திரவரம்

ஆந்திர ப்ரதேசம்

தேதி: 11-8-67

பண்டிதர் S. P. சர்மா, கோப்பாய்.

Sir,

இங்கு ஸ்ரீ மஹா ஸந்திதானத்தின் முன்னிலையில் 2-ம் தேதி முதல் 6-ம் தேதி முடிய ஆகம சில்ப கலாசார ஸதஸ் ஒன்று நடத்த நிச்சயமாயிருக்கிறது. இதில் இந்தியத் தொடர்புள்ள எல்லாப் பிராந்திய கலாசார நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகின்றது. தங்கள் நாட்டின் கண்டி நடனம் என்று பிரஸித்தமான நடன நிகழ்ச்சியும் இந்த ஸதஸில் இடம்பெறவேண்டுமென்பது ஸ்ரீ மகாசந்திதானத்தின் அபிப்பிராயம்.

ஆகையால் தாங்கள் கண்டி நடனப் பயிற்சிபெற்றுள்ள ஒரு கோஷ்டியை விசாரித்து அவர்கள் இங்கு வந்து இரண்டு மூன்று தினங்களில் தங்கள் நடனத் திறமையைக் காண்பிக்க ஏற்பாடு செய்யும்படியும், அவர்களுடைய செலவுக்காகும் பணத்தைப்பற்றியும் விசாரித்து உடனே இங்கு தெரிவிக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.

M. V. கிருஷ்ணஸ்வாமி (மனேஜர்)

மா. பீதாம்பரன்.
'ஒய்வுபெற்ற அதிபர்'

ஹஸ்கினை வீதி,
திருகோணமலை,
17-4-70.

அன்புள்ள ஐயா,

தாங்கள் அனுப்பிய கடிதமும் இரவுமிசப்பிரதியும். 'இசைஅருவி'யும் பெற்றேன். 'இசையருவி' சித்திரமலருக்கு 'முத்தமிழ்ப் புலவர் இராமச்சந்திரக் கவிராயர்' என்னும் விஷயம் அனுப்புகிறேன் 'யாழ்நூல் அரங்கேற்றம்' எழுதிவருகிறேன். பின்பு அனுப்பிவைப்பேன். ஞானப்பிரகாச முனிவரைப்பற்றி எழுதவும் இயன்ற உதவி புரிவேன். திருகோணமலை மும்மணிமாலை முடிந்ததும் உங்கட்கு அனுப்புவேன். பண்டிதர் சுப்பிரமணியமும் நீங்களும் திருத்தம் செய்துதரலாம். எனதுநூல்களுள் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தரச்சித்தமாயிருக்கிறேன். நன்றி புத்தாண்டு வாழ்த்தி.

மா. பீதாம்பரன்

செ. தனபாலசிங்கன் B. A.

17, 53-ம் லேன்

வெள்ளவத்தை: 17-10-71

முருகன் காக்க!

அன்பும் பண்பும் மிக்க ஐயா அவர்களுக்கும் குடும்பத் தாருக்கும் முருகப்பெருமான் எல்லாநலங்களையும் ஈவாகுக. திரு. சரவணமுத்து அவர்கள் பாராட்டுவிழா மலர் அனுப்பியிருந்தார். நன்றி. தங்கள் மலர் பாராட்டுக்கு உரியது. உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சி இல்லை.

தங்கள் பேராற்றையும் பேரறிவையும் எல்லோரும் அறியும் நான் வெகுதூரத்தில் இல்லை. குன்றில் விளக்காக இருக்க வேண்டிய தங்களைச் சைவச் செந்நெறிச் செல்வர்கள் பாராட்டா திருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது. திருவருள் காக்க.

தங்கள் அன்புக்கு எழுமையும் நன்றி உடையேன்.
வணக்கம்

செ. தனபாலசிங்கன்

சி. சீவரத்தினம்
பரீட்சைக் காரியதரிசி

சைவ பரிபாலனசபை,
யாழ்ப்பாணம்; 4-12-72

.....
சமயபாடப்புத்தகத்தைக் கெதியாய் எழுதி முடித்துத் தருக. தலைவர் ஆணைப்படி இந்த டிசம்பருக்கிடையில் அவசியம் அடித்து முடிக்கவேண்டும். பல பாடசாலைபாசிரியர்கள் எமது புத்

தகிததை பாடப்புத்தகமாக வைக்க இணங்கி எப்போது வெளி வரும் எனக்கேட்கிறார்கள். ஆதலால் இரவிரவாக என்ரு லு ம் அடித்து முடிக்கவேண்டும். எழுதித் தள்ளுவது உங்க ள் வேலை. விடுதலையுள் வேண்டுமானால் நானும் உதவி செய்வேன்.

சி. சேவரத்தினம்

மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம்

Ayodhya
Vaddukodda;
17-8-1973

அன்புடைப் பெரியோய்,

தங்கள் ஆழ்ந்த அறிவும் அநுபவமும் தமிழ்மக்களுக்கு இன்று மிகவும் தேவைப்படுகிறது. இத்துடன் வரும்விஷயத்தைப் பார்த்துத் தயவுசெய்து தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவியுங்கள். வணக்கமும், நன்றியும்.

மு. இராமலிங்கம்

ச. அம்பிகைபாகன்

மல்லாகம் 9-12-1973

கலாநிதி வித்தியானந்தன் அவர்கள் தங்களை பத்திரிகைப் பட்டியலைப் பார்வையிட்டார். அவர் அதை வெளியிடுவதற்குத் தரும்படி கேட்டார். நான் தங்களைக் கேட்டு அனுப்புவதாகக் கூறியுள்ளேன். அதனை அனுப்பலாமா என்பதைத் தெரிவிக்கவும். யார்பேரில் வெளியிடவேண்டும்.

ச. அம்பிகைபாகன்

சூரும்பசிட்டி 26-3-74

அன்புநிறைந்த ஐயா அவர்கட்கு,

1920 — 1940 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் ஈழத் தி ல் நடந்த இலக்கியச் சர்ச்சைகள் என்ற விடயம்பற்றி வாஞ்ஞையி ல் பேசும்படி கேட்கப்பட்டிருக்கிறேன். தங்கள் ஞாபகத்தில் ஏ தா வது தட்டுப்பட்டால் தயவுசெய்து எழுதியனுப்பவும்.

கணகசெந்திநாதன்

....திரு எஸ். பொன்னுத்துரையின் கதை இதோடு இருக்கிறது. தயவுசெய்து ஒரு வடமொழிச் சொ ல் லு மின் றித் தனித்தமிழ்ச் கதையாக்கி, வேண்டியதிருத்தம்செய்து அனுப்பவும். கிறியகதை. ஒருமணி நேரம் போதும்,

கணகசெந்திநாதன்

சி. லக்ஷ்மணன் M. A.

வித்தியாதிபதி

அன்ப,

..... ஞாயிறு காலை சிவன்கோவிலில் நடைபெறும் குருகுல வகுப்பைப் பார்க்க விரும்பினேன். ஆனால் காரியதரிசி வித்வத்சபைக் கூட்டத்தைப் பிற்பகல் வைத்துள்ளார். அந்நேரம் நான் அங்கு வந்தால் வகுப்பையும் பார்க்கலாமா? வகுப்புமுடிந் தாலும் பிள்ளைகள் அனைவரையும் நிறுத்திவைப்பீர்களா? வசதி போகி செய்யுங்கள்.....

இ. ல்:

சி

சி

சி

கவிக்கடிதங்களிற் சில

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

வந்தேன், பார்த்தேன்; காணவில்லை;
நொந்தேன்; — இல்லை, தெரிந்துகொண்டேன்
கப்பும் வளையும் பொறுத்துவிட்டால்
எப்போதுமே இப்படித்தான், என்று
இனி என்ன செய்ய, படிப்பதற்கு?

க; செ. நடராஜன்
ஆகஸ்ட் 1945

*

*

*

பொங்கும் இரு உள்ளப்
புத்துணர்வின் புனைப்படமாய்த்
தங்கி யுதித் தெழுந்த
சமர்த்துக் குழந்தையது
இங் கிதமாய் ஓராண்டு
எல்லையினைத் தாண்டியதும்
மகிழ் மறைவ தென்றால்
மாதுயரந் தானையா!

அங்க வனப்பால் அறிவால் மழலைகளால்
'தம்பி' 'துரை' என்றெவருந் தாவி யெடுத்தணைப்பர்;
அங்குவரும் போதெல்லாம் அம்மகனால் உங்கள்ருடி
மகிசலமாய்ச் சங்கையுடன் வாழுமென நான்நினைத்தேன்.
என்னருமை நண்பரே, இனியிரங்கிப் பயனில்லை;
திண்மையுடன் சோகந் தீர்ந்திருக்க வேண்டுகிறேன்.

மடவளை, 4-11-47;

க. இ. சரவணமுத்து

பண்டிதர் சி. சுப்பிரமணிய ஐயர்

தாவடி, கொக்குவில்.
17-10-41

செவ்வாய் மாலை சென்ற காலை
நண்பர் சின்னத் தம்பி நவீனரூர், நும்
அண்மைத் தம்பி வாய்மொழி அஃதை
வியாழ னன்று விளங்கினம் நன்கே
வியாழ னன்றே வேதன மனுப்ப
எண்ணியும் நேரம் நண்ணிய தைந்தை
நண்ப ரிலர்க்கும் நனிகடும லுண்டால்
நண்ணுவ மூங்கென் றெண்ணிய வதுவும்
பொருந்தின்று மன்னே; பொருளின் தேவை
பொருக்கெனப் பொருந்திடி னின்னே நும்பியை
அவரவயி னனுப்பிப் பெறுத லரிதன்றே.

சி. சுப்பிரமணிய ஐயர்

வடமொழிக் கடிதங்களிற் சில

ஸம்ஸ்க்ருத பவிதவ்யம்
ஸாப்தாஹிகம் பத்ரம்
(Sanskrit Weekly)

நாகபுரம் (Nagpur)
மதியப்ரதேசம். 13-8-55

மஹாபாக, விலஸந்து ப்ரணதிதய:

.....ஸங்காத்விபே வர்த்தமானம் கம்பி விசேஷம்
அவகம்பய பவதா ஸம்ஸ்க்ருத பாஷ்யா லேக: ப்ரேஷணிய: அபி
நவம் தத் வாசகானாம் க்ருதே ரோசகம் ஸ்யாதி இதி மன்யா
மஹே.....

த: ப. காறு
ஸம்.

பாரதிய வித்யா பவன
சௌபாட விதி, பம்பாய்-7

16-2-59

ஸ்ரீமத்ப்ய: கே. வ்ய. மஹோதயேப்ய:

ஸஸநேஹம் நமஸ்காராஞ்ஜலய: ஸந்து:

பவதாம் 6/3 திஞங்கயுதம் பத்ரம் ப்ராப்தம்: ஹ்ய ஏவ
பவதாம் டெலிக்ராமபி ப்ராப்தம்:.....

அஹம் ஸ்ரீ தவே மஹாசயான் ப்ரதி ஸர்மதிதம் நிவேத
யிஷ்யாமி.

உத்ஸாஹவத்பி: பவத்பி: யத்கிமபி கஷ்டம் உஹ்யதே
ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசாரார்த்தம் ததர்த்தம் வயம் ஹார்திகம் கார்தி
தஜ்ஞபாவம் ஆவிஷ்ஞர்ம:

பவதாம் கேந்த்ரே யத்கிமபி ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசார காரி
யம் அத்பாவதி ஸம்பன்னம் தத் ஸர்வம் நூநமேவ ப்ரசம்ஸாஸ்
பதமஸ்தி. ஸர்வதைவ ஏததர்த்தம் பவந்த: தன்யவாதார்ஹா:

ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசார கார்யே பவாத்ருசானாம் ஸோத்ஸா
ஹம் ஸாஹ்யமவாப்ய நிதராம் மோததே ந: சேதாம்வி,

பவத்ய:
மஹே: சந்த்ர சாஸ்தர்

கலிஷ்ட, உப்போடை.
27-8-61

ஸவஸ்தி.

ஸந்து பஹ்வய: ப்ரணதி பரம்பரா: தத்ர பவதே ச்வ
கரவராய. வய மத்ர குசலினஸ் ஸர்வே. பவதாம் குசலம் ஜ்ஞாது
மிச்சாமி. மயா ப்ரேஷிதானி விகிதானி புஸ்தகப்ரகாசனமதி
ருத்ய. ஹ்ய: பத்ராந்தரமபி ப்ரேஷிதம். கிம் தானி பத்ராணி
ப்ராப்தானியுதந? அபி த்ருஷ்ட: ப்ருஷ்டஸ்ச ஸ்ரீலங்கா புஸ்தக
சாலாதிபதி? கிமுத்தம் தேன? ப்ரேஷிதேஷு ஸர்வேஷு ஹ்ய:
ப்ரேஷிதமேவ ச்ரேஷ்டமிதி மே மதி: அதிபத்யபிப்ராய: க:
பவத: ப்ரதிபத்ரமீவாதீவாத்கண்டயா ப்ரதிசுஷஹம்: லிக்ய
தாம் பத்ரிகா, ப்ரேஷ்யதாம் பூர்வம் மயா ப்ரேஷிதானி ஸர்
வாணி புஸ்தகானி இதி ஸாதரம் ப்ரார்த்தயாமி.

இத்தம்,
பவத்ப்ரதிபத்ராகாங்கிஷ்
பூரண - த்யாகராஜ:

குசலம்.

18-12-64

ஸவஸ்தி பஞ்சாஷ்ர சர்மணே. சிவ குமாரப்ரஸாதேன
ஸர்வம் சிவம் பவது: பரச்வ: மந்தவாஸரே காரதிஷ் சிவாலயே
ஸபேசஸ்ய ரதாரோஹணகாலே வேத பாராயணம் குரியாதிதி
அகில ப்ராஹ்மண குருஸமாஜத்வாரா கேந சித் தனிகவரேண
பக்திதன ஸமீயா நிரித்தாரித: ததர்த்தம் ஆத்மநாத சர்மாதிபி:
ஸஹ கந்தவ்யமஸ்தி: தஸ்மின் திவஸே 'நாகந்தவ்யம் யுஷ்மாபி'

ரிதி நிர்தேச: க்ருத: மாணவகாலம் - பா னு வா ஸ ரே தாவத்
'ஆர்த்ரா' மஹோத்ஸவ: . தஸ்மின் திவஸே ந கோப்யாக மிஷ்யதி.
தத: த்வயாபி நாஹந்தவ்யம். இந்து வாஸரே ஆகச்சத இதயா
திஷ்டா: . தஸ்மின்தினே ஏவாகத்யாத்யாபனீயஸ்த்வயா:

கிஞ்சாபி, இந்துவாஸரே ஸாயம் கொழும்புநகரம் ப்ரதி
ப்ரஸ்தாஸ்யாமி. 29-12-64 பரியந்தம் தத்ரைவ நிவாஸாபிப்
ராயோ வர்த்ததே. தேஷுதிவஸேஷு யதி அவகாச: யதி அபி
லாஷா தர்ஹி இந்து வாஸரே ஆகத்ய திநாநி நிர்திதிச்ய அத்
யாபியதாம். இத்யேதத் ஸிஷ்யம் நிவேதயிதுகாம ஏவ பத்ரமிதம்
விசிடம். யதாவகாசம் க்ரியதாம்.

இத்தம்,
க்ரு. லீதாராம சாஸ்த்ரி.

ஹிந்திக் கடிதங்களிலொன்று

பாரதிய வித்யா பவன்
பம்பாய் -7

18-8-64

ஸ்ரீயுத் எஸ். பி. சர்மா ஜீ.

ஆப்கே பேஜே ஹுஏ தி. 4 ஜுன் கே தோனோம் பத்ர
(மாணவீய் ஸ்ரீ தவே ஜீ கே நாம் ததா மேரே நாம்) ப்ராப்த
ஹுஏ.

ரஜத ஜயந்தி ஸமிதி மேம் விதேசோம் கே ஹமாரே
விசிஷ்ட ப்ரதிநிதியோம் மேம் ஹம்நே ஆப்கா பீ நிரீவாசன்
கியா ஹை: அப்தே இஸ் ஸம்ஸ்த்தர் கா விதேசோப் மேம் ஜோ
கௌரவ் படாயா ஹை, உஸ்கே வியே ஸம்ஸ்த்தா ஸ தை வ
ஆப்கா ஆபாரீ ஹை. ஆசா ஹை இஸ் அவஸர் பரீ ஆப் அபீ
கப காமனாம் ஹமே அவஸ்ய பேஜேங்கே. ஸதவ்ய வாத்.

பவதீய
மஹேச சந்த்ர சாஸ்த்ரி
ப. ம.

கோப்பாய் - சிவம் எழுதிய

பல்கவை - நூல்கள்

1. கனவுப்பூக்கள் - புதுக்கவிதைகள் 5-00
2. அன்னை பராசக்தி
— ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் 3-50
3. இலங்கையில் தமிழ்ப்
பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்
— தமிழியல் ஆய்வுக் கையேடு 7-50
4. நியாயமான போராட்டங்கள்
— ரூபா 5,000/- பரிசுபெற்ற
சிறுகதைத் தொகுதி 10-00
- * 5. சைவ நற்சிந்தனை
— ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் 4-00
- * 6. வெள்ளோட்டம்-இருகுறுநாவல்கள் 8-00
7. சைவாலயக் கிரியைகள்
— ஆலயக் கிரியை விளக்கங்கள் 30-00
8. சைவாலயங்கள் - கிரியைகள்
— ஒருகையேடு 10-00
- * 9. சைவ விரதங்கள் ஓர் அறிமுகம்
— விரதங்கள் பற்றிய கையேடு 7-50
- * 10. பஞ்சாக்ஷரம் (தொகுப்புநூல்)
மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் ச. பஞ்சாட்சர
சர்மாவின் ஆக்கங்களும், அவரது வாழ்க்
கைச் சிறப்பும் 25-00
11. சைவ விரதங்களும்
விழாக்களும் (அச்சில்)
விரதங்கள், விழாக்கள், பண்டிகைகள்
பற்றிய விபரமான கட்டுரைகள் 30-00

* இவ்வட்டியாளமிடப்பட்ட நூல்கள் மட்டும் கைவசம்
விற்பனைக்குண்டு. தொடர்பு: ப. சிவானந்தசர்மா
ஆவரங்கால், புத்தூர்.

“பஞ்சாட்சரம்”

நூல் வெளியீடு சிறப்புற
எமது
நல்லாசிகள்

ஸ்ரான்போட் கல்வி நிலையம்

சரஸ்வதி பூங்கா,

சாவகச்சேரி.

நூல் வெளியீடு
பெருமையுடன்
பொலிவுற
நல்வாழ்த்துக்கள்

**மொன்றில்
கல்வி நிலையம்**

நுணவில் சந்தி
சாவகச்சேரி.

‘பஞ்சாட்சரம்’
எழிலுடன் மலர்வுற
வாழ்த்துகிறோம்.

**நூப்பிட்டர்
கல்வி நிலையம்**
சங்கத்தானே, சாவகச்சேரி.

எல்லாவிதமான
சம்ஸ்கிருத நூல்களும்
நவீன இலக்கிய
நூல்களும்
பாடப் புத்தகங்களும்
எம்மிடம்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்

**சோதிட விலாச
புத்தகசாலை**
46, பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

எம்மிடம் சகலவித
ஆங்கில மருந்து
வகைகளும்
அழகு சாதனப்
பொருட்களும்,
விசேஷமாக எவர்சில்வர்
அன்பளிப்புப்
பொருட்களும்
மிகக் குறைந்த விலையில்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

**அம்பிகா
மேடிக்கல் லக்ஷ்மி**
சாவகச்சேரி.

உளவியல் மஞ்சரி

“நான்”

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும்
தேவை? — ‘நான்’

தொடர்பு:-

‘நான்’

அ. ம. தி. குருமடம்
கொழும்புத்தறை.

நேர்மையான முறையில்
உடனுக்குடன்
நெல்குற்றியும்
அரிசி, மிளகாய் மற்றும்
தானிய வகைகள்
அரைத்தும்
கொடுப்பவர்கள்

தேவன் மில்
கோப்பாய்ச்சந்திக்கு அருகில்,
கோப்பாய்.

பாலர் வகுப்பு முதல்
பட்டதாரி வகுப்பு வரையிலான
சகல பாடநூல்களுக்கும்
மற்றும்
பாடசாலை உபகரணங்களுக்கும்

பூபாலசீங்கம் புத்தகசாலை

4, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

அன்பளிப்பு

லக்கி பெனிமிட்கோ லிமிடெட்

சந்திக்கருகில்,

கோப்பாய்

“பஞ்சாக்கிரம்”

சிறப்புடன் மலர

எமது

வாழ்த்துக்கள்

வலி - கிறுக்கு

வடபகுதி பல நோ. கூ. சங்கம்

அச்சுவேலி.

உ
சிவமயம்

திருக்கோவிலைத் தினமும் வழிபடுங்கள்
திருமுறைகளைத் தினமும் ஒதுங்கள்

மில்க் வைற் தயாரிப்புக்களின்

மேலுறைகளை அனுப்பி

திருமுறை நூல்களையும்

அறிவு நூல்களையும்

பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மி ல் க் வை ற்

யாழ்ப்பாணம்.

தரமான
நகைகளுக்கு

கலைவாணி
நகை மாளிகை

111 B, கஸ்தூரியாதி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

மயூரா ஆன் ஜில்
சேட்டிங் - ரூட்டிங்
மற்றும் மங்கன
வைபவங்களுக்கேற்ற
* கூறைச் சேலைகள்
* காஞ்சிபுரம்
* பட்டுவேட்டி சால்வைகட்டு
புகழ்பெற்ற ஸ்தாபனம்

லிங்கம்ஸ்
சில்க் ஹவுஸ்

18, நவீன சந்தை,
மின்சாரநிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கிணை:-

21, நவீனசந்தை (மேல்மாடி)
யாழ்ப்பாணம்.
போன் - 23684

இந்திய இலங்கைப்
புத்தசங்கின் யாவற்றையும்
ஸ்ரேஷ்டனறிப் பொருட்களையும்
பேப்பர் வகைகளையும்
பாடப் புத்தகங்களையும்
பெற்றுக்கொள்ள

ஸ்ரீலங்கா
புத்தசங்கம்

234, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

எல்லா வகையான
○ வாளுலிப்பெட்டிகள்
○ தொலைக்காட்சிப்பெட்டிகள்
முதலியவற்றை
சிறந்த முறையில்
திருத்தித் தருபவர்கள்

மணியம்
ரேடியோ சேன்ஸ்

கோப்பாய்ச் சந்தி,
கோப்பாய்

அன்பளிப்பு

நோதேன் இண்டஸ்றீஸ்

112, ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 23158

சுத்தமான
தங்கப்பவுண்
நகைகளுக்கும்
வெள்ளி
நகைகளுக்கும்
யப்பான்
ஜுவல்லேர்ஸ்

YAPPAN
JEWELLERS

(K. Arumugampillai & Son)
64, Kannathiddy-Jaffna,
T, Phone; 22518.

கலர் போட்டோக்கள்
(Colour Photos)
கறுப்பு, வெள்ளைப்
புகைப்படங்கள்
(Black & White Photos)
எடுப்பதிலும்
கழுவிக்கொடுப்பதிலும்
விசேஷ
திறமை பெற்றவர்கள்.

அசோகா போட்டோ
225, மின்சாரநிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

- * மாத, வார சஞ்சிகைகள்
- * சகலவிதமான புத்தகங்கள்
- * பண்டிகைக்கால வாழ்த்துமடல்கள்
- * அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
- * பாடசாலை உபகரணங்கள்
- * மற்றும் சாய்ப்புச் சாமான்கள்

யாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்ள
நாடுங்கள்.

சக்தி நூல் நிலையம்

53, திருமலை வீதி,

மட்டக்களப்பு.

“பஞ்சாக்ஷரம்”

சிறப்புடன் மலர
எமது வாழ்த்துக்கள்

**வலி - வடக்கு
பலநோக்குக்
கூட்டுறவுச் சங்கம்**

தெல்லிப்பழை.

‘பஞ்சாக்ஷரம்’

சிறப்புடன் மலர

எமது

வாழ்த்துக்கள்

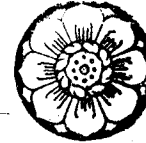
V
V
V
V

பச்சினைப்பள்ளி

ப. நோ. கூ. சங்கம்

பனை.

அன்பளிப்பு

வரதர் வெளியீடு

226, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்

உயர்ந்த உருக்குத் தளபாட
(Steel) உற்பத்தியில்
முன்னோடிகள்—

புதிய அமைப்பில் உறுதியும்
உத்தரவாதமும் கொண்ட
உங்கள் வீட்டு, காரியாலய
(office) தளபாடங்களுக்கு
நாடவேண்டிய

ஒரே ஸ்தாபனம்

ஜெனாடென்ஸ்

கே. கே. எஸ். வீதி,
இனுவிஸ்.

போட்டோஸ்ரட் பிரதிகளை

சிறிதாக்கியும்

பெரிதாக்கியும்

வழங்குபவர்கள்

வீடியோ படப்பிடிப்பில்

என்றும்

முன்னணி வகிப்பவர்கள்

சித்ராலயா

ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி 22522

“பஞ்சாக்ஷரம்”

சிறப்பொடு வெளிவர

எமது நல்வாழ்த்துக்கள்

* சகலவிதமான பாடநூல்கள்

* பாடசாலை உபகரணங்கள்

* ஸ்ரேசனறிப் பொருட்கள்

மற்றும் இலங்கை இந்திய சஞ்சிகைகள்

சகல கொண்டாட்டங்களுக்கு உகந்த

பலதினுசு வாழ்த்துமடல்கள்

யாவற்றிற்கும்

திருக்கணிதம்

சாவகச்சேரி.

“பஞ்சாக்ஷரம்”

சிறப்புடன் மலர

எமது வாழ்த்துக்கள்

*

வலி-கிறக்கு, தென் பகுதி

பலநோக்குக்

கூட்டுறவுச் சங்கம்

நீர்வேலி.

ஆழ்கடலில்

ஓர்

அற்புதம்

அன்பளிப்பு

ஓர் அன்பர்

“பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைப்பற்றி எழுதும் போது அவர் இடம்நிரப்ப எழுதுவதில்லை ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி எழுந்ததாகும். அக்காரணத்தை விபரித்த படி கட்டுரைகள் எழுதலாம் என்று குறிப்பிட்டுநின்றான். அதை அப்படியே சரள அவர்களுக்கும் குறிப்பிடுவாம். ஆம். சரியான காரணம் இல்லாமல் இந்த வடமொழிப்பண்டிதரும் பெண்பைக் கையில் எடுப்பதில்லை”

— இரத்தினமணி கணகபிசந்திநாதன் —.